

Thiên Tứ Kỳ Duyên

Contents

Thiên Tứ Kỳ Duyên	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	5
4. Chương 4	6
5. Chương 5	7
6. Chương 6	8
7. Chương 7	10
8. Chương 8	11
9. Chương 9	12
10. Chương 10	14
11. Chương 11	15
12. Chương 12	16
13. Chương 13	18
14. Chương 14	19
15. Chương 15	21
16. Chương 16	22
17. Chương 17	23
18. Chương 18	24
19. Chương 19	26
20. Chương 20	27
21. Chương 21	28
22. Chương 22	29
23. Chương 23	31
24. Chương 24	32
25. Chương 25	33
26. Chương 26	34
27. Chương 27	36
28. Chương 28	37
29. Chương 29	39
30. Chương 30	40
31. Chương 31	42
32. Chương 32	44
33. Chương 33	45
34. Chương 34	46
35. Chương 35	48
36. Chương 36	49
37. Chương 37	50
38. Chương 38	53
39. Chương 39	54
40. Chương 40	56
41. Chương 41	57

42. Chương 42	59
43. Chương 43	61
44. Chương 44	62
45. Chương 45	63
46. Chương 46	65
47. Chương 47	67
48. Chương 48	68
49. Chương 49	70
50. Chương 50	72
51. Chương 51	73
52. Chương 52	75
53. Chương 53	77
54. Chương 54	79
55. Chương 55	80
56. Chương 56	82
57. Chương 57	84
58. Chương 58	85
59. Chương 59	87
60. Chương 60	88
61. Chương 61	90
62. Chương 62	91
63. Chương 63	93
64. Chương 64	94
65. Chương 65	95
66. Chương 66	97
67. Chương 67	99
68. Chương 68	100
69. Chương 69	102
70. Chương 70	104
71. Chương 71	105
72. Chương 72	107
73. Chương 73	108

Thiên Tứ Kỳ Duyên

Giới thiệu

Vì những sai lầm của Hắc Bạch Vô Thường mà người làm hoàng hậu lại trở thành thái giám, người lẽ ra làm thái giám lại

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thien-tu-ky-duyen>

1. Chương 1

CHƯƠNG 1

“Được rồi, Bạch Bạch, đừng nữa ăn, người ăn bốn trái chuối rồi đó, người ăn liên tục như ta thật thua người rồi.” Hắc Vô Thường không thể nề hà kéo Bạch Vô Thường bước đi.

Bạch Vô Thường mơ hồ không rõ nói: “Vừa rồi mới đưa hai linh hồn đi đầu thai, vẫn còn hai linh hồn đang chờ mà, người chờ ta ăn xong trái chuối này để bổ sung năng lượng cái đã a.”

Nghe xong lời y nói, Hắc Vô Thường lấy tay vỗ trán mình đau thương nói: “Chúng ta là thần tiên không phải người, thần tiên không cần ăn để bổ sung năng lượng, nếu không phải người thích ăn, chúng ta sao lại

bị biếm đến nơi này làm quỷ soa chứ?”

Rất nhanh tiêu diệt xong trái chuối, Bạch Vô Thường không thèm liếc nhìn vỏ chuối tùy tiện quăng xuống đất: “Rồi rồi, ta sợ người nhắc tới chuyện này nhất, ta ăn xong rồi, nhanh đưa hai linh hồn còn lại đi đâu thai thôi.”

Thái độ Bạch Vô Thường làm Hắc Vô Thường nhin không được mà xem thường, lại không thể làm gì khác, ai bảo y là bầu bạn vĩnh viễn của mình? Vì bầu bạn hồ đồ này, hẳn ngay cả hoàng tử được sủng ái nhất ở thiên đình cũng không thèm làm, theo y bị phạt làm Câu Hồn sứ giả, thật là nghiệt duyên mà.” Ai, thật không còn cách nào với người.” Hắc nhéo mặt bầu bạn, dằn dò: “Người nhất định phải cẩn thận, trong hai linh hồn kia có một cái là hạ nhâm hoàng hậu của Thịnh Đại quốc, vì để cẩn thận..., tốt nhất là để ta phụ trách linh hồn này.” (Shal: đơn giản mà nói hai bạn này cũng theo nghiệp BL > <) vì=” thể=” hắc=” bạch=” vô=” thường=” mỗi=” người=” cầm=” một=” linh=” hồn=” đi=” đến=” giếng=” đầu=” thai,=” mỗi=” một=” cái=” giếng=” đầu=” thai=” ở=” đây=” đều=” khác=” nhau,=” phân=” biệt=” rõ=” ràng=” linh=” hồn=” nào=” xuống=” giếng=” đầu=” thai=” nào,=” tuyệt=” không=” thể=” thả=” bầy.=” ngay=” lúc=” hắc=” vô=” thường=” chuẩn=” bị=” thả=” linh=” hồn=” hạ=” nhâm=” hoàng=” hậu=” của=” thịnh=” đại=” quốc=” vào=” giếng=” đầu=” thai,=” thì=” bạch=” vô=” thường=” vốn=” nên=” thả=” một=” linh=” hồn=” khác=” vào=” giếng=” bên=” cạnh,=” đột=” nhiên=” trượt=” chân,=” ngã=” va=” vào=” hắc=” vô=” thường,=” linh=” hồn=” trong=” tay=” hắc=” vô=” thường=” lọt=” vào=” giếng=” đầu=” thai=” của=” linh=” hồn=” trong=” tay=” bạch=” vô=” thường,=” cùng=” lúc=” đó,=” linh=” hồn=” trong=” tay=” bạch=” vô=” thường=” cũng=” lọt=” vào=” giếng=” đầu=” thai=” của=” linh=” hồn=” trong=” tay=” hắc=” vô=” thường!=” “a!=” hắc=” bạch=” vô=” thường=” đồng=” thời=” hô=” to=” muốn=” cứu=” linh=” hồn,=” đáng=” tiếc=” linh=” hồn=” ngay=” lúc=” vừa=” lọt=” vào=” giếng=” đã=” chuyển=” thể=” đầu=” thai=” .=” “người=” là=” tên=” ngốc!=” hắc=” vô=” thường=” nhéo=” tai=” bạch=” vô=” thường=” hô=” lớn,=” “người=” có=” biết=” trong=” tay=” người=” là=” linh=” hồn=” gì=” không?=” “không.=” .=” .=” .=” .=” không=” biết.=” y=” lắc=” đầu,=” “ta.=” .=” .=” .=” .=” .=” ta=” cũng=” đâu=” có=” muốn=” a,=” lúc=” ta=” định=” thả=” linh=” hồn=” vào=” giếng=” thì=” trượt=” chân.=” .=” .=” .=” .=” .=” va=” vào=” người.=” .=” .=” .=” .=” .=” .=” dưới=” ánh=” nhìn=” chăm=” chú=” của=” hắc=” vô=” thường,=” bạch=” vô=” thường=” càng=” nói=” càng=” nhỏ=” lại.=” “linh=” hồn=” đó=” là=” một=” ác=” quỷ,=” vì=” đời=” trước=” làm=” ác=” quá=” nhiều,=” cho=” nên=” diêm=” vương=” phán=” nó=” trở=” thành=” thái=” giám,=” hiện=” tại=” hay=” rồi,=” người=” làm=” cho=” linh=” hồn=” vốn=” là=” hoàng=” hậu=” đầu=” thai=” thành=” thái=” giám,=” linh=” hồn=” vốn=” làm=” thái=” giám=” kia=” cho=” dù=” về=” sau=” gã=” hoàng=” đế=” thịnh=” đại=” quốc,=” cũng=” không=” thể=” thành=” hoàng=” hậu,=” nhiều=” nhất=” chỉ=” có=” thể=” làm=” quý=” phi.=” như=” vậy=” vị=” trí=” hoàng=” hậu=” sẽ=” trống,=” nhưng=” quan=” trọng=” nhất=” là=” giữa=” họ=” có=” tình=” duyên=” trọn=” đời.=” cho=” nên=” hoàng=” đế=” rất=” chuyên=” tình,=” hẳn=” chỉ=” thương=” mỗi=” hoàng=” hậu=” của=” mình,=” cùng=” vì=” vậy=” mà=” hoàng=” tử=” chỉ=” có=” thể=” là=” do=” hoàng=” hậu=” sinh=” ra,=” hiện=” tại=” vốn=” ;à=” hoàng=” hậu=” lại=” biến=” thành=” thái=” giám,=” thử=” hỏi=” một=” nam=” nhân=” cùng=” một=” thái=” giám=” làm=” sao=” sinh=” hài=” tử=” được!=” nói=” đến=” phần=” sau=” hắc=” vô=” thường=” cơ=” hồ=” là=” rống=” ra.=” “hai=” nam=” nhân=” sinh=” không=” được=” a!=” nhìn=” thấy=” ánh=” mắt=” tức=” giận=” của=” hắc=” vô=” thường,=” bạch=” vô=” thường=” rụt=” đầu,=” “vậy.=” .=” .=” .=” .=” .=” vậy=” làm=” sao=” bây=” giờ?=” y=” nhìn=” xuống=” đất,=” cả=” kinh=” kêu=” lên:=” “nguyên=” lai=” ta=” bị=” vỗ=” chuối=” làm=” trượt=” chân!=” hắc=” vô=” thường=” bị=” chọc=” tức=” tới=” nổi=” trán=” đây=” gân=” xanh,=” hẳn=” nghiêng=” rằng=” nghiêng=” lợi=” nói:=” “vậy=” xin=” hỏi=” người=” còn=” nhớ=” rõ=” là=” ai=” ném=” vỏ=” chuối=” ở=” đây=” không?=” nghe=” hẳn=” hỏi=” như=” vậy,=” bạch=” vô=” thường=” cúi=” đầu=” nhỏ=” giọng=” nói:=” “là=” ta.=” “người=” a,=” cứ=” tham=” ăn=” như=” vậy,=” mỗi=” lần=” đều=” là=” tham=” ăn=” mà=” chúc=” họa=” a.=” “=” thấy=” hắc=” vô=” thường=

lại="" chuẩn="" bị="" lỗi="" nhãi="" bạch="" vô="" thường="" dùng="" ánh="" mắt="" đáng="" thương="" nhìn="" hắc="" vô="" thường="" hỏi:="" “vậy="" làm="" sao="" bây="" giờ?="" “còn="" làm="" gì="" được="" nữa?="" nhìn="" vẽ="" mặt="" bầu="" bạn="" như="" vậy="" hắc="" vô="" thường="" thở="" dài="" nói:="" “đành="" phải="" chờ="" lúc="" hoàng="" đế="" thịnh="" đại="" quốc="" cùng="" hoàng="" hậu="" gặp="" nhau="" rồi="" nói="" sau.”="" hết="" đệ="" nhất="">

2. Chương 2

CHƯƠNG 2

Mười chín năm sau

Buổi sáng, hoàng cung đắm chìm trong ánh mặt trời mang đến cho mọi người một cảm giác thần thánh không thể xâm phạm, ngay trong loại cảm giác này, tất cả cung nữ cùng thái giám bắt đầu một ngày mới đầy bận rộn của mình.

“Mau! Nương nương sắp thức dậy rồi!”

“Người đi nhanh chút đi, nếu muộn, người sẽ thảm đó!”

“Uy, người cẩn thận bồn thủy trên tay người, đó là để nương nương rửa mặt, làm đổ người cũng thảm đó.”

Nhưng đoạn đối thoại kiểu này cơ hồ mỗi sáng đều xuất hiện trên hành lang Phi Hà cung.

Tương Hiểu Vũ đang quét rác vừa thấy hăm mộ lại đồng tình những thái giám, cung nữ hầu hạ bên người quý phi nương nương. Hăm mộ họ có thể đi theo cạnh quý phi nương nương, nếu nương nương tâm tình tốt sẽ có thưởng, so với thái giám quét tước thì kiếm được nhiều hơn; nhưng quý phi nương nương là một người tâm ngoan thủ lạt, ở trước mặt nàng chỉ cần không cẩn thận dù chỉ một chút sẽ dẫn tới họa sát thân, quan trọng hơn là... Nàng thích dùng những phương pháp khác nhau để bức tử người nọ. Tương Hiểu Vũ nhớ trước kia có một cung nữ không cẩn thận té ngã trước mặt nàng, đã bị nàng chém hai chân, nghĩ tới chuyện này, y liền nhin không được run lên. Vì sao Hoàng Thượng không để ý tới? Vậy không thể không khen ngợi hành động kỹ càng quý phi nương nương kia, thử hỏi ai lại tin một nô tài mà không đi tin một phi tử ‘ nhu nhược ’ của mình chứ? Hơn nữa, không ai dám can đảm đi khiêu chiến quý phi nương nương. Thế nhưng chỉ cần nhớ đến những lần nương nương ban cho lúc vui vẻ, Tương Hiểu Vũ hai mắt liền nhin không được phát ra ánh sáng yêu thương với tiền tài, phải biết y thích nhất chính là thanh âm tiền va chạm vào nhau!

Tương Hiểu Vũ thở dài, quả thật là cá cùng tay gấu không thể lưỡng toàn! (đơn giản mà nói là bạn ấy, mún tiền nhưng lại sợ bà nương nương kia)

Quản sự thái giám của Phi Hà cung nhìn Tương Hiểu Vũ đứng ở nơi đó thở dài, dùng thanh âm bén nhọn cảnh cáo: “Hiểu Vũ, người xem người kia, quét rác từ tận sáng sớm đến giờ mà được có vài khoảng sân, người đâu phải không biết tính nương nương đâu, nàng ghét nhất là lúc nàng đi ra hoa viên có người đang đứng quét tước nha!”

“Vâng! Vâng! Vâng!” Tương Hiểu Vũ nhanh chóng huy động cây chổi trong tay mình, rất may là có quản sự thái giám nhắc nhở, bằng không y chết mà còn không biết nguyên nhân mình bị giết.

“Quét sạch chút đi, nghe nói chiều Hoàng Thượng sẽ đến, người ngàn vạn lần đừng để nương nương mất mặt!”

“Tuân mệnh!” Tương Hiểu Vũ vẻ mặt nghiêm túc đáp

Nhìn y một bộ ‘ đứng đắn ’, quản sự thái giám nhin không được thở dài một hơi, nếu sớm biết tính cách y thoát tuyền (không chính chắn, diên diên) thế này, ông sẽ không chọn y vào Phi Hà cung, xem ra là ông hại y rồi. Bất quá muốn trách cũng phải trách y có một gương mặt đáng tin thế kia, nhưng ai lại biết tính cách cùng diện mạo y lại tương phản vậy chứ, y vừa ái tài vừa thoát tuyền, chết mà còn không biết nguyên nhân mình bị giết, quả thật là không thể không quản chặt mà.

Quản sự thái giám đi rồi, Tương Hiếu Vũ tiếp tục suy nghĩ vừa rồi, mà vừa rồi nghĩ tới đâu rồi nhỉ? A, đúng rồi! Kỳ thật làm một thái giám phụ trách quét tước cũng không tệ lắm, thời gian rảnh rỗi tương đối nhiều, chỉ cần quét sạch sẽ hoa viên rồi thì thời gian còn lại sẽ thuộc về mình, chỉ cần không để chủ tử biết, có thể giúp các thái giám khác làm vài chuyện họ không muốn làm, mà không làm thì không được. Tiền công? đương nhiên phải thu, làm gì có chuyện làm không công? !

Nghĩ đến buổi tối có thể kiếm được mười văn tiền, y liền kìm lòng không đậu mà phát ra ý cười từ tận nội tâm. Chỉ cần buổi tối giúp A Chính tưới nước cho mấy gốc hoa mà Hoàng Thượng yêu thích là được, công tác vô cùng đơn giản a! Vậy vì sao phải tưới hoa vào buổi tối? Bởi vì vài gốc hoa cực kì hiếm thấy này được Lâm quốc tiến công, phi thường xinh đẹp, đồng thời cũng rất được hoàng thượng yêu thích. Nhưng mà mấy gốc hoa đó có một đặc điểm, buổi tối phải tưới nước cho nó thì nó mới sống được. Nhưng vì Hoàng Thượng quá yêu thích chúng nó, nên không muốn cho quá nhiều người chạm vào, sợ nó bị tổn thương, nên tìm một nơi ít người, u tĩnh mà gieo trồng.

Mà phụ trách chiếu cố chúng nó là A Chính vừa sợ tối lại vừa sợ quỷ, gã tưới được vài lần rồi đâm ra sợ, nơi đó buổi sáng không có quá nhiều người qua lại, càng miễn bàn tới tối, gã nói với Tương Hiếu Vũ lúc tưới hoa gã thường xuyên nghe được những thanh âm loáng thoáng từ xa vọng lại, gã rất nhát nên không dám sang nhìn, cho nên tình nguyện chỉ mười văn tiền nhờ y đi tưới hoa, dù sao mười văn tiền không phải quá lớn, một tháng cũng chỉ có ba trăm văn, còn chưa tới nửa lượng bạc, đáng giá!

Đối Tương Hiếu Vũ mà nói, một lần tưới hoa đổi về mười văn tiền, đáng giá! Quỷ thì có gì đáng sợ chứ? Nhưng tuyệt đối không thể thiếu tiền! Vừa nghĩ tới ba trăm văn tiền nằm trong túi, ánh mắt y lại không nhìn được mà lấp lánh.

Hết đệ nhị chương

3. Chương 3

CHƯƠNG 3

“Hoàng Thượng giá lâm!”

Theo tiếng tuyên giá truyền đến, thái giám cùng cung nữ cung kính đứng hai bên tiền viện Phi Hà cung đồng loạt quỳ xuống, “Khấu kiến Hoàng Thượng, Hoàng Thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế!”

Đây là quy định trong cung, nơi Hoàng Thượng đi qua, cho dù thái giám cung nữ ở đó đang làm gì, cũng phải ngừng công tác trong tay quỳ xuống thỉnh an Hoàng Thượng trước.

Trầm quý phi đến trước mặt Mạc Dương Thần, thân thể mềm mại nửa quỳ xuống, “Thần thiếp thỉnh an Hoàng Thượng, nguyện Hoàng Thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế!”

Mạc Dương Thần bước lên đỡ nàng dậy: “Ái phi bình thân, mọi người cũng bình thân đi!”

“Tạ Hoàng Thượng!”

Vị hoàng đế này của Thịnh Đại vương triều năm nay hai mươi bốn tuổi, bốn năm trước dưới sự hỗ trợ của sư huynh mình —— Phục Long bảo đương nhiệm bảo chủ Lô Hạo Nhiên cùng thực lực bản thân bước lên hoàng vị. Bốn năm trước các hoàng tử tranh đoạt thiên hạ, khiến toàn bộ Thịnh Đại vương triều rơi vào hỗn loạn, sau khi đăng cơ hấn dùng ba năm chinh đốn mọi thứ. Gần một năm nay, Thịnh Đại quốc đã bắt đầu bước vào thời kì thái bình thịnh thế.

Mà hoàng đế Mạc Dương Thần lại rất dễ khiến mọi người chú mục bởi hấn có một đôi mắt màu xanh biếc, mẫu phi hấn không phải người của bốn quốc, là biệt quốc công chúa được hòa thân tới, nàng có một đôi mắt xanh biếc mê người, chính vì đôi mắt này của nàng mà tiên đế dù có hậu cung ba nghìn giai lệ, cũng chỉ độc sủng mình nàng. Đáng tiếc hồng nhan bạc mệnh, năm Mạc Dương Thần sáu tuổi nàng nhiễm bệnh qua đời. Bởi vậy, tiên đế yêu ai yêu cả đường đi đặc biệt sủng ái hài tử có đôi mắt giống hệt ái phi đã qua đời của mình.

Ông vẫn luôn thấy ái phi của mình chết không minh bạch, đáng tiếc không tìm được chứng cứ, ông lại sợ ái nhi sẽ rơi vào kết cục tương tự, vì thế cho người tìm tuyệt thế cao nhân —— Thiên Thánh lão nhân, vào

năm Mạc Dương Thần bảy tuổi năm đưa hán đến chỗ lão nhân học võ công cùng đạo trị quốc. Mãi đến khi tiên đế thấy bản thân mình chẳng còn sống được bao lâu nữa mới triệu hán về.

Thiên Thánh lão nhân là một thể hệ kiêu hùng, lão nhân trên thông thiên văn dưới tường địa lý, võ công thâm cao khó lường, là một thể hệ tông sư hiếm thấy, cả đời lão nhân cũng chỉ thu hai đồ đệ, đại đồ đệ Lôi Hạo Nhiên cùng quan môn đệ tử Mạc Dương Thần (quan môn đệ tử, là dạng đệ tử đích truyền, một người có thể có rất nhiều đồ đệ, nhưng quan môn đệ tử thì chỉ có vài người đôi khi chỉ có 1, quan môn = đóng cửa), phụ thân họ một người có tiền nhất nước, một kẻ có quyền nhất nước. Nhưng lão nhân thu họ làm đồ đệ không phải vì nguyên nhân này, mà là vì bất luận tư chất, xương cốt cùng nhân phẩm của họ đều là lựa chọn ưu tú nhất, đáng giá lão nhân tự mình truyền dạy.

Hoàng Thượng quả thật là sủng nhi của trời cao, nhất quốc chi quân, hậu cung ba nghìn, đầu óc thông minh, bề ngoài đẹp trai cao lớn, một thân võ nghệ cao siêu, nhất nhất nhất. làm Tương Hiểu Vũ hâm mộ nhất chính là hoàng kim trong quốc khố, chúng nó tất cả đều là của hoàng thượng, thật làm người ta ganh tị muốn chết a. Tương Hiểu Vũ thấy trời cao rất bất công, trao tất cả những gì tốt nhất cho Hoàng Thượng, nhất định là vì Hoàng Thượng đời trước đốt rất nhiều nhang, cho nên vào mỗi sáng sớm, y trước khi đi làm việc đều thắp một nén nhang khẩn cầu, hy vọng mình có thể kiếm được thật nhiều tiền. (Thủy: một thái giám chỉ phụ trách quét rác có thể kiếm được bao nhiêu tiền a. Vũ: Thân mẫu Thủy Thủy, có thể mà, chỉ cần người mở lòng từ bi là được tất. Thủy: ách, chuyện này nói sau vậy.) cho dù là bị tiền chôn, chỉ cần không chết y cũng thấy mãn nguyện.

“Uy, Hiểu Vũ, Hoàng Thượng cho chúng ta bình thân rồi, người ngăn người ở đây làm gì a.” Thái giám đứng cạnh Tương Hiểu Vũ nhỏ giọng nhắc nhở bên tai y. Hoàn hảo họ ở nơi khó thấy, bằng không chỉ bằng việc Tương Hiểu Vũ đứng đây gây người, cho dù Hoàng Thượng không tính toán, thì chờ Hoàng Thượng đi rồi, nường nường sẽ cho y đẹp mặt.

Nghe lời tiểu thám giám nói, Tương Hiểu Vũ lập tức hồi thần, y nhanh chóng nhìn chung quanh, phát hiện không ai chú ý, nhỏ giọng nói với thái giám nọ: “Cám ơn người a.”

“Xem ra người lại đứng đây mơ tưởng đến những chuyện có liên quan tới tiền rồi.” Tên thái giám kia hai mắt nhìn nhìn chung quanh, thấy không ai chú ý đến bên này mới nói, “Người về sau cẩn thận một chút , không phải mỗi lần đều may thế này đâu.”

“Ừ, ừ, ừ!”

Sau đó , vì sợ bị chủ tử phát hiện, hai người không tiếp tục nói thêm.

Hết đệ tam chương

4. Chương 4

CHƯƠNG 4

Buổi tối, Tương Hiểu Vũ một mình đi đến nơi Hoàng Thượng gieo trồng mấy gốc hoa mình yêu thích. Quả nhiên, nơi này thật sự rất hẻo lánh, tuy rằng trong hoàng cung thủ vệ như mây, nhưng nơi này là một nơi rất khó phát hiện a, chẳng những cây cối trồng dày đặc, mà lại chẳng có mấy ai, chỉ có ánh trăng làm bạn, khó trách nhất gan như A Chính chịu bỏ ra mười văn tiền nhờ y làm thay.

Hai tay xách một thùng nước tràn đầy, trên mặt nước một cái gáo nổi lửng lơ, Tương Hiểu Vũ vừa đi vừa quan sát hoàn cảnh chung quanh.

Bỗng nhiên, một trận gió thổi qua, lá cây va chạm vào nhau phát ra những thanh âm”Sa, sa.” làm Tương Hiểu Vũ vốn không hoảng sợ bây giờ lại rung mình! Quái, rõ ràng là mùa hè, sao gió vừa thổi qua, y lại thấy lạnh lùng như vậy? Thôi tốt nhất đừng nghĩ quá nhiều, nhanh đi tưới nước cho xong rồi về.

Trong một thoáng, Tương Hiểu Vũ hối hận đã nhận tiền giúp A Chính tưới cây, nhưng vừa nghĩ tới ba trăm văn tiền đang nằm chềnh chệch trong túi, tâm tình y toàn bộ cải biến, quỷ thôi mà, có gì phải sợ chứ? Nhiều nhất cùng nó giảng đạo lý , người cũng vậy mà quỷ cũng thế, cứ nói đạo lý, y rất tin tưởng một khi gặp phải quỷ, y nhất định có thể thuyết phục được nó.

Ân, cứ vậy đi! Tương Hiểu Vũ ưỡng ***g ngực đơn bạc của mình lên, cố gắng khích lệ bản thân.

Tuy nói chỉ là tưới hoa, nhưng tuyệt không thể qua loa. Tương Hiểu Vũ đến trước hoa, ngồi xổm người xuống, thật cẩn thận dùng gáo gỗ múc nửa gáo nước, nhẹ nhàng tưới vào thân hoa sát đất. Sau đó y cho tay vào thùng nước, vẩy toàn bộ nước trong tay vào các đóa hoa, đến khi xác định mỗi đóa hoa đều đã dính nước mới thôi.

Ngay lúc y tưới xong định rời đi, y đột nhiên nghe có thanh âm phát ra ở lối rẽ không xa phía trước, thanh âm này không lớn, nên y nhận không nhận ra là thanh âm gì, nhưng nói chung là rất khó nghe. Ở một nơi không có lấy một bóng người thế này, ngay cả thanh âm đi đường của mình, Tương Hiểu Vũ còn nghe được, thế nên y nghe được thanh âm kia cũng không tính kì quái. Nhưng trong lòng Tương Hiểu Vũ, y tình nguyện mình không nghe được gì cả.

Tương Hiểu Vũ biết lối rẽ đó là ngõ cụt, không biết khi nào thì có một cái bàn đá cùng vài ghế đá đặt ở đó. Nói chung là chẳng mấy khi có người đến đó, hơn nữa đã trễ thế này, ai lại vào đây a, còn đến đó làm gì?

Cái câu lòng hiếu kỳ có thể giết chết mèo tuyệt đối không sai, lòng hiếu kỳ mỗi người đều có, chỉ khác ở chỗ nhiều hay ít mà thôi, mà trùng hợp Tương Hiểu Vũ có lòng hiếu kỳ gần như gấp đôi người thường, cũng chính vì lòng hiếu kỳ này mà y mới tìm lòng không đậu bước đến nơi phát ra thanh âm.

Trong lòng y cũng từng giãy giụa xem có nên đi hay không, thế nhưng xui ở chỗ là chân y lại không nghe lý trí không chế. Y đến lối rẽ, chỉ kém chút xíu nữa là trông thấy! Y lại nhớ tới trước kia y thường xuyên nghe được những thái giám tiến cung lâu hơn mình nói, trong hoàng cung người chết oan rất nhiều, những người đó cơ bản đều là bị hại chết, cho nên sau khi chết thì biến thành quỷ có oán khí rất mạnh. Kỳ thật không cần họ nói Tương Hiểu Vũ cũng đoán được a, y chỉ ở Phi Hà cung hầu hạ nương nương, mà đã không ít lần thấy nàng giết cung nữ thái giám.

Dù sao đã đến tận đây, chết thì chết vậy! Tương Hiểu Vũ cố lấy dũng khí trước nay chưa có bước lên phía trước, trong bóng đêm mờ lung, y chỉ thấy một bóng người không rõ là người hay quỷ ngồi trên ghế đá, từ thân ảnh có thể xác định đây là một nam ‘nhân’, trên bàn hán ngồi có đặt một bầu rượu, trên tay cầm một chén rượu, cúi đầu một mình uống rượu.

Tương Hiểu Vũ sợ hãi cầm trong tay gáo gỗ chỉ vào ‘người’ nọ, thanh âm run rẩy nói: “Người. Người. Đến tột cùng là người. hay quỷ? Đã. Đã trễ thế này. Còn ở đây làm. Làm gì?”

‘Người’ nọ không thèm để ý tới y, xem như y không hề tồn tại, cũng chẳng thèm liếc nhìn y, tiếp tục uống rượu.

“Người. Nói chuyện với người a!”

Qua thật lâu, người nọ mới miễn cưỡng mở miệng, nhưng hắn không trả lời vấn đề của Tương Hiểu Vũ, mà là hỏi: “Vậy người là ai? Đã trễ thế này ở đây làm gì?”

Hết đệ tứ chương

5. Chương 5

CHƯƠNG 5

“Ta. Ta là thái giám phụ trách chăm sóc hoa ở đây.” Sau khi nói xong, Tương Hiểu Vũ cúi đầu lẩm bẩm: “Kỳ quái, sao mình lại trả lời câu hỏi của hắn? Mình mới là người hỏi đầu tiên mà a!”

Lời y nói mặc dù không quá lớn, nhưng ở một tình huống tĩnh lặng thế này thì lại vô cùng to. Người nọ nghe xong nhin không được cười ra tiếng, “Ha ha! Thật là một tiểu thái giám thú vị.”

Nhìn hắn không thèm để ý đến câu hỏi của mình, ngược lại còn chê cười, Tương Hiểu Vũ tức giận, “Người! Người còn chưa trả lời ta, người đến cùng là người hay quỷ?”

“Người nói xem?” Hắn vẫn không ngẩng đầu.

“Ách. . . .” Tương Hiểu Vũ nhớ rõ trước đây lúc chưa tiến cung từng nghe lão nhân gia trong thôn đề cập, quỷ không có bóng, nương ánh trăng mong manh, y có thể thấy rõ ràng bóng của người nọ, cho nên y la lên, “Người là người!”

“Ân hừ!”

Nhìn người nọ mặc không phải là thái giám phục cũng không giống thị vệ phục, nơi này là hậu cung, trừ bỏ Hoàng Thượng, chẳng còn nam tử nào có thể vào được nữa. Nếu có thủ vệ vào hậu cung, vậy thì chỉ có thể là xuất hiện thích khách. Hơn nữa, đã trễ thế này, đại thần tiến cung hầu hết đã về a, chẳng lẽ là thích khách? Nhưng mà làm gì có thích khách nào lớn mật tới nổi lên vào hậu cung uống rượu? Hoàng Thượng? Làm sao có thể, nơi này hẻo lánh như vậy, Hoàng Thượng làm sao có thể tới nơi này được!

“Người đến tột cùng là ai? ! Người thật to gan, dám ở trong hậu cung uống rượu, chẳng lẽ người không biết hậu cung ngoại trừ Hoàng Thượng thì cấm những nam nhân khác lai vãng sao?” Tương Hiểu Vũ sau khi nói xong, thấy người nọ không có chút phản ứng kích động, sợ hãi, vẫn như cũ cúi đầu uống rượu. Vì thế y tò mò hỏi: “Uy, người không sợ ta nói cho Hoàng Thượng biết sao?”

“Nga? Nói cho Hoàng Thượng?” Hắn rút cục cũng chịu lên tiếng, “Người chẳng qua là một tiểu thái giám phụ trách tưới hoa, Hoàng Thượng tin lời người sao?”

“Ta. . . .” Đúng vậy, không có chứng cứ, chỉ bằng lời của mình quả thật rất khó làm người ta tin tưởng! Không đúng, mình còn có thể làm thế này a!”Ta có thể bắt người trước, sau đó sẽ đưa người đến trước mặt Hoàng Thượng, có chứng cứ, Hoàng Thượng nhất định sẽ tin ta.” Tương Hiểu Vũ không hề nghĩ tới, người ta nếu có thể không bị ai phát hiện mà lên vào hậu cung, hiển nhiên là võ công rất cao, y chỉ là một thái giám quét rác làm sao bắt được người ta kia chứ?

“Phốc!” Nghe y nói xong, người nọ nhẹn không được phun hết toàn bộ rượu vừa uống vào miệng ra ngoài.

Tương Hiểu Vũ phi thường ‘ thông minh ’ nghĩ hẩn sợ, vì thế từ bi nói: “Kỳ thật ta có thể giúp người, chỉ cần người giao hết tiền trên người mình cho, ta có thể xem như chưa từng gặp người, cũng sẽ không kể chuyện đêm nay cho người thứ ba biết.” [Shal: cái này gọi là cường đạo, chứ nhân từ gì =3=’]

Mạc Dương Thần tâm tình vốn không tốt, muốn một mình ở đây uống rượu giải sầu, Mạc Dương Thần ? Người này là đương kim Thánh Thượng? Đúng, hắn chính là đương kim Thánh Thượng Mạc Dương Thần ! Vậy mấy lời lúc nãy Tương Hiểu Vũ nói chẳng phải rước họa vào thân? Ách, vậy phải xem tâm tình Mạc Dương Thần thế nào, hắn là Hoàng Thượng, hắn muốn xử trí thế nào thì xử trí thế đó!

Khụ, quay về chính đề. Nơi này là nơi ít người đến nhất trong cung, cũng là nơi mỗi khi Mạc Dương Thần tâm tình không tốt thì đến giải sầu. Mấy hôm trước Lâm quốc có dâng lên vài gốc hoa làm hắn rất thích, hắn không cần nghĩ đã cho người gieo trồng ở đây, nói thật hiện tại hắn đã có chút hối hận. Bởi vì lúc ấy rất thường thức mấy gốc hoa kia, mà quên mất đây là nơi mình tĩnh tâm, gieo trồng hoa ở đây thì sẽ có thái giám đến tưới nước.

Hôm nay bị tiểu thái giám phát hiện nơi này, tâm tình của hắn đã buồn bực lại càng thấy khó chịu, những lời y nói dù có mạo phạm mình, nhưng những lời này lại làm y thoải mái không ít. Bất quá tiểu thái giám này không khỏi quá lớn mật a, dám bảo mình trả thù lao rồi sẽ xem như không thấy hắn? ! Rõ ràng là muốn xử tử y, nhưng không biết vì sao trong lòng lại không muốn thế, quên đi, tiểu thái giám này chỉ hơi tham tài, xem như là làm việc thiện mà tha cho y một mạng.

Hết đệ ngũ chương

6. Chương 6

CHƯƠNG 6

Từ những lời tiểu thái giám này nói có thể thấy được y là một người rất thú vị, đùa y một chút, giải tỏa tâm tình buồn bực của mình cũng không tính quá tệ. Trong mắt Mạc Dương Thần hiện lên một tia bướng bỉnh, “Phanh!” Hắn dùng lực vỗ lên bàn đá, ngắt đầu ngón khí nghiêm túc nói: “Nô tài ngu ngốc, người lại đây xem cho kỹ trăm là ai!”

Say mê trong tâm tình đặc ý dào dạt của mình, Tương Hiếu Vũ sau khi nghe lời hấn nói, cả người nhất thời ngây dại, không phải xui vậy chứ? Thật là Hoàng Thượng bản nhân sao? ! Y đến gần mới thấy, trong lòng không khỏi thăm kêu một tiếng: Thảm! đôi mắt xanh biếc, cùng một thân long bào thêu cửu long, hấn không phải Hoàng Thượng thì là ai?

Xác nhận người nọ là Hoàng Thượng, thân thể Tương Hiếu Vũ tức khắc mất cân bằng, hai gối dùng sức quỳ xuống, đau! Nhưng y lại không quản được nhiều vậy, bảo mệnh quan trọng nhất! Tương Hiếu Vũ dập đầu thật mạnh nói: “Hoàng Thượng tha mạng, Hoàng Thượng tha mạng a! Nô tài không phải cố ý mạo phạm thánh uy! Thỉnh Hoàng Thượng tha cho tiện mệnh của nô tài này!”

“Được rồi, đừng dập đầu.” Mạc Dương Thần một tay chống cằm nói: “Vừa rồi ngươi nói ngươi muốn trăm giao tiền cho ngươi, trăm không nghe lắm chứ? Chuyện này có tính là vợ vét tài sản không?”

“Cầu. Cầu Hoàng Thượng tha mạng! Nô tài. Nô tài vừa rồi chỉ. chỉ là cùng Hoàng Thượng ngài. nói đùa mà thôi.” Ô. Tương Hiếu Vũ thề về sau sẽ không vợ vét tài sản người khác nữa, tốt nhất là thành thành thật thật làm việc kiếm tiền, nếu y còn có lần sau để nói . . .

“Nói đùa?” Mạc Dương Thần tựa tiểu phi tiểu địa nhìn y hỏi.

Tương Hiếu Vũ bị câu hỏi này làm sợ hãi tới mức sắp tè ra quần, làm sao cho tốt bây giờ? Quần sự thái giám trong Phi Hà cung từng nói y sớm muộn cũng sẽ bị tính tham tài hại chết. Khó trách dân gian nói không nghe lời lão nhân gia, tương lai sẽ chịu thiệt. Lời này y hiện tại đã lĩnh hội.

Sự thật chứng minh, Tương Hiếu Vũ cũng là một người khá thông minh, “Hồi. Hồi Hoàng Thượng, nô tài vừa rồi thấy Hoàng Thượng ngài. hình như có chút không vui, cho nên. Cho nên nô tài chỉ cùng ngài nói đùa vài câu mà thôi.” Y nói những lời này thật lớn, e Mạc Dương Thần nghe không được.

“Vậy ngươi từ đâu nhìn ra trăm không vui ?”

Tương Hiếu Vũ không dám ngẩng đầu nhìn biểu tình của Mạc Dương Thần, nhưng theo ngữ khí hấn nói chuyện lại nghe không ra tâm tình của hấn, quên đi, chết thì chết, cùng lắm thì mười tám năm sau làm một trang hảo hán!” Hồi hoàng thượng, nô tài thấy Hoàng Thượng ở đây một mình ầm tữ, vì thế lớn mật đoán rằng tâm tình Hoàng Thượng không tốt.”

Tiểu thái giám này quả thật có chút tài vật, người cũng thông minh, để y tưới hoa quả thật là lãng phí. Mạc Dương Thần trong lòng tán thưởng, xem ở chuyện y giúp mình thoải mái, không tiếp tục làm khó y nữa, “Vậy được, ngươi có thể đi rồi.”

“Tạ Hoàng Thượng!” Tương Hiếu Vũ đại nạn không chết liền tiếp dập đầu, lúc đứng lên chuẩn bị, đột nhiên phía sau truyền đến thanh âm Mạc Dương Thần cảnh cáo, “Trăm nhớ kỹ ngươi, ngươi cũng phải nhớ lấy, chuyện đêm nay nếu bị người thứ 3 biết được, đến lúc đó chỉ sợ đầu ngươi khó bảo toàn.”

“Vâng, nô tài đã nhớ, nô tài tuyệt không để ai biết chuyện đêm nay.” Tương Hiếu Vũ quay đầu hồi đáp.

“Ân, ngươi đi đi.”

“Tạ Hoàng Thượng long ân, nô tài cáo lui.” Tương Hiếu Vũ tăng nhanh cước bộ rời khỏi, trời cao phù hộ, mạng nhỏ cuối cùng được bảo vệ.

Tương Hiếu Vũ vuốt cái trán vì dập đầu mà sưng đỏ trở về phòng, các thái giám ngủ cùng phòng với y đã ngủ cả. Trong lòng y âm thầm nói, A Chính nói lúc tưới hoa nghe thấy vài tiếng động nhỏ, hấn là do Hoàng Thượng tạo ra, như vậy xem ra nơi đó là nơi vào đêm Hoàng Thượng thường đến, mười vạn tiền một lần tưới hoa này thật không dễ nhận, vì mười vạn tiền mà mất mạng? Không được! Sáng mai trả hết tiền đã nhận lại cho A Chính, nói với gã mình không làm chuyện này nữa.

Hết đệ lục chương

7. Chương 7

CHƯƠNG 7

Giữa trưa ngày thứ hai, lúc đang dùng cơm, nghỉ trưa, Tương Hiểu Vũ cầm bát cơm ngồi cạnh A Chính, thật cẩn thận từ trong lòng lấy ra một túi tiền đơn sơ đưa tới trước mặt A Chính, “A Chính, nơi này có hai trăm chín mươi văn tiền, chuyện tuổi hoa ta không làm nữa, ta trả cho người.”

A Chính đang ăn cơm đành phải ngừng lại, “Vì sao không làm?” Ngay cả Tương Hiểu Vũ tham tiền nhất trong hoàng cung làm được một lần, cũng không dám làm lần thứ hai, y tối qua nhất định đã thấy những thứ bản bản gì đó rồi, tỷ như quý? !

“Này. . . .” Bị hỏi như vậy, Tương Hiểu Vũ không biết trả lời thế nào cho phải, Hoàng Thượng đã cảnh cáo y, nếu chuyện tối qua bị người thứ 3 biết, cái mạng nhỏ của y sẽ khó mà bảo toàn !

Thấy Tương Hiểu Vũ trả lời không được, A Chính càng thêm kiên định suy nghĩ của mình, cho dù Tương Hiểu Vũ có chịu trả thêm tiền cho gã, hắc gã cũng không cầm lại!” Hiểu Vũ, người đừng quên giao ước của ta với người, chúng ta đã nói trước rồi, nếu người đổi ý, người phải trả tiền lại gấp đôi cho ta.” A Chính nhắc nhở Tương Hiểu Vũ giao ước của hai người họ, dựa theo sự hiểu biết của gã với y, gã dám dùng tánh mạng đảm bảo loại người vắt cổ chảy ra nước như y đời nào mà chịu nhả tiền ra.

Mà sự thật cũng chứng minh A Chính tương đương hiểu tính Tương Hiểu Vũ, gã vừa nói xong, sắc mặt Tương Hiểu Vũ lập tức thay đổi, về mặt vốn kiên định trở thành do dự, Trả tiền lại gấp hai? Không chỉ kiếm không được, còn phải nhả ra một số tiền tương đương? Vừa nghĩ tới phải lấy hai trăm chín mươi văn tiền trong túi mình ra, tâm Tương Hiểu Vũ liền đau đớn như bị dao cắt vào, còn đau hơn cả chữ đau.

Thế nhưng lại nghĩ tới chuyện buổi tối tuổi hoa sẽ gặp hoàng thượng, y lại sợ nếu mình sơ sẩy, thì mạng nhỏ khó mà đảm bảo. Một bên là tiền, một bên là mạng nhỏ, trời ạ! Vì sao nhân sinh luôn không theo ý mình chứ? Vì sao cá cùng gấu không thể lưỡng toàn? Tiền? Hay là mệnh? Tương Hiểu Vũ nội tâm không ngừng giãy giụa .

Đột nhiên bên trái xuất hiện một tiểu thần tiên, nó không ngừng khuyên bảo y, “Đương nhiên là muốn mạng, có mạng mới có hết thảy, không có mạng người làm sao dùng tiền được a. Nhân sinh trên đời ngắn ngủi có vài thập niên, tiền là vật ngoài thân, đừng quá coi trọng tiền, khỏe mạnh khoái hoạt mới là quan trọng nhất.”

Ngay lúc Tương Hiểu Vũ nghĩ muốn gật đầu phụ họa, bên phải lại xuất hiện một tiểu ác ma trên đầu có hai cái sừng trong truyền thuyết, nó khuyên: “Đương nhiên là cần tiền! Phải biết tuy rằng tiền không phải vạn năng, nhưng không có tiền thì tuyệt đối không thể a! Nhân sinh trên đời mặc dù chỉ ngắn ngủi vài thập niên, nhưng nên biết làm người khổ nhất là không có tiền! Người không phải là vì trong nhà không có tiền mới bị bán làm thái giám đó sao?”

“Đương nhiên là mạng nhỏ quan trọng, có mạng mới có hết thảy! Bằng không có nhiều tiền hơn nữa cũng là vô ích!” Tiểu thần tiên tiếp tục nói.

“Đương nhiên là tiền trọng yếu, có tiền mới có hết thảy, người sống mà không có tiền thì thống khổ biết bao a!” Tiểu ác ma cũng nói tiếp.

Lời chúng nói đều có lý, nhưng chỉ có thể lựa chọn một trong hai, Tương Hiểu Vũ thật không biết làm sao mới tốt!

Nhìn bộ dáng y giãy giụa, A Chính quyết định hạ một thiếp được nặng hơn, “Sao rồi a, Hiểu Vũ? Người muốn kiếm hai trăm chín mươi văn tiền hay là muốn thâm vốn mà trả năm trăm tám mươi văn tiền cho ta?”

Năm trăm tám mươi văn tiền? ! Nghe xong con số này, Tương Hiểu Vũ lập tức ném lời tiểu thiên thần nói ra sau đầu, tiếp thu lời tiểu ác ma nói, đúng, nhân sinh trên đời tiền mới là quan trọng nhất, không có tiền thì chẳng làm được gì ! Mình sở dĩ gặp được Hoàng Thượng là vì tính hiếu kì của mình, chỉ cần lần sau ta không đến chỗ rẽ kia nữa, tuổi hoa xong lập tức đi, sẽ không sợ Hoàng Thượng lấy mạng mình! Đúng, chính là như vậy, mình chọn tiền!

“Vậy mới đúng chứ.” Tiểu ác ma khen ngợi, mà tiểu thần tiên thì biến mất không còn bóng dáng.

Nghĩ thông suốt, Tương Hiểu Vũ cắt tiền lại vào túi, vỗ vỗ, ân, túi túi bình an.”A Chính, người coi như ta chưa nói qua chuyện này, hoa ta tiếp tục giúp người tưới, nhưng tháng sau ta không làm nữa.”

A Chính vốn đã yên lòng mà ngồi húp canh, thiếu chút nữa bị câu cuối cùng của y làm sặc chết, “Khụ. . . . Hiểu Vũ tốt bụng, người giúp ta làm tiếp đi.” Ngay cả Tương Hiểu Vũ yêu tiền nhất cũng không dám làm vậy thì ai dám làm a? !

“Không được!” Tiền trọng yếu, mạng nhỏ cũng trọng yếu.

“Ta đây mỗi đêm cho người mười một văn?”

“Không cần!” Rất kiên quyết.

“Mười hai?”

“Không!”

“Mười ba?”

Ngừng một chút, suy nghĩ một chút, “Không!”

A Chính cắn răng, bất cứ giá nào: “Mười lăm, ta cao nhất ra mười lăm văn tiền một đêm thế nào? Không thể cao hơn !”

Mười lăm văn tiền? ! Chuyện này có nghĩa là một tháng có bốn trăm năm mươi văn tiền vào túi? ! Một năm sẽ có năm lượng bốn trăm văn tiền! Dù sao tưới một tháng cũng là tưới, tưới một năm cũng là tưới, chết thì chết, người chết vì tiền!”Hảo, mười lăm văn tiền thì mười lăm văn tiền, người phải nhớ kỹ, nửa văn cũng không thể thiếu ta.”

“Người yên tâm, ta nói được thì làm được. Bất quá người cũng phải nhớ rõ, nếu người đổi ý phải trả lại ta gấp đôi.” Trời a, Tương Hiểu Vũ hẳn nên đổi tên thành Tương Tham Tài mới đúng. A Chính thật không còn biết nói gì, bất quá cũng may mà có một người yêu tiền như Tương Hiểu Vũ mình mới không cần sợ đụng tới mấy thứ kia.

Hết đệ thất chương

8. Chương 8

CHƯƠNG 8

Liên tiếp vài buổi tối Tương Hiểu Vũ tưới hoa đều không nghe được thanh âm của Hoàng Thượng, y nghĩ đêm đó nhất định là do Hoàng Thượng đột nhiên tâm huyết dâng trào mới có thể đến nơi này uống rượu, vì thế y càng làm càng yên tâm, mạng nhỏ cuối cùng cũng không phải chịu uy hiếp, xách theo một thùng nước đầy, Tương Hiểu Vũ vui vẻ đến muốn khóc !

Tương Hiểu Vũ tâm tình thư sướng một bên khẽ hát một điệu hát dân gian học được khi còn ở ngoài cung, một bên tưới hoa. Trong lòng nghĩ từ tháng sau mỗi đêm sẽ kiếm được mười lăm văn, trong lòng thoải mái a, thoải mái đến khó có thể hình dung.

Ngay lúc y tưới hoa xong định đi, thì một thanh âm truyền tới từ chỗ rẽ làm tim y đập nhanh hơn, “Là tiểu thái giám lần trước? Lại đây cho thăm.”

Tương Hiểu Vũ thật muốn giả như mình không nghe được, trốn đi xem như xong. Thế nhưng nhớ tới lời mọi người trong cung thường đùa với nhau, Hoàng Thượng là diêm vương, hẳn muốn người canh ba chết, người sẽ không sống được tới canh năm. Bây giờ hẳn bảo mình qua, nếu mình mà trốn, cái mạng nhỏ nhất định sẽ không còn. Tương Hiểu Vũ lộ ra một gương mặt ‘ cười ’ cương cứng đến trước mặt Mạc Dương Thần quỳ xuống thỉnh an: “Nô tài thỉnh an Hoàng Thượng, vạn tuế vạn tuế vạn tuế.”

“Bình thân.” Hôm nay Mạc Dương Thần không uống rượu.

“Tạ Hoàng Thượng.” Đứng lên, Tương Hiểu Vũ vẫn cúi đầu, không dám nhìn thẳng vào Mạc Dương Thần .

“Đúng rồi, người tên là gì? .”

“Hồi Hoàng Thượng, nô tài gọi Tương Hiểu Vũ.”

“Tương Tiểu Ngư? Con cả nhỏ bị nhúng tương? Cái tên thật thú vị.” Mạc Dương Thần hiểu lầm tên Tương Hiểu Vũ.

“Ách, khởi bẩm Hoàng Thượng, vì nô tài sinh ra vào lúc tản sáng mà khi nó trùng hợp trời đổ mưa, nên gia gia của nô tài đặt nô tài tên Hiểu Vũ.” Tương Hiểu Vũ không dám trực tiếp chỉ ra chỗ sai của Mạc Dương Thần, mà chỉ giải thích tên của mình.

[Shal: chiếm đất giải thích một chút: tên của Hiểu Vũ là: , chữ Tương [jiǎng] có nghĩa là một loài nấm thường đọc là Tương còn chữ Tương [jiàng] mà Thần ca nói có nghĩa là nước chấm, Hiểu [xiǎo] là sáng sớm đồng âm với chữ Tiểu [xiǎo] nghĩa là nhỏ. Vũ [yǔ] là mưa đồng âm với chữ Ngư [yú] nghĩa là cá. Đây là lý do thần ca hiểu lầm tên của Tiểu Ngư Nhi]

“Hiểu Vũ, Hiểu Vũ.” Mạc Dương Thần nỉ non vài lần, “Xem ra người đặt tên cho người, là có chút tài văn vẻ.”

“Hồi Hoàng Thượng, gia gia nô tài quả thật từng đọc sách vài năm.”

Mạc Dương Thần gật đầu, “Lần trước trẫm quên hỏi tên người, chờ người đi rồi mới nhớ, phải biết rằng trong hoàng cung thái giám nhiều như mây, không biết tên, muốn từ đó tìm ra một người không phải chuyện dễ a.”

Nghe xong lời hắn nói, Tương Hiểu Vũ thiếu chút nữa hộc máu, y thật quá ngu ngốc a, trong cung thái giám như mây, không có tên, Hoàng Thượng muốn từ đó tìm ra một người nói dễ hơn làm a, sao y lại không nói thật với A Chính cơ chứ? ! Ngu ngốc hại chết người rồi! Heo chết thế nào? Heo chết vì ngu ngốc! Mà y là con heo ngu ngốc kia! Tương Hiểu Vũ trong lòng liên tục mắng mình ngu ngốc, không hề nhìn thấy Mạc Dương Thần đang dùng một loại ánh mắt thú vị nhìn mình.

Tiểu thái giám này thật thú vị, không chỉ vì cách ăn nói của y, mà còn vì biểu tình trên mặt y thật rất phong phú, quả nhiên là một công cụ giải buồn tốt nhất. Hai lần xuất hiện của y đều làm tâm tình hắn rất tốt.

“Đến, Tiểu Ngư Nhi, nơi này chỉ trẫm cùng người, không cần quá mức gò bó, ngồi xuống bồi trẫm tâm sự.” Mạc Dương Thần hào phóng ban cho Tương Hiểu Vũ một biệt danh.

Rất rõ ràng, Tương Hiểu Vũ căn bản không thích phần ban thưởng này, y tưởng Mạc Dương Thần vẫn còn hiểu lầm tên mình, “Hoàng Thượng, nô tài tên là Hiểu trong hiểu lấy đại nghĩa, cùng Vũ của mưa.” Y ghét nhất bị người khác gọi là Tiểu Ngư, trước đây ở trong thôn có một đám nhỏ cứ chọc tên của y mãi, y mới thường xuyên đánh nhau với chúng. [Shal: ngụ ý, nếu người ko phải hoàng thượng, ta đã đánh người lâu rồi ==>) *nói bậy thôi, mọi người hèm cần chú ý*]

“Trẫm biết, Tiểu Ngư Nhi tên này là trẫm ban cho người, chỉ có trẫm có thể gọi người như vậy.”[Shal: Ngụ ý, ta là hoàng thượng, ta muốn gọi thế nào thì gọi ==>) *đùa chút thôi, hèm cần dùng ánh mắt “quá đấm đui” để nhìn ta nha*]

Mình có cần tạ ơn không? Dưới sự cưỡng bức của hoàng ân Tương Hiểu Vũ không thể không thích a, y cần rằng nói: “Nô tài tạ Hoàng Thượng ban thưởng.”

Hết đệ bát chương

9. Chương 9

CHƯƠNG 9

Tương Hiểu Vũ người này trừ bỏ khuyết điểm tham tài thì còn một khuyết điểm nữa là không biết đối nhân xử thế, trong lòng nghĩ cái gì trên mặt sẽ hiện ra biểu tình tương ứng, chính vì thế, cho nên quân sự công công trong Phi Hà cung mới không dám cho y hầu hạ bên cạnh quý phi nương nương. Bằng không lấy y thông minh nhanh nhẹn như vậy, sớm đã chuyển sang hầu hạ quý phi nương nương .

“Tiểu Ngư Nhi a, sao trẫm lại cảm thấy ngươi không thích cái tên này vậy?”

Tương Hiểu Vũ lập tức nâng lên khuôn mặt tươi cười giả tạo của mình: “Sao vậy được chứ? Hoàng thượng ban tên, nô tài cảm kích còn không kịp, sao lại không thích?” Lão thiên gia, ta không phải muốn nói dối, ngài ngàn vạn lần đừng ghi tạc trong lòng, về sau đừng trút báo ứng xuống đầu ta a! Nếu không nói dối, mạng nhỏ của ta sẽ nguy hiểm .

Mạc Dương Thần thu hết vào mắt, thầm cười trong lòng, Tiểu Ngư Nhi này căn bản không biết về mặt của y đã bán đứng tất cả tâm tư của mình.”Lại đây ngồi, nói chuyện phiếm với trẫm.”

“Nô tài tạ Hoàng Thượng ban ngồi.” Ngồi cạnh Mạc Dương Thần , Tương Hiểu Vũ thấy mình hết như đang ngồi kể một con hổ bất cứ lúc nào cũng có thể nhào vào ăn mình ăn. Ngồi xuống rồi, Tương Hiểu Vũ thấy Mạc Dương Thần không mở miệng, nên không dám tùy tiện mở miệng nói, sợ một không cẩn thận đắc tội hần, y sẽ thăm.

Mạc Dương Thần nhận nghiêm túc nhìn Tương Hiểu Vũ, cẩn thận phân tích diện mạo y, tiểu thái giám này bộ dạng rất bình thường, là loại thái giám tùy tiện tìm một gốc đại thụ đè xuống, có thể đè chết tám người, điểm đặc biệt duy nhất chính là mái tóc quăn của y, mang theo chút nghịch ngợm. Nhưng y xuất hiện ở nơi này, đã là mạo phạm mình, vậy vì sao mình lại rất có hảo cảm với y chứ?

“Tiểu Ngư Nhi, ngươi chọn một đề tài đi.”

Tương Hiểu Vũ trừng lớn ánh mắt nhìn Mạc Dương Thần, y không thể tưởng được câu đầu tiên Hoàng Thượng mở miệng nói dĩ nhiên là bảo mình chọn đề tài nói chuyện, nói cái gì mới tốt đây? Y hiện tại sâu sắc cảm nhận được hai câu gần vua như gần cọp cùng khóc không ra nước mắt.

Thấy Tương Hiểu Vũ trừng to mắt nhìn mình thật lâu không nói lời nào, Mạc Dương Thần biết y khó xử, kỳ thật đây chẳng qua là hần muốn đùa y một chút thôi, “Làm sao vậy? Không biết nói gì cho phải sao? Vậy trẫm hỏi ngươi, trẫm nhớ rõ lúc mới bắt đầu là một thái giám khác tuổi hoa mà, sao đột nhiên lại đổi thành ngươi ?” Người mang tuyệt thế võ công như hần sao lại không nhìn ra trước sau có hai tiếng bước chân khác nhau được chứ?

Oa! Hoàng Thượng thật không hổ là Hoàng Thượng, quá là lợi hại, không cần nhìn cũng biết người tuổi hoa đã đổi. Mặt Tương Hiểu Vũ hiện lên vẻ sùng bái vốn nên giấu trong lòng.”Đúng vậy, xin hỏi Hoàng Thượng ngài là làm sao mà biết được?”

“Muốn biết?” Tương Hiểu Vũ gật đầu lia lịa, “Trẫm nói cho ngươi biết, ngươi đừng nói cho người khác biết nga.” Tương Hiểu Vũ lại nghe lời gật đầu, “Đây. là Bí mật.” Nhìn bộ dáng Tương Hiểu Vũ bởi vì không có được đáp án mà thất vọng, khiến Mạc Dương Thần long tâm đại duyệt, chẳng biết tại sao, chỉ cần nhìn Tương Hiểu Vũ lộ ra bộ dáng ngóng trông, hần liền nhin không được muốn trêu cợt y.”Ngươi còn chưa nói cho trẫm biết sao lại đổi người tuổi hoa? Quẩn sự thái giám không phải đã an bài hết thấy cho các ngươi rồi sao?”

Không sai, đây là quy củ trong cung, họ làm vậy có tính là làm trái quy củ không? Tương Hiểu Vũ rụt rụt vai, “Thỉnh Hoàng Thượng trước đáp ứng nô tài không trách tội xuống, nô tài mới có thể nói.”

“Ngươi đang cùng trẫm bàn điều kiện?” Mạc Dương Thần nheo đôi mắt thâm thúy của mình lại, dùng ngữ khí nguy hiểm hỏi.

“Không phải, nô tài không dám, nô tài không dám.” Tương Hiểu Vũ quơ quơ tay kích động nói , “Nô tài không biết làm vậy có phải là làm trái quy củ trong cung không. Nếu như là làm trái, nô tài nói ra không có nô tài bị phạt, mà người đối với nô tài cũng bị liên lụy, như vậy không bằng để một mình nô tài chịu hết.”

“Nhìn không ra tiểu thái giám như ngươi cũng biết nói nghĩa khí.” Hiển nhiên, Tương Hiểu Vũ lần nói vậy làm Mạc Dương Thần phi thường thưởng thức, cho tới giờ trong nhận thức của hần thì thái giám đều là một đám sợ chết, chỉ biết a dua nịnh hót, đặc biệt cái gọi là hữu tình giữa họ càng khiến hần thêm khinh bỉ, họ chỉ làm bằng hữu với quyền lực cùng tài lực.

“Tạ Hoàng Thượng khích lệ.” Mạc Dương Thần khích lệ một câu đã khiến Tương Hiểu Vũ rất ít được khích lệ nở nụ cười.

Nhìn khuôn mặt tươi cười của y, Mạc Dương Thần thoáng sửng sốt, Tiểu Ngư Nhi này tuy bộ dạng không xuất sắc, nhưng nụ cười của y lại làm người ta như được tắm gội trong gió xuân, phi thường thoải mái.”VẬY người nói đi, trăm không trách bất cứ ai là được.”

Được hoàng thượng cam đoan, Tương Hiểu Vũ nói ra giao dịch của mình cùng A Chính, trong đó có cả chuyện A Chính trả thêm tiền cho mình. Qua chuyện hôm nay, Mạc Dương Thần sâu sắc cảm nhận được cái gì gọi là thần giữ của.

Hết đệ cửu chương

10. Chương 10

CHƯƠNG 10

Buổi tối ở góc khuất yên lặng kia nói chuyện đã thành một bí mật nho nhỏ không thể cho ai biết giữa Mạc Dương Thần cùng Tương Hiểu Vũ.

Mà Tương Hiểu Vũ qua nhiều lần nói chuyện đã cảm nhận được, nguyên lai Hoàng Thượng thân ở cao cao tại thượng cũng không phải là khoái hoạt nhất, có rất nhiều chuyện không thể làm theo ý nguyện của mình, làm gì cũng phải tính trước suy sau, bản khoản cảm thụ của các đại thần cùng cuộc sống của bách tính. Tọa ủng giang sơn, hậu cung có vô số tuyệt sắc phi tần, đôi khi lại không thể có được những khoái hoạt cơ bản nhất của người thường.

Ban ngày, họ một kẻ là nhất quốc chi quân cao cao tại thượng, một kẻ là thái giám cấp thấp nhất không có nửa phần quyền lợi, cho dù nhìn thấy cũng xem như không biết; buổi tối, họ là tri kỷ tâm sự với nhau, tuy rằng đối Tương Hiểu Vũ mà nói vẫn có chút cảm giác ước thúc, nhưng đã không còn sợ hãi như lúc ban đầu. Thế nhưng làm Tương Hiểu Vũ bất đắc dĩ nhất chính là Mạc Dương Thần phi thường thích đùa giỡn y, mà đó chỉ là những đùa giỡn không ảnh hưởng tới toàn cục, nên Tương Hiểu Vũ không so đo, ngược lại thấy vui vẻ, từ lúc y biết hoàng thượng cũng có chỗ khó xử cùng khổ sở, y rất vui vẻ khi biết mình có thể làm Hoàng Thượng khoái hoạt, với y mà nói đây là một loại quang vinh vô thượng.

Mà Tương Hiểu Vũ xuất hiện làm Mạc Dương Thần giảm bớt số lần tự uống rượu giải sầu, hẳn sở dĩ tín nhiệm Tương Hiểu Vũ như thế không chỉ vì sự thông minh cùng biểu hiện phong phú của y, mà quan trọng nhất là nhân phẩm của y, y tuy tham tài, nhưng sẽ không vì tiền mà hại người, ở chung với nhau một đoạn thời gian hẳn còn biết y là người rất trọng nghĩa khí.

“Nô tài khấu kiến Hoàng Thượng, vạn tuế vạn tuế vạn tuế!” Tuổi hoa xong, Tương Hiểu Vũ đi đến nơi hai người thường tâm sự, cung kính thỉnh an.

“Bình thân.” Mạc Dương Thần chỉ vào cái ghế cạnh mình nói: “Tiểu Ngư Nhi, trăm nói rồi, nếu chỉ có hai chúng ta thì không cần đa lễ như vậy.”

Tương Hiểu Vũ rất thích Mạc Dương Thần nói chuyện với mình như vậy, y vui vẻ ra mặt đáp lại: “Hoàng Thượng, cái gọi là lễ nhiều người không trách, những thứ này là quy củ, nô tài phải tuân thủ, bằng không nô tài sẽ trở nên kiêu ngạo, ngày càng không biết lớn nhỏ.” Trong hoàng cung quy củ nhất định phải tuân thủ, cái gọi là gần vua như gần cọp, y không dám đảm bảo Hoàng Thượng về sau có lấy tội danh dĩ hạ phạm thượng mà xử trí mình hay không.

Lúc vừa bắt đầu Mạc Dương Thần khá là ngạc nhiên, Tương Hiểu Vũ biết viết chữ, nói chuyện cũng có chút văn vẻ, có thể thấy y là một người có ăn học, một gia đình có thể cho con ăn học sao lại nghèo tới mức phải bán con làm thái giám? Phải biết bán mình này không hề giống với những loại bán mình khác, đây là cả một cuộc đời, cho dù về sau dùng tiền chuộc được bộ vị kia, thì cũng không thể gắn lại được nữa. Cho tới nay, khi thái giám vào cung, bộ vị bị cắt đi kia, các sư phò sẽ giữ lại, chờ họ có tiền thì chuộc về.

Sau Tương Hiểu Vũ giải thích, nguyên lai tăng tổ phụ của y cũng coi như là khá giả ở, tuy rằng không tính là rất giàu, nhưng tự cấp tự túc, mỗi tháng dư dả vẫn phải có, cho nên tăng tổ phụ của y cho con cháu mình đến trường. Nhưng không biết vì sao, tới đời tổ phụ, trong nhà một năm lại khó khăn hơn một năm, tới đời phụ thân thì phải bán bớt một hài tử mới có thể nuôi gia đình. Năm y mười tuổi bị bán vào cung, trước năm mười tuổi, tổ phụ y thường xuyên viết lên cát dạy y viết chữ.

“Coi như người nói có lý.” Mạc Dương Thần đa đa thiếu thiếu cũng đoán được tâm tư Tương Hiểu Vũ, xem, đây là bị ai khi làm hoàng đế, muốn có một người không hoảng sợ mà chân thành nói chuyện với mình cũng không phải chuyện dễ, cho nên hàng năm có một đoạn thời gian hẳn đều đi thăm sư huynh của mình —— Lôi Hạo Nhiên, đây là người duy nhất không sợ hắn, người mà hắn có thể nói tâm sự bất cứ chuyện gì.” Tiểu Ngư Nhi, nhà người ở đâu?”

“Nô tài nhà ở Minh Hải Huyền cách Vân thành không xa.” Quái, Hoàng Thượng sao lại đột nhiên hỏi tới nhà mình?

“Rất thắc mắc vì sao trẫm hỏi nhà người ở đâu sao?” Tương Hiểu Vũ hoàn toàn không biết che dấu tâm tư của mình, từ trong mắt y Mạc Dương Thần có thể nhìn ra chuyện y thắc mắc, “Mấy ngày nữa, trẫm sẽ chuẩn bị cải trang đi tuần nhân gian. Có lẽ trẫm sẽ đi qua quê của người, cho nên muốn hỏi nhà người ở nơi nào.”

“Hoàng Thượng cải trang đi tuần?” Nghe Mạc Dương Thần nói chuyện xuất cung, Tương Hiểu Vũ phi thường hâm mộ, y nhớ lúc tiến cung, y được quần sự công công của Phi Hà cung chọn trúng, công công nói với y vài câu làm y khắc sâu vào ký ức, ông nói: các người nhớ kỹ, các người tiến cung rồi thì đừng bao giờ mơ tưởng về nhà thăm thân nhân, trừ phi các người già rồi, trong cung không cần các người nữa, các người mới có thể xuất cung.

“Àn.” Mạc Dương Thần suy nghĩ hành trình của mình, nói: “Trẫm sẽ tới Vân thành một chuyến, nếu như vậy, trẫm sẽ thuận tiện ghé qua Minh Hải Huyền, trẫm nghĩ nơi Tiểu Ngư Nhi sinh ra nhất định là một nơi không tồi.”

“Hoàng Thượng sẽ tới Minh Hải Huyền?” Nghe Mạc Dương Thần nói muốn đến cố hương của mình, Tương Hiểu Vũ thấy đặc biệt hưng phấn, y không ngờ Hoàng Thượng sẽ vì mình mà đến đó, với y mà nói Minh Hải Huyền là một nơi rất đặc thù, nơi đó là cố hương của y, nơi có thân nhân của y đang sống, tất cả về Minh Hải Huyền đều thường thường hiện về trong mộng của y.

Hết đệ thập chương

11. Chương 11

CHƯƠNG 11

“Nếu nhà Tiểu Ngư Nhi ở Minh Hải Huyền, mà trẫm cũng đến đó, vậy trẫm sẽ phá lệ một lần, người có gì muốn nói với thân nhân của mình, thì viết một phong thư, trẫm giúp người chuyển cho họ.” Mạc Dương Thần nói.

Tương Hiểu Vũ mở to hai mắt, khó thể tin mà ra sức nhéo má mình, đau quá! Là thật, không phải nằm mơ! Y lập tức quỳ xuống, “Nô tài tạ Hoàng Thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế!”

Tương Hiểu Vũ phản ứng làm Mạc Dương Thần thấy quyết định của mình cực kì chính xác, hẳn đặc biệt thích lúc y dùng tay nhéo mặt mình, rất buồn buồn cười.” Bình thân đi, Tiểu Ngư Nhi, trong hai ngày người viết tốt thư, tối hai ngày sau trẫm ở đây chờ người, người giao thư cho trẫm, nhớ rõ quá thời hạn thì sẽ không còn cơ hội!”

“Vâng! Vâng! Vâng! Nô tài nhớ kỹ!” Tương Hiểu Vũ liên tiếp nói vài tiếng vâng

Nói chuyện với Mạc Dương Thần xong, trở lại trên giường Tương Hiểu Vũ kích động ngủ không được, dùng chăn bao lấy toàn thân, ở trong chăn đổ tiền ra đếm đi đếm lại, y yêu tiền như mạng cho dù không nhìn thấy gì thì vẫn đếm được tiền. Đếm đủ rồi, y tính xem những ai còn thiếu tiền mình. Đi đòi tiền lại? Thái giám trong cung cũng có chuyện mượn tiền à? Đương nhiên!

Đám thái giám ngày thường sau khi công tác xong rất nhàm chán, không biết là ai bày đầu, thế nhưng bắt đầu bày ra đánh bạc để tiêu khiển, tuy bọn họ cực rất ít, nhưng cũng vẫn có vài thái giám xui xẻo, có đôi khi sẽ thua sạch tiền, bắt buộc dĩ đành phải mượn tiền, người mà họ nghĩ đến đầu tiên đương nhiên là Tương Hiểu Vũ, vì sao? Đương nhiên là vì Tương Hiểu Vũ là người yêu tiền không thích cực, y sợ thua cho nên vĩnh viễn cũng không chịu cực, lưu tiền lại cho vay, kiếm lợi tức.

Mọi người đều là tiểu thái giám bình thường, một tháng chỉ lãnh hai lượng tiền lương, trừ phi được chủ tử thưởng thì mới có ngoại lệ. Cho nên y không đòi họ lợi tức quá cao, mỗi khi mượn hai lượng thì phải trả hai lượng hai văn tiền, hai văn tiền kia là lợi tức, không tới 1 lượng, thì lấy bốn bỏ năm lên mà tính, năm trăm văn tiền thì sẽ trả thêm một đồng làm lợi tức, lâu dài cũng là một phần thu vào không tồi.

Còn có một loại người khác, chính là trả thù lao để Tương Hiếu Vũ làm những việc mà mình không muốn làm, xong việc sẽ trả thù lao, nhưng chờ xong việc rồi họ không muốn trả, vẫn bảo y cho thiếu thế là thiếu đến giờ.

Tương Hiếu Vũ neho mắt lại, đám thiếu tiền cước thì không khó đòi về, họ thiếu rất ít, khó chính là đám người nhờ y làm thay công việc, họ luôn nói không có tiền xin thiếu lại, xem ra mình phải nghĩ cách mới được ! Nghĩ nghĩ, Tương Hiếu Vũ bắt tri bắt giác đã ngủ.

Trong mộng, Tương Hiếu Vũ mộng thấy khoảng thời gian trước khi mình tiến cung, Minh Hải Huyền là một thị trấn gần biển, mỗi khi đến mùa hè, các hải tử trong trấn sẽ tụ tập ra biển chơi, y mộng thấy mình đang cùng các huynh đệ tỷ muội ở bờ biển bắt cá nhỏ cùng nhặt vỏ sò.

Ngày hôm sau, tuy rằng ngủ không nhiều lắm, nhưng không hề ảnh hưởng đến tiến độ công tác của y, tâm tình tốt khiến y làm việc nhanh hơn hẳn mọi ngày. Chưa tới giữa trưa y đã làm xong công việc, chuẩn bị đi đòi nợ.

Ăn cơm trưa xong, Tương Hiếu Vũ từ trong lòng lấy ra một quyển sổ tay nho nhỏ tự chế, bên trong ghi lại những người thiếu tiền y, phân biệt thành mấy hàng tên, thời gian, số tiền thiếu, nhìn số lượng tiền trong sổ, Tương Hiếu Vũ cao hứng cười, thật tốt quá, thêm số tiền này y tổng cộng góp được gần hai trăm lượng bạc để nhờ Hoàng Thượng mang về cho người nhà, nhớ khi xưa cha mẹ bán y có năm mươi lượng, hiện tại có nhiều như vậy, thân nhân nhất định có thể ăn nhiều một chút, tân niên các đệ muội có thể còn mua được y phục mới. Nghĩ đến đây, trong lòng y thật sự rất vui a, không biết dùng từ gì hình dung thì mới thể hiện được đầy đủ nhất đây.

Đừng nghĩ, đi đòi nợ trước cái đã, đòi xong còn phải viết thư nữa, Hoàng Thượng cho thời gian không quá nhiều.

“Trương Minh.” Tương Hiếu Vũ đầu tiên tìm tới Trương Minh phụ trách hoa cỏ ở Phi Hà Cung.

Nghe thấy có người gọi tên mình, Trương Minh ngẩng đầu nhìn, “Là Hiếu Vũ a, hôm nay sao lại rảnh rồi tới tìm ta vậy?”

“Ta hôm nay tới, là muốn người trả tiền người thiếu cho ta.” Tương Hiếu Vũ mở sổ đưa cho Trương Minh xem, “Ở đây có viết ngày X tháng X năm X sau khi ăn trưa xong người mượn ta ba trăm văn tiền để đi đánh bạc, chẳng lẽ người quên?”

“Này.” Không thể tưởng được Tương Hiếu Vũ còn ghi cả mấy chuyện này vào sổ, Trương Minh nhất thời không biết nói gì cho phải.

“Người đừng nghĩ tới chuyện kéo thời gian, ta biết người hai ngày này rất may mắn, thắng không ít tiền, nếu người không trả, về sau người đánh bạc thua đừng mượn tiền ta.” Tương Hiếu Vũ nói: “Dù sao người sớm muộn cũng phải trả, thừa dịp có tiền thì trả đi, ta muốn dùng tiền, hơn nữa có câu rằng, có mượn có trả trăm lần xoay, có mượn không trả một lần quá.”

Nghe xong lời này, Trương Minh thấy có chút đạo lý, vì thế từ trong lòng lấy ra ba trăm lẻ một văn tiền trả lại cho Tương Hiếu Vũ, lấy được tiền, Tương Hiếu Vũ lấy một cây bút than trong ống tay ra gạch một đường lên tên Trương Minh, ý là đã trả tiền.

Hết đệ thập nhất chương

12. Chương 12

CHƯƠNG 12

Thuận lợi cầm lại một số tiền, Tương Hiểu Vũ lục tục cầm lại vài phần tiền khác, hiện tại y đến tìm người thường xuyên nhờ y làm giùm, rồi mỗi lần đều xin y cho thiếu.

“La Liệt.” Tương Hiểu Vũ đi đến trước mặt La Liệt, mở quyển sổ của mình ra: “Người nhờ ta giúp người làm việc rất nhiều lần, mà lần nào cũng thiếu lại, lần này người vô luận thế nào cũng phải trả ta.”

La Liệt ngẩng đầu nhìn, “Là Hiểu Vũ a, sao vậy? Ta không phải đã nói sau này sẽ một lần trả hết cho người sao?”

Tương Hiểu Vũ lắc đầu, “Người mỗi lần đều nói với ta như vậy, người đến năm nào tháng nào mới chịu trả a? Người tổng cộng thiếu ta sáu trăm lẻ ba văn tiền, người hiện tại trả hết, bằng không về sau ta không giúp người làm việc nữa.”

Ai biết Tương Hiểu Vũ thì đều biết y tham tài, lần sau chỉ cần mình nói trả thêm vài văn tiền, y nhất định sẽ làm giúp mình. La Liệt tính toán xong làm bộ đáng thương nói: “Hiểu Vũ, người khoan dung chút đi, chờ ta lãnh nguyệt ngân ta sẽ trả cho người.” (nguyệt ngân = tiền lương vs thái giám, cung nữ, = tiền tiêu vật vs cung phi)

“Không được, mỗi lần ta đòi người người luôn nói như vậy.” Vì muốn cho người nhà thêm nhiều tiền một chút, Tương Hiểu Vũ quyết tâm tuyệt đối không thể dao động, “Người không đánh bạc, ta biết người có tiền, nhưng người không muốn trả cho ta, nếu người không trả, ta sẽ nói cho mọi người biết người mười sáu tuổi còn dãi dầm!” ta không phát uy người cho ta là mèo bệnh? !

La Liệt sững sốt một chút, thét to: “Làm sao người biết?”

Tương Hiểu Vũ dùng hai tay che lỗ tai lại, mặc dù mình cũng là thái giám, nhưng lại không hề biết, thanh âm bất nam bất nữ của thái giám khi thét lên lại khó nghe như vậy, đợi cho người nộ hết xong y đáp!” Người đừng quên ta lúc đó ngủ cùng phòng với người, người lười như vậy chỉ có lúc quản sự công công giục người người mới chịu giặt sàng đan, một ngày vào năm người 16 tuổi, người thể nhưng tự động đi giặt sàng đan, quan trọng là ... lúc người giặt rất lén lút, như sợ bị người ta bắt gặp, ta không cần đoán cũng biết !” y sắp quỳ gối dưới trí thông minh của mình rồi, ha hã!

Bị nắm trúng chỗ đau, La Liệt không thể không ngoan ngoãn lấy túi tiền ra, đếm từng đồng một trả cho Tương Hiểu Vũ. “Sáu trăm lẻ ba văn tiền!”

Vuốt túi tiền cang thêm to ra, Tương Hiểu Vũ cao hứng cực kỳ, ha hã, lại có thể thể đưa cho người nhà thêm chút tiền !

Cuối cùng hẩn y đi tìm Hứa Đại Lang giao tình tốt nhất với y.

“Đại Lang, người đang đón củi a.”

“Rất rõ mà, biết còn có hỏi.” Hứa Đại Lang dùng một loại ánh mắt ‘ người rất ngốc ’ nhìn Tương Hiểu Vũ, “Nói đi, vô sự bất đẳng tam bảo điện, tên quỷ yêu tiền như người đến tìm thì nhất định có chuyện gì đó.” Hứa Đại Lang có một khuyết điểm người gặp người sợ, thì phải là ăn nói ác độc, lời nói ra từ trong miệng hẩn vĩnh viễn là gai nhọn. Mặc dù nói vậy, nhưng miệng thì chua ngoa mà tâm thì là đậu hủ, nhân phẩm coi như không tồi, so những kẻ bề ngoài thì đối tốt với mọi người, kỳ thật trong lòng chỉ muốn hại người thì tốt hơn nhiều, đó cũng là lý do Tương Hiểu Vũ giao bằng hữu với hẩn.

“Hi hi, quả thật là người hiểu ta, chỉ có Đại Lang.” Chính là vì hai người giao tình tốt, cho nên Tương Hiểu Vũ mới không biết nên mở miệng đòi tiền thế nào.

“Được rồi, người đừng nói vòng vo tam quất, bằng cái trình độ của người mà cũng muốn nói à?” Hứa Đại Lang buông riu, ngồi xuống nói: “Người tìm ta có chuyện gì?”

“Ách.” Tương Hiểu Vũ không biết nên nói thế nào mới tốt, vì thế bịa ra một chuyện xưa, “Là như vậy Đại Lang, ta muốn nhờ người mua giùm ta một thứ, nhưng tiền không đủ, cho nên đành phải thu hồi số tiền ta cho mọi người mượn về. Lấy giao tình giữa chúng ta, ta cũng không muốn giục người, nhưng tính ra vẫn còn thiếu” Nói tới đây, Tương Hiểu Vũ dùng ánh mắt mèo nhỏ đáng thương nhìn Hứa Đại Lang.

“Cho nên người hiện tại muốn ta trả tiền cho người?”

“Ân ân ân!” Tương Hiểu Vũ giống gật đầu liên tục như chú chó con, chỉ thiếu điều lè lưỡi ra.

“Được rồi, mọi chúng ta là bằng hữu mà có gì phải ngượng chứ? Buổi ăn chiều ta sẽ trả người.” Hứa Đại Lang đáp ứng sau rồi còn không quên phát huy bản sắc ăn nói độc ác của mình, “Đã nói mà tên quỷ yêu tiền như ngươi mà tìm ta thì nhất định có việc.”

“Ha ha.” Tương Hiểu Vũ bị nio1 có chút xấu hổ mở miệng cười gượng hai tiếng, “Hảo, cứ vậy đi, cơm chiều ta sẽ tìm ngươi.”

“Đã biết, nói nhiều. Ta Hứa Đại Lang nói được thì làm được.”

Hết đệ thập nhị chương

13. Chương 13

CHƯƠNG 13

Buổi tối, sau khi công tác xong, Tương Hiểu Vũ hưng phấn đi đến trước mặt Mạc Dương Thần đã sớm ngồi ở chỗ cũ. Y không cách nào biết Hoàng Thượng đến lúc nào, đi khi nào, hần mỗi lần đều đến sớm hơn y, hơn nữa lúc y rồi đi hần còn ngồi đó trong theo bóng y đi.

“Nô tài khấu kiến Hoàng Thượng, vạn tuế vạn tuế vạn tuế!”

“Bình thân.” Đợi Tương Hiểu Vũ ngồi xuống rồi, Mạc Dương Thần nói: “Tiểu Ngư Nhi, ngươi rất hưng phấn a, cứ như người sắp cải trang xuất cung là người a.”

“Hoàng Thượng chịu giúp nô tài mang thư về cho thân nhân, chuyện này với nô tài mà nói còn đáng mừng hơn người cho nô tài tiền.” Tương Hiểu Vũ nói ngọt.

“Nhìn ngươi cao hứng như vậy, trầm hình như đã làm một chuyện tốt rất to lớn a.” Mạc Dương Thần cười lắc đầu, Tiểu Ngư Nhi này thật là nói gì cũng có liên quan đến tiền.

Tương Hiểu Vũ hì hì cười vài cái, “Làm phiền Hoàng Thượng tự mình truyền tin, thiên hạ bây giờ vẫn chỉ có mỗi mình nô tài, nô tài cảm thấy vô cùng quang vinh, nhưng mà nô tài còn có một thỉnh cầu nho nhỏ.” Tay y làm thành tư thế nho nhỏ.

“Tiểu Ngư Nhi, được một tắc lại muốn tiền một thước, người a!”

“Hoàng Thượng, người tiền phạt thì tiền tới Tây phương đi.” Tương Hiểu Vũ trang đáng yêu nói, “Nô tài thỉnh cầu chỉ là chuyện rất nhỏ mà.”

“Vậy ngươi nói xem.” Mạc Dương Thần suy nghĩ một chút tiếp tục nói: “Chỉ cần không phải quá đáng, trẫm sẽ giúp ngươi hoàn thành”

“Tạ Hoàng Thượng!” Tương Hiểu Vũ từ trong lòng ngực xuất ra một cái túi không tính quá lớn nhưng cũng không quá nhỏ, nhìn thoáng qua có thể xác định bên trong chứa vật cứng, Mạc Dương Thần nghĩ thầm, Tiểu Ngư Nhi này chẳng lẽ muốn trẫm giúp y mang đá xuất cung? Hần không liên hệ thứ này với tiền, bởi vì lấy tính cách yêu tiền như thần giữ cửa của y mà nói, thì y làm sao có thể để tiền của mình rơi vào tay người khác?

Mạc Dương Thần nhận túi, nặng nặng, hần mở ra xem, là tiền? ! Không thể nào? Hần xoa xoa mắt mình, không sai, là một đồng lớn tiền đồng và một ít bạc, con cá thủ tài này đưa tiền cho mình làm gì? Hần dùng ánh mắt nghi ngờ nhìn Tương Hiểu Vũ, chờ đợi y giải đáp.

“Hoàng Thượng, đây là tất cả tiền nô tài dành dụm từ khi vào cung đến nay, nô tài hy vọng Hoàng Thượng người có thể chuyển nó đến tay thân nhân của nô tài. A! Còn có. . . .” y từ trong tay áo lấy ra bức thư đã viết từ trước, đưa đến trước mặt Mạc Dương Thần, “Còn có phong thư này nữa, thiếu chút đã quên đưa cho Hoàng Thượng người.”

Nghe xong, Mạc Dương Thần hỏi: “Ngươi bỏ được sao? Ngươi không phải xem tiền như mạng à?”

“Hoàng Thượng người không biết đó thôi, nô tài cố gắng giữ tiền như vậy chỉ là hy vọng nếu có ngày mình được xuất cung, sẽ chuyển số tiền này cho thân nhân, để họ sống một cuộc sống tốt hơn, không cần phải sống một cuộc sống bán con mới có cơm ăn. Dù sao nô tài chỉ có một mình, không dùng được bao nhiêu tiền.” Không nhìn thấy bộ dáng kinh ngạc của Mạc Dương Thần, y tiếp tục nói: “Nô tài thân là con cả, trước đây trong nhà là vì quá nghèo, nên mới phải bán nô tài, để cho các đệ muội có cơm ăn, nô tài không hy vọng lại có đệ muội bị bán. Nữ hài may mắn thì bán được vào nhà phú quý làm nô tỳ, nếu xui xẻo, sẽ bị bán vào kỹ viện, nô tài hy vọng các muội muội về sau có thể tìm được một người gia thế trong sạch mà gửi thân. Lúc trước nô tài bị bán làm thái giám, là vì giá của thái giám tương đối cao, nhưng mà nỗi đau cùng tự ti của một thái giám sẽ theo cả đời, nô tài không hy vọng đệ đệ hoặc là chất nhi của mình cũng trải qua nỗi đau này. Tuy rằng nguyện vọng này của nô tài hơi cao, không biết khi nào mới có thể xuất cung, bất quá chỉ cần có một hy vọng, nô tài cũng sẽ không buông tha.”

Sau khi nói xong, Tương Hiếu Vũ thấy Mạc Dương Thần không nói một lời, mới phát hiện bản thân nói quá nhiều, “Xin lỗi, Hoàng Thượng, nô tài nói quá nhiều.”

Yên lặng nghe Tương Hiếu Vũ nói, Mạc Dương Thần phát hiện mình hiện tại mới chính thức hiểu biết được Tiểu Ngư Nhi, nguyên lai y tham tài thủ tài đều là thân nhân, thử hỏi trong cung, không, thế gian này có ai như y mà suy nghĩ cho thân nhân mình chưa? Từ nhỏ sinh trưởng trong cung, nhìn quen người tránh ta đoạt giữa người với người, vì tư lợi, hại người ích ta, không thể tưởng được nguyên lai còn có một thân tình đơn thuần thế này tồn tại.”Được rồi, xem ở phần tâm tư này của người, trăm ngoại lệ một lần giúp người hoàn thành tâm nguyện này vậy.”

Tương Hiếu Vũ kinh hỉ quỳ xuống, “Nô tài tạ Hoàng Thượng!” Vốn y cũng không ôm quá nhiều hy vọng, dù sao đây cũng là Hoàng Thượng, hắn làm sao có thể giúp một tiểu thái giám vừa truyền tin vừa gửi tiền được chứ?

Tương Hiếu Vũ nghĩ không sai, vốn Mạc Dương Thần không tính giúp y gửi tiền về nhà, nhưng mà y nói những lời chân tình kia, đã thật sự làm hắn cảm động.

“Được rồi, Tiểu Ngư Nhi, thỉnh cầu của người trăm cũng đáp ứng rồi, sáng mai trăm sẽ xuất cung, phải một tháng sau mới có thể gặp lại, người quỳ an đi.”

“Vâng, nô tài cáo lui.”

Nhìn bóng dáng Tương Hiếu Vũ dần biến mất, Mạc Dương Thần ước lượng tiền trong túi, một tiểu thái giám tiến cung mới chín năm mà có được nhiều tiền thế này, thật không dễ dàng a!

Hết đệ thập tam chương

14. Chương 14

CHƯƠNG 14

Tương Hiếu Vũ đang quét rác bỗng dừng tay, một tay cầm chổi, một tay đặt trên trán, ngẩng nhìn ánh dương quang, Hoàng Thượng cải trang đi tuần đã nửa tháng, không biết Hoàng Thượng hiện tại ở nơi nào? Thư của mình đã đến tay người nhà chưa?

Ra cung đã gần nửa tháng, không kinh động dân chúng cũng như quan viên địa phương, Mạc Dương Thần tuần tra sơ qua vài chỗ, kỳ thật mỗi lần hắn xuất cung đơn thuần chỉ là để giải sầu, thuận tiện xem xét tình hình phát triển của đất nước cùng tìm hiểu xem cuộc sống của bách tính có yên ổn không. Qua cuộc sống của dân chúng sẽ biết được quan viên nơi đó có làm tốt không, từ giá ăn, mặc, ở, đi lại có thể biết được quan viên nơi đó có lén gia tăng thuế cho dân chúng không, nhưng hơn mười ngày nay, hắn phát hiện mỗi thị trấn mình đi qua tình hình đều vô cùng ổn định, hiển nhiên dưới sự quản chế của hắn các quan viên địa phương đã không dám khinh suất mà làm bậy. Hắn rất vừa lòng kết quả này.

Mỗi lần đi tuần, hắn nhất định đi thăm một người, đó chính là sư huynh —— Lôi Hạo Nhiên người đã trở giúp hắn rất nhiều, nếu như không có sư huynh trợ giúp, cho dù phụ hoàng đặc biệt sủng ái, hắn cũng khó mà ngồi lên được hoàng vị, dù sao đám huynh đệ còn lại của hắn đều có ngoại thích hỗ trợ, từ nhỏ hắn ra

ngoài bái sư nên không có thể lực trong triều, may mà sau đó hắn được sư huynh giúp về tài vật, hắn mới có thể thuận lợi đăng cơ.

Mỗi lần thăm, hắn sẽ ở lại hơn mười ngày, vì vậy hắn ở Vân thành mua hắn một biệt uyển. Trừ bỏ quần gia, hạ nhân trong biệt uyển chỉ biết chủ nhân của mình là một thương nhân buôn bán trong kinh thành, nhưng không biết chủ nhân mà họ hầu hạ là đương kim Thánh Thượng.

Ngày đầu tiên tới, Mạc Dương Thần phái người đưa thiệp mời cho Lôi Hạo Nhiên, hẹn hắn đến biệt uyển gặp mặt. Lôi Hạo Nhiên vừa vào cửa, liền có hạ nhân đi đến trước mặt hắn thông báo.

“Ân, các người lui xuống đi.” Nghe thông báo xong, Mạc Dương Thần cho lui mọi người.

Một lát sau, Mạc Dương Thần nghe ngoài cửa truyền đến thanh âm của Chu Tề (thiệp thân thái giám của hắn), “Lôi bảo chủ hảo, mời vào.” Ông mở cửa cho Lôi Hạo Nhiên vào, sau đó lập tức đóng cửa lại, không cho hạ nhân bên ngoài nghe hay nhìn thấy thứ gì bên trong.

Nhìn sư huynh mình đến, Mạc Dương Thần thấy mỹ mạo kia xuất hiện trên người sư huynh là quá uống phí, nguyên nhân rất đơn giản, mặt sư huynh vĩnh viễn chỉ có thể dùng một từ để hình dung, thì phải là từ lãnh, hắn bảy tuổi quen biết sư huynh, sau đó sống chung với nhau, mãi đến năm mười sáu hắn xuống núi, sau đó mỗi năm đều đến thăm sư huynh. Họ quen nhau lâu như vậy, trước mặt hắn, sư huynh Lôi Hạo Nhiên trừ bỏ biểu tình lãnh, thì số lần xuất hiện những biểu tình khác có thể đếm được trên đầu ngón tay.

“Thảo dân khấu kiến Hoàng Thượng.” Lôi Hạo Nhiên quì một gối cung kính thỉnh an.

Mạc Dương Thần vội vàng nâng hắn dậy nói: “Sư huynh, ta đã nói bao lần rồi, quan hệ của chúng ta còn cần quy củ nhiều như vậy à?”

Lôi Hạo Nhiên lạnh lùng nói: “Quy củ chính là quy củ.” người không biết còn tưởng rằng hắn đang nói chuyện với người lạ, mà không phải đang nói chuyện với sư đệ lớn lên với mình.

“Sư huynh, nhiều năm qua, ngươi không hề thay đổi chút nào a.” Mạc Dương Thần nói xong lời này, đợi hơn một khắc vẫn không thấy Lôi Hạo Nhiên mở miệng nói tiếp, tuy rằng nói là hai người đã quá hiểu nhau nên cho dù không nói gì cũng sẽ không thấy xấu hổ, nhưng là khó lắm họ mới gặp nhau được một, vậy mà cứ im lặng nhìn nhau uống trà chẳng phải sẽ buồn chết sao?

Cuối cùng, vẫn là Mạc Dương Thần mở miệng phá vỡ cục diện hiện tại, “Sư huynh, gần đây có khỏe không?”

“Rất tốt.” Lôi Hạo Nhiên uống một ngụm trà, sau đó nói một câu, làm Mạc Dương Thần như bị sét đánh, “Ngươi có sư tẩu .” Nói đến ái nhân, trong đôi mắt lạnh lùng của Lôi Hạo Nhiên hiện lên một tia nhu tình.

Mạc Dương Thần không buông tha tia nhu tình chỉ xuất hiện trong nháy mắt kia, cái gì? ! Trong mắt sư huynh mà cũng có nhu tình à? ! Không đúng, sư huynh vừa nói cái gì, hình như. Đúng rồi! Hắn nói mình có sư tẩu ? ! Sư huynh thành thân rồi? Sao thành thân mà không nói cho hắn biết?”Sư huynh, sao ngươi thành thân mà không viết phong tư truyền tin cho sư đệ ta a!” Mạc Dương Thần bất mãn nói.

“Chúng ta còn chưa thành thân.” Đúng rồi, nên cho Tiểu Thiên một hôn lễ thế nào đây? Tiểu Thiên thích hôn lễ thế nào nhỉ?

Vẫn chưa tình thành thân?”Sư huynh ngươi tính toán khi nào thì thành thân? Sư tẩu là Trần di tìm người giới thiệu cho ngươi?” Mạc Dương Thần luôn xưng mẫu thân của Lôi Hạo Nhiên là Trần di. Hắn không tin sư huynh sẽ chủ động yêu một người, cho nên hắn phi thường tin tưởng sư tẩu này là do Trần di tìm đến.

“Không phải, chúng ta là lưỡng tình tương duyệt, ngày sau ta sẽ dẫn cậu ấy đến cho ngươi nhận thức.”

Cái gì? ! Một kẻ băng lạnh như sư huynh mà cũng có lúc yêu người khác? Sư tẩu này quá lợi hại, ngày sau nhất định phải gặp mặt vị tân sư tẩu này mới được, thuận tiện thỉnh giáo một ‘nàng’ làm sao mà hòa tan được khối băng kia.

Hết đệ thập tứ chương

15. Chương 15

CHƯƠNG 15

Ngay lúc Mạc Dương Thần muốn hỏi thêm những chuyện liên quan đến tâm sự tẩu của mình, thì cửa truyền đến thanh âm của Chu Tề, “Khởi bẩm chủ tử, Phục Long bảo Trần quân sự ở ngoài cửa lớn cầu kiến Lôi bảo chủ.”

“Vậy cho ông ta vào đi.” Mạc Dương Thần nói.

“Không, Dương Thần, ta nghĩ nhất định đã xảy ra đại sự gì đó, bằng không ông ta sẽ không đến tận đây để tìm ta.” Lôi Hạo Nhiên vừa nói vừa đứng lên, “Ta ngày mai lại đến.” Hắn từ lúc đến đây đã luôn thấy bất an. Quả nhiên, hắn vừa nhìn thấy Trần Dữ, đã nghe ông ta báo lại ái nhân bị mẫu thân đuổi ra khỏi bảo, hiện tại không biết ở nơi nào.

Trải qua một buổi tìm kiếm, Lôi Hạo Nhiên cuối cùng ở trên đường về nhà Tiểu Thiên tìm được cậu mình đầy thương tích, hắn không trực tiếp về bảo, mà ôm ái nhân đến biệt uyển của Mạc Dương Thần trị liệu mấy vết thương trên người Tiểu Thiên. Lúc đó Mạc Dương Thần mới biết sự tẩu nguyên lai cậu ta mà không phải là nàng, không thể tưởng được tâm sự huynh lại bị một nam tử vẻ ngoài tầm thường cướp mất.

Cũng may Mạc Dương Thần mỗi lần cải trang đi tuần đều quen mang theo một thái y, được thái chăm sóc, vài ngày sau Lâm Tiểu Thiên đã khỏe hơn đôi chút. Vì dưỡng thương, Lâm Tiểu Thiên cùng Lôi Hạo Nhiên ở chỗ của hắn hơn mười ngày, trong mười ngày này, Mạc Dương Thần thấy Lâm Tiểu Thiên rất thiện lương, hơn nữa tính tình cực kỳ ôn hòa, phi thường thích hợp với vị sư huynh tính tình băng lãnh này của hắn, chậm rãi, hắn cũng hiểu sư huynh không phải vô duyên vô cớ mà yêu người này.

Nhìn họ, Mạc Dương Thần mới biết nguyên lai tình yêu chân chính hạnh phúc đến vậy, ngay cả một người đứng xem như hắn cũng có thể cảm nhận được hạnh phúc họ tỏa ra, ẩn ý giữa họ là thứ mà hắn chưa từng gặp qua, chỉ cần một ánh mắt một động tác của ái nhân, Lôi Hạo Nhiên cùng Lâm Tiểu Thiên sẽ biết đối phương đang nghĩ cái gì.

Nguyên lai hạnh phúc chỉ đơn giản như vậy, là nam tử giống mình thì đã sao? Chỉ cần hai người hiểu nhau yêu nhau là đủ rồi, còn hắn khi nào hắn mới tìm được một người khiến hắn cảm thấy chỉ cần được ở cạnh người nọ sẽ làm hắn vô cùng hạnh phúc đây?

Sau lại nghe Lôi Hạo Nhiên giải thích, Mạc Dương Thần mới biết nguyên lai tiên thương trên người Lâm Tiểu Thiên tất cả đều là do Trần di sai người đánh, bà bề ngoài chấp nhận đôi phu phụ này, trên thực tế lại chờ đợi thời cơ đuổi Lâm Tiểu Thiên đi. Hắn nhớ rõ khi vừa nhìn thấy vết thương trên người Lâm Tiểu Thiên, hắn rất khó tưởng tượng một người thiện lương như Trần di lại làm ra chuyện tàn nhẫn như vậy. Vì thế, hắn viết cho họ một đạo thánh chỉ tứ hôn, nhờ nó chúc phúc cho họ.

Từ đó về sau, Thịnh Đại hoàng triều bắt đầu có cho phép đồng tính kết hôn, luật này đảm bảo đồng tính thông hôn giống hệt nam nữ thông hôn, bảo đảm ích lợi của song phương. Nhưng đây là chuyện sau này, không nói thêm.

Lâm Tiểu Thiên khang phục, Lôi Hạo Nhiên liền dẫn cậu ta về Phục Long bảo, tuy rằng Lôi Hạo Nhiên vẫn không muốn về, hắn không muốn đối mặt với mẫu thân mình, tối thiểu là hiện tại, nhưng nơi này dù sao cũng không phải nhà mình. Họ đi rồi, Mạc Dương Thần cũng chuẩn bị hồi cung, hôm nay, Lôi Hạo Nhiên đến tiễn hắn, Mạc Dương Thần tặng cho Lôi Hạo Nhiên một phần đại lễ, Lôi Hạo Nhiên vừa thấy, buông một câu đùa giỡn hiểm có: “Phần thánh chỉ này một khi tuyên đọc, ta sợ thiên hạ sẽ có rất nhiều người nói Hoàng Thượng người không biết là bị trúng tà thuật hay là nói người thành hôn quân a.”

Mạc Dương Thần nghe xong không tức giận, người lại lớn tiếng cười nói: “Ha ha. Sư huynh, thiên hạ to lớn chỉ có người dám nói ta là hôn quân, họ thích nói sau lưng thế nào thì nói, dù sao ta làm họ cơm no áo ấm là được. Quan trọng nhất vẫn là sư huynh người tìm được hạnh phúc, thấy người hạnh phúc như thế, ta thật thay người cao hứng a.” Nói tới đây, hắn không khỏi thấy mất mát, làm một hoàng đế có rất nhiều bất đắc dĩ, đến tận cùng khi nào thì hắn mới gặp được một người thật tâm yêu hắn đây?

“Cám ơn người, Dương Thần, người nhất định sẽ nhanh tìm được người người yêu thương.” Thiên ngôn vạn ngữ hóa thành một câu chúc phúc.

“Hảo, mong được như người nói! Sư huynh, chúng ta sau này gặp lại, về sau thường thường mang Tiểu Thiên đến vào cung tìm ta, trong cung có rất nhiều chim quý thú lạ, ta đảm bảo cậu ấy chưa từng gặp được, cậu ấy nhất định sẽ thích.”

“Hảo, ta sẽ làm vậy, tái kiến!”

“Tái kiến!” Nhìn bóng sư huynh ngày càng nhỏ, Mạc Dương Thần trong lòng âm thầm nói, sư huynh, hy vọng được như lời người nói. Đúng lúc này, trong đầu hắn hiện lên một thân ảnh nhỏ gầy, được rồi, hiện tại xuất phát đến điểm cuối cùng —— Minh Hải Huyền!

Hết đệ thập ngũ chương

16. Chương 16

CHƯƠNG 16

Lần đầu tiên đến Minh Hải Huyền (huyện trong tên này cũng đồng nghĩa với huyện), tiểu huyện gần biển này cho Mạc Dương Thần cảm giác như cảm giác Tương Hiểu Vũ cho hắn, thoải mái cùng thú vị! Đúng, vừa bước vào nơi này, hắn liền cảm giác được cuộc sống của người dân ở đây mang đến cho người ta một cảm giác thoải mái, huyện này tuy chỉ là một con chim sẽ nhỏ, nhưng ngũ tạng đầy đủ. Người qua lại buôn bán tập nập trên phố vô cùng náo nhiệt, hai bên là thương phẩm rực rỡ muôn màu. Nếu đi đến bờ biển sẽ nhìn thấy một đám hải tử vô ưu vô lự ở đó bơi lội chơi cát bắt cá, làm người ta kiềm lòng không đậu mà muốn cỡi y phục ra chơi với chúng.

Ở một cửa hàng bày bán thương phẩm khá kì quái, hắn tìm thấy một điều trụ trong suốt đáng yêu, hắn gọi lão bản lấy ra xem, hắn để điều trụ lên cao mà nhìn, một con cá nhỏ nhỏ khác biệt hẳn với cá bình thường, đầu to hơn thân, có ngũ quan nghịch ngợm, đuôi cá cong lên như sắp chạm tới đầu tựa như đang chuẩn bị nhảy thật xa, ha ha, cảm giác nghịch ngợm này thật giống với Tiểu Ngư Nhi!

Lão bản thấy cách ăn mặc của hắn, liền biết hắn phi phú tức quý, “Vị công tử ánh mắt rất tốt, điều trụ này là dùng băng tinh thạch điêu khắc thành, mang trên người có hiệu quả đông ẩm hệ mát, vì khối đá hơi nhỏ, nên không thể điêu khắc thứ gì quá đặc biệt, cho nên tiểu nhân mới dùng một giá hợp lý để mua lại.”

Băng tinh thạch phi thường trân quý, chỉ có trên đỉnh núi lửa quanh năm kết băng, mang trên người lúc trời lạnh thì thấy ấm áp, ở lúc trời nóng thì thấy mát mẻ. Chính vì điểm này mà băng tinh thạch giá rất cao, càng miễn bẻ ngoài trong suốt của nó, làm các phu nhân cùng thiên kim tiểu thư điên cuồng truy mua. Trong quốc khố của Mạc Dương Thần có không ít trang sức làm từ băng tinh thạch, hắn cũng thấy điều trụ này đích xác như lão bản nói vì hình dạng hạn chế mà không thể điêu khắc hoa văn quá cho nên hắn mới có thể mua bằng một cái giá tương đối rẻ.

“Chu Tề, trả tiền.” Mạc Dương Thần không thèm hỏi giá đã bảo Chu Tề trả tiền.

“Vâng.”

Thấy một khách nhân hỏi cũng không thèm hỏi giá đã mua hàng, lão bản cũng lời được một phần tiền, bất quá lão không dám nâng giá quá cao, vì lão vừa nhìn liền biết công tử này là người biết nhìn hàng, chắc chắn biết được giá trị của băng tinh thạch.

Sáng ngày thứ hai, sau khi thức dậy Chu Tề hầu hạ hắn mặc xong y phục, Mạc Dương Thần từ tay áo xuất ra một phong thư giao cho Chu Tề, “Chu Tề, gửi phong thư này đến địa chỉ trên đây, còn cả mớ ngân lượng này nữa.” Lúc vừa xuất cung hắn đã đổi mớ tiền kia của Tương Hiểu Vũ thành ngân phiếu để dễ mang theo, bằng không ai lại mang theo một túi tiền to cồng kềnh như vậy để ra ngoài? Là muốn nói cho mọi người biết trên người ta có tiền à?

Nhận lấy phong thư cùng ngân phiếu từ tay Hoàng Thượng, Chu Tề nhìn ra chữ trên thư không phải của hoàng thượng, vì thế tò mò hỏi: “Xin hỏi Hoàng Thượng, đây là?” Hoàng Thượng giúp người khác truyền tin? Thế gian trừ bỏ Lôi bảo chủ còn ai có mặt mũi lớn như vậy?

“Chu Tề, người theo trẫm nhiều năm như vậy, trẫm nghĩ người là một người thông minh, hôm nay làm sao vậy?” Mạc Dương Thần vừa cảnh cáo vừa dùng bữa sáng.

“Vâng, nô tài ngu muội, thỉnh Hoàng Thượng thứ tội.” Chu Tề quỳ xuống cầu xin.

“Quên đi, người đi nhanh về nhanh.”

“Vâng, nô tài tuân mệnh.”

Ngay lúc Chu Tề xoay người chuẩn bị đi, Mạc Dương Thần căn nói: “Đợi đã, Chu Tề.” Hắn từ trong lòng lấy ra một tờ ngân phiếu giá trị một trăm lượng đưa cho Chu Tề, “Người để tờ ngân phiếu này chung với mở ngân phiếu đó đi.” Chẳng biết tại sao, hắn chỉ muốn giúp Tiểu Ngư Nhi làm thêm chút gì đó, muốn nhìn thấy y sau khi biết được lại càng thêm vui vẻ.

“Vâng” tuy rằng có rất nhiều nghi hoặc, nhưng Chu Tề cũng lại không dám hỏi thêm.

Thời gian trôi qua hai canh giờ, Chu Tề mới truyền tin trở về.”Khởi bẩm Hoàng Thượng, thư đã truyền rồi!”

“Ân, chỗ đó rất xa sao?” Sớm biết vậy sẽ không chờ mà ra ngoài dạo phố. Bởi vì Mạc Dương Thần không thích quá nhiều người đi theo mình, mà bản thân hắn mang tuyệt thế võ công, thiên hạ không quá mười người có thể làm hắn bị thương, cho nên đi đâu hắn cũng chỉ cho Chu Tề đi theo mình, những người khác phân tán làm chuyện họ muốn làm.

“Hồi Hoàng Thượng, nô tài vốn tính đưa thư xong sẽ đi, nhưng người nhà đó sau khi nhìn thấy thư cùng ngân phiếu đã vô cùng kích động, cầu nô tài chờ họ một chút, để họ viết một phong thư hồi âm, vì thế nên làm lỡ thời gian, thỉnh Hoàng Thượng thứ tội!” Người nhà đó ở một khu khá nghèo, y phục trên người chỉ hơn tên khất cái, nhưng lại có người biết chữ, trong không giống như nhận thức ai quyền quý, thật là kỳ quái, vậy cuối cùng là Hoàng Thượng muốn truyền tin cho ai? Nghi vấn này Chu Tề chỉ dám để ở trong lòng.

Cất phong thư Chu Tề dâng lên, Mạc Dương Thần nói: “Được rồi, chúng ta hôm nay tiếp tục hảo hảo ngao du, ngày mai lên đường hồi cung!”

Hết đệ thập lục chương

17. Chương 17

CHƯƠNG 17

Hoàng Thượng hồi cung ! Biết được tin tức này, phi tần trong cung đều ăn mặc trang điểm xinh đẹp, hy vọng có thể vào lúc nghênh đón hoàng thượng thu hút được tầm mắt của người.

Tương Hiểu Vũ cũng thấy phi thường cao hứng, y không phải hy vọng Hoàng Thượng sẽ nhìn mình, dù sao y cũng không nằm trong đội ngũ nghênh thánh giá, y hy vọng có thể từ chỗ Hoàng Thượng biết thư của mình đã gửi tới tay thân nhân chưa, dù sao y tiến cung đã sắp mười năm, thân nhân không chừng đã chuyển nhà đi nơi khác.

Buổi tối, Tương Hiểu Vũ theo lễ thường tới chỗ tưới hoa, hôm nay y không nghĩ là Hoàng Thượng sẽ đến đây, bởi vì hôm nay hắn vừa hồi cung, lấy trình độ Hoàng Thượng sủng ái quý phi nương nương, hắn nhất định sẽ đến chỗ quý phi nương nương. Ngay lúc y xoay người chuẩn bị rời đi, một thanh âm tao nhã cách xa hơn một thảng từ phía sau mặt cây truyền đến “Tiểu Ngư Nhi, sao lại bỏ đi như vậy?”

Là thanh âm của hoàng thượng! Tương Hiểu Vũ kinh hãi buông thùng gỗ trong tay, xoay người chạy đến trước mặt Mạc Dương Thần, “Nô tài thỉnh an Hoàng Thượng, vạn tuế vạn tuế vạn tuế!”

“Bình thân.”

“Tạ Hoàng Thượng!” Không biết hoàng thượng có chuyển thư đến tay thân nhân chưa? Nhưng mà Hoàng Thượng vừa về, ta truy vấn việc này hình như không tốt lắm? Dù sao hắn là vua một nước, không phải người đưa tin.

Thấy Tương Hiểu Vũ một bộ muốn hỏi lại không dám lên tiếng, Mạc Dương Thần liền biết y dăm chiêu chuyện gì, ngay lúc hắn muốn nói cho y biết, thì một ý niệm đột nhiên nổi lên trong đầu. Hắn từ trong lòng

xuất ra phong thư người nhà Tương Hiểu Vũ nhờ chuyển lại cho y, vỗ trán mình nói: “Ai nha! Trẫm chỉ lo du ngoạn, đã quên mất chuyện giúp người truyền tin rồi!”

Bóng đêm mờ lung, lại cách phong thư một khoảng khá xa, Tương Hiểu Vũ nhìn không thấy chữ trên phong thư, nghe Mạc Dương Thần nói liền tin là thật. Y nhất thời như bị sét đánh trúng, trời a! Đây là kết quả y chưa từng nghĩ tới, Hoàng Thượng quên, vậy y chỉ là một nô tài thân phận nhỏ nhoi có thể làm được gì? Chẳng lẽ muốn trách cứ Hoàng Thượng? Trừ phi là y không muốn sống tiếp.

Tương Hiểu Vũ lộ ra một nụ cười so với khóc còn khó coi hơn, “Hoàng Thượng, thư của nô tài dù sao cũng không phải chuyện quan trọng, Hoàng Thượng nhật lí vạn ky, rất lâu mới có thể ra ngoài một chuyến, quên cũng là chuyện rất bình thường.”

“Ha ha! Ha ha!” Nhìn biểu tình của Tương Hiểu Vũ, Mạc Dương Thần nhin không được vỗ bàn cười ha hả, thú vị! Tiểu Ngư Nhi này thật sự là rất thú vị!

Thấy hắn cười cao hứng như thế, Tương Hiểu Vũ nhin không được ở trong lòng tức giận nói: hoàng thượng có lầm không a, đáp ứng giúp người ta truyền tin, sau đó quên bẵng đi, còn ở trước mặt người ta cười vui như thế, vậy hình như quá mất nhân tính rồi đó.

Qua một hồi lâu, Mạc Dương Thần mới cười xong, “Được rồi, không đùa ngươi nữa. Tiểu Ngư Nhi, người xem đi.” Hắn duỗi tay đưa phong thư cho y.

Tương Hiểu Vũ cung kính vươn hai tay tiếp nhận phong thư, y vừa nhìn thấy chữ trên thư liền nhin không được quỳ xuống không ngừng dập đầu, dùng ngữ khí vô cùng cảm kích nói: “Nô tài tạ Hoàng Thượng, Hoàng Thượng ân tứ nô tài suốt đời không quên, nô tài kiếp sau nhất định sẽ làm trâu làm ngựa cho Hoàng Thượng.”

“Rồi rồi, bình thân!” Mạc Dương Thần cản y nói tiếp, “Chờ người tạ ân xong, trời đại khái cũng đã sáng.”

“Tạ Hoàng Thượng.” dập đầu một cái, Tương Hiểu Vũ mới đứng lên, vội cất thư vào lòng, tính chờ khi về phòng sẽ xem.

Mạc Dương Thần vuốt khỏi điều trụ hình cá, lúc trước ở Minh Hải Huyền đã mua, nhìn Tương Hiểu Vũ một bộ khẩn cấp. Quên đi, về sau lại cho y đi!”Trẫm mệt, Tiểu Ngư Nhi quỳ an đi.”

“Vâng, nô tài cung tiễn Hoàng Thượng!”

Nhìn Mạc Dương Thần rời đi, Tương Hiểu Vũ lấy bức thư trong lòng ra cẩn thận vuốt ve, Hoàng Thượng đối y quá tốt, vì báo đáp Hoàng Thượng, về sau y nhất định phải làm việc thật tốt! Y ở trong lòng thầm thề. (Thủy: Tiểu Ngư Nhi a, công việc của người có làm tốt bao nhiêu, thì Hoàng Thượng cũng sẽ không phát hiện. Ngư: còn không phải tại người, còn nói là mẹ ruột, sao không an bài một công tác khác để ta trả ơn Hoàng Thượng. Thủy chạy trốn ~!)

Hết đệ thập thất chương

18. Chương 18

CHƯƠNG 18

Bữa tối qua đi, một gã thái giám hai tay nâng một khay mộc chế, khom người, mắt nhìn thẳng mặt đất đến trước mặt Mạc Dương Thần, quỳ xuống nói: “Nô tài khấu kiến Hoàng Thượng, thỉnh Hoàng Thượng tuyển bài.” Nguyên lai trên khay bày hơn mười tiểu bài tử tinh xảo, mặt trên ghi tên người.

Nhìn tiểu bài tử sắp hàng chỉnh tề, trong lòng Mạc Dương Thần nhất thời dâng lên nhất một cỗ buồn bực khó nói, bất giác nhớ đến gần đây vào mỗi buổi lâm triều, đại thần đều nhắc tới chuyện tử tự của hắn. Cho dù họ không đề cập, thì Mạc Dương Thần cũng biết, hắn đăng cơ nhiều năm, mà vẫn không có lấy một hài tử. Hắn biết đại bộ phận nguyên nhân là xuất từ bản thân, nếu như nói một hai phi tử không thể sinh dục thì còn chấp nhận được, nhưng không có khả năng mấy chục phi tử hắn từng sủng hạnh, không có lấy một người hoài long loại

Vì việc này, hần từng lên đi tìm ngự y giúp mình chẩn bệnh, nhưng họ đều cho ra một đáp án chung —— thân thể phi thường tốt, phương diện sinh dục không có vấn đề. Mà phi tần trong hậu cung trước lúc tiến cung đã được ngự y chẩn bệnh, thân thể cùng phương diện sinh dục phải thật tốt mới được cho phép tham gia tuyển tú nữ tiến cung.

Đến tột cùng là vấn đề nằm ở đâu? Thật là càng nghĩ càng phiền. Hần vung tay lên, “Quên đi, đêm nay trẫm không chọn ai cả, quỳ an đi!”

“Nhưng mà, Hoàng Thượng, này.”

“Người muốn nói cái gì, chẳng lẽ trẫm thích làm gì còn cần người đồng ý?” Thái giám chần chờ chẳng khác nào đổ thêm dầu vào lửa giận của Mạc Dương Thần, làm hần càng thêm tức giận .

Tên thái giám kia vừa nghe, lập tức đặt khay xuống đất, không ngừng dập đầu cầu xin nói: “Nô tài không dám, thỉnh Hoàng Thượng tha mạng, Hoàng Thượng tha mạng a.”

“Quên đi. Người đâu, chuẩn bị rượu!”

“Tuân mệnh, Hoàng Thượng.”

Một lát sau, thái giám nâng một bầu rượu cùng một chén rượu đến trước mặt Mạc Dương Thần, “Hoàng Thượng, rượu tới rồi.”

Mạc Dương Thần nhìn bầu rượu trên khay thái giám bưng tới nói: “Chỉ chút rượu này làm sao đủ uống, trẫm muốn một vò rượu đầy!”

“Nhưng, hồi Hoàng Thượng, rượu này chính là túy đào nương, rất dễ say.” Thái giám lên tiếng khuyên, hần là thiếp thân thái giám của Mạc Dương Thần, cũng là thái giám tổng quản trong cung—— Chu Tề.

Túy đào nương là ngự tửu có tiếng, chỉ vì Thịnh Đại quốc hoàng đế mà nương, thiên hạ chỉ có hoàng đế Thịnh Đại quốc mới có thể uống được, rượu này vừa mở sẽ tỏa hương bốn phía, vào miệng vị ngọt ngào, nhắm nháp rượu này người sẽ như đang ở trong rừng đào. Túy đào nương hương vị là đệ nhất thiên hạ, nhưng độ rượu của nó cũng là đệ nhất thiên hạ, cho nên Mạc Dương Thần tới giờ chỉ xem như tế phẩm, mà chưa từng uống qua một bầu nào.

“Người đừng quản, hôm nay trẫm muốn uống say mới thôi! Chu Tề, lập tức đi lấy rượu lại đây!”

“Vâng, nô tài sẽ đi ngay bây giờ, thỉnh Hoàng Thượng chờ.” Nói xong, Chu Tề lập tức phi thân chạy đi.

Quả nhiên rất nhanh, Chu Tề liền ôm một vò rượu đến trước mặt Mạc Dương Thần, “Hoàng Thượng, rượu đã đến.” Mạc Dương Thần tiếp nhận vò rượu trong tay ông: “Các người ai cũng không được đi theo!” Những lời này hần chẳng những là phân phó đám người Chu Tề, mà bao hàm cả những ẩn vệ ẩn trong tối, không cho họ theo mình, nói xong hần liền thi triển khinh công bỏ đi.

Nhìn thân ảnh Hoàng Thượng bay đi, thái giám vừa giữ được mạng cất tiếng hỏi: “Xin hỏi Chu công công, chúng ta không cần đi theo đi hầu hạ Hoàng Thượng sao?”

“Quên đi, Hoàng Thượng hiện tại hần rất tức giận mới có thể dùng khinh công để đi, lấy thân thủ của ta căn bản theo không kịp Hoàng Thượng. Người a, từ nay về sau ở trước mặt hoàng thượng nhất định phải cẩn thận nói chuyện, hôm nay người thiếu chút nữa đã bị chém đầu.” Chu Tề dùng ngón trỏ đẩy trán tiểu thái giám.

“Vâng vâng, Chu công công giáo huấn rất đúng, tiểu nhân về sau nhất định sẽ cẩn thận.” Thái giám —— Thượng Đức nói. Ai, nói thật, hần không biết hôm nay mình làm sao, dám nghi ngờ lời hoàng thượng nói.”Bất quá, Chu công công, tiểu nhân cũng chỉ là lo lắng cho Hoàng Thượng mà thôi, nghe nói gần đây Hiền Vương gia đang liên hợp một ít đại thần trong triều lấy cớ Hoàng Thượng đăng cơ nhiều năm mà vẫn chưa có tử tử, muốn đưa con mình vào cung làm con thừa tự cho Hoàng Thượng, phải không?” Thượng Đức nhỏ giọng hỏi vào tai Chu Tề.

“Đúng vậy a, Hiền Vương gia vì sao muốn đưa con mình cho Hoàng Thượng làm con thừa tự chứ? Thật sự là Tư Mã Chiêu chi tâm lộ nhân giai tri (ý chỉ những kẻ tư tâm quá mức rõ ràng, ai cũng có thể nhìn ra).”

Chu Tề nhỏ giọng nói xong, rồi khoát tay áo, “Được rồi, Thượng Đức, chuyện của chủ tử đích không phải là nô tài như chúng ta có quyền thảo luận, có công việc thì đi làm đi, không có thì về nghỉ ngơi.”

“Vâng.”

Thượng Đức đi rồi, Chu Tề vẻ mặt lo lắng nhìn theo hướng Mạc Dương Thần ly khai, không biết Hoàng Thượng hiện tại ở đâu? Chưa từng thấy Hoàng Thượng tức giận như vậy, thật khiến người ta lo lắng a!

Hết đệ thập bát chương

19. Chương 19

CHƯƠNG 19

Tương Hiểu Vũ một bên ngâm ca dao, một bên tưới hoa, trong lòng lại nghĩ, không biết đêm nay Hoàng Thượng có đến đây không? Hẳn mấy ngày nay đều không tới. Chẳng biết tại sao, gần đây Hoàng Thượng ít đến đây, trong lòng có một tư vị không nói nên lời, là tư vị gì nhỉ? Bản thân y cũng không quá rõ. Đêm gặp Hoàng Thượng sẽ đặc biệt cao hứng, đêm không gặp được sẽ thấy mất mát.

Quên đi, không cần suy nghĩ quá nhiều, Hoàng Thượng là chủ tử, mình là nô tài, giữa hai thân phận này là khoảng cách giữa trời và đất, có thể là tư vị gì được chứ?

Tương Hiểu Vũ tưới hoa xong không như bình thường sang chỗ rẽ xem có Hoàng Thượng hay không, vì y biết hy vọng càng lớn, thất vọng lại càng lớn, nếu Hoàng Thượng thật sự ở nơi đó, hẳn nghe tiếng y tưới hoa nhất định sẽ gọi y lại, y cần gì phải chờ mong thế này?

Tuy rằng Tương Hiểu Vũ quản được lòng mình, lại quản không được tứ chi, hai chân y tự có suy nghĩ mà đi về trước, trong đầu đột nhiên xuất hiện thanh âm —— có thể Hoàng Thượng ở đây suy nghĩ cái gì đó, âm nên không nghe được tiếng tưới hoa, dù sao đây không phải là lần đầu tiên, chẳng phải sao? Thử xem thì có sao đâu!

Nghĩ như vậy, làm Tương Hiểu Vũ cải biến chủ ý vốn có của mình, nhưng chủ ý này cũng làm thay đổi cả cuộc đời sau này của y.

Tuy rằng nơi đó rất tối, nhưng dựa vào ánh trăng cùng sự quen thuộc của mình với hoàng thượng, Tương Hiểu Vũ vừa nhìn liền biết người ngồi đó chính là Hoàng Thượng thường nói chuyện phiếm với mình.

Nhưng, Hoàng Thượng hình như có chuyện gì đó? Mạc Dương Thần không nhúc mà nằm tựa vào bàn, một tay ôm một vò lớn.

Tương Hiểu Vũ bước nhanh đến bên cạnh Mạc Dương Thần, mùi rượu ngọt ngào nồng đậm toát ra từ người hắn. Xem ra Hoàng Thượng uống rượu, nhưng đến tốt cùng đã xảy ra chuyện gì, mà khiến Hoàng Thượng uống nhiều rượu như vậy chứ? Tương Hiểu Vũ trong lòng tự nhủ.

“Hoàng Thượng, người tỉnh tỉnh a! Hoàng Thượng, nơi này gió lớn, long thể làm trọng a! Hoàng Thượng.” Tương Hiểu Vũ bất chấp chuyện mình không hành lễ với Hoàng thượng, thật cẩn thận kê vào tai Mạc Dương Thần nhỏ giọng nói.

Không biết nói bao lâu, Mạc Dương Thần say như chết rốt cục động dậy, “Ân. Ai to gan như vậy. ồn ào. làm phiền trăm nghĩ ngơi.” Mạc Dương Thần chậm rãi ngẩng đầu, ý thức mơ hồ nhìn thấy Tương Hiểu Vũ, giơ tay lên dùng ngón trỏ chỉ vào y nói: “Người. Người là. Tiểu. Tiểu Ngư Nhi.” Nhận ra Tương Hiểu Vũ, hắn tự giễu nói: “Sao hử. Ngay cả. Người cũng. Cũng. Cho rằng trăm. không làm được sao?”

“Không làm được? Hoàng Thượng không làm được cái gì?” Nghe Mạc Dương Thần nói, Tương Hiểu Vũ không hiểu ra sao, căn bản không biết hắn đang nói cái gì, Hoàng Thượng nói không làm được cái gì? Hoàng Thượng là Thịnh Đại hoàng triều nhất quốc chi quân, có gì mà người làm không được chứ?

“A. đang giả ngu sao.” Mạc Dương Thần buông vò rượu trong tay ra, hai tay bắt lấy y phục trên vai Tương Hiểu Vũ, kéo y lại gần mình, “Trăm biết, hiện tại bất luận là đại thần trong triều hay

là mọi người trong cung đều nói trẫm không làm được, sung hạnh nhiều phi tử như vậy mà không một ai có thể mang thai.”

Miệng Mạc Dương Thần phát ra mùi rượu nồng nặc, làm Tương Hiểu Vũ không chịu nổi tửu lực suýt nữa say ngã. Vì đối phương là Hoàng Thượng, cho nên Tương Hiểu Vũ không dám đẩy hắn ra, chỉ dám nhẹ nhàng giãy giụa nói: “Hoàng Thượng, người uống rượu, thỉnh để nô tài đưa người về phòng, Hoàng Thượng!”

“Trẫm không say.” Nói xong, Mạc Dương Thần đột nhiên đẩy Tương Hiểu Vũ ngã xuống đất, bàn tay kéo y phục chuyển thành kiềm chế hai vai y, “Hiện tại trẫm sẽ chứng minh cho các người. Cho các người biết trẫm không phải không làm được.” Hắn vừa nói, vừa xé rách y phục của Tương Hiểu Vũ.

Nếu nói ngay từ đầu Tương Hiểu Vũ không biết Mạc Dương Thần muốn làm gì, vì vậy mà không dám giãy giụa; nhưng hiện tại quần áo sắp bị xé hết, tên gốc cũng biết Hoàng Thượng muốn làm gì, huống chi là Tương Hiểu Vũ y? !

“Hoàng Thượng, người muốn làm cái gì? Nô tài là Tiểu Ngư Nhi a, Hoàng Thượng!” Tương Hiểu Vũ vịn vẹo thân thể, hai tay lớn mật đẩy Mạc Dương Thần ra. Trước đây nói Mạc Dương Thần mang võ công trong người, chỉ nói đến dáng người hoàn toàn tương phản của họ cũng có thể nhìn ra Tương Hiểu Vũ giãy giụa đối Mạc Dương Thần mà nói chẳng khác gì là đang gãi ngứa, tuy rằng hắn không cao hơn y bao nhiêu, nhưng Tương Hiểu Vũ dáng người gầy yếu rất rõ ràng chẳng đáng là gì với Mạc Dương Thần dáng người rắn chắc.

Ồn quá! Mạc Dương Thần chau mày, hắn nhìn một vòng, cầm lấy một khối bố xé từ y phục Tương Hiểu Vũ ra nhét vào miệng y.

“Ngô.” Tương Hiểu Vũ trừng to mắt, không thể tin được mà nhìn Mạc Dương Thần, “Ngô. Ngô ngô. Ngô.” Hoàng Thượng, đây là cường bạo a! Hoàng Thượng!

Hết đệ thập cửu chương

20. Chương 20

CHƯƠNG 20

Vì thế, Tương Hiểu Vũ giãy giụa càng thêm kịch liệt, thậm chí dùng móng tay cào rách da tay Mạc Dương Thần, y hiện tại bất chấp cái gì phạm thượng hay không phạm thượng, y biết đây là phản ứng của Hoàng Thượng khi uống say, lấy sự hiểu biết của mình với hoàng thượng, y biết hoàng thượng tỉnh rồi sẽ không trách cứ mình quá nặng.

Tương Hiểu Vũ giãy giụa làm Mạc Dương Thần vừa thả lỏng lại chau mày, hắn một tay bắt lấy hai tay Tương Hiểu Vũ để cao qua đầu, sau đó cởi đai lưng của mình ra, trói chặt hay tay y lại.

Miệng không thể nói, tay không thể động, hai chân đã sớm bị hai chân Mạc Dương Thần kèm chặt. Tương Hiểu Vũ không thể làm gì chỉ đành buông tha giãy giụa, tuyệt vọng nhắm hai mắt lại, nước mắt bất lực từ khóe mắt chảy dọc theo khuôn mặt, nếu làm vậy có thể khiến Hoàng Thượng phát tiết buồn khổ cùng phiền táo trong lòng, y nguyện ý.

Mạc Dương Thần đã bị rượu cùng dục vọng bao trùm lý trí tựa như thay đổi thành một người hoàn toàn khác, đã không còn hài hước cùng ôn nhu như thường, chỉ có ánh mắt cuồng dã cùng động tác thô lỗ, trên thân thể xích lữa của Tương Hiểu Vũ lưu những dấu vết sâu cạn khác nhau.

“Ngô. Ngô ngô.” Mạc Dương Thần liên tiếp tạo ra những ấn ký trên người y, làm Tương Hiểu Vũ vốn tính giả làm xác chết nhện không được cảm giác đau đớn mà rên rỉ ra tiếng. (Thủy: ngạc, Tiểu Ngư Nhi muốn cho để Tiểu Dương Dương gian thi sao? Hân!) đáng tiếc bị mảnh bố che miệng, y chỉ có từ yết hầu phát ra những thanh âm nhỏ vụn.

Hai chân bị tách ra, thắt lưng Mạc Dương Thần ra sức đỉnh vào bên trong.

“Ngô.” Tương Hiểu Vũ trừng to mắt, đau quá! Thân thể tự như bị xé làm đôi, đau đớn truyền từ móng đến hết như đêm đầu tiên sau bị cắt mất thứ kia, y vốn tưởng chỉ cần nằm yên là được rồi chứ.

Tương Hiểu Vũ không ngừng vặn vẹo thân thể để phản kháng, đáng tiếc y vốn yếu đuối cho dù dùng hết sức cũng không thể giãy khỏi Mạc Dương Thần, hai chân không động dậy được bao lâu liền bị kèm lại, có thể nói là vô ích.

Ánh trăng chậm rãi biến mất phía chân trời, thái dương chậm rãi hiện lên từ phương đông, từng trận gió lạnh nhẹ nhàng quét qua những tàn cây tạo ra những thanh âm sần sật. Đồng hồ sinh lý gọi Mạc Dương Thần dậy.

Hắn ngẩng đầu mở đôi mắt mông lung ra, a! Ta sao lại ở đây? Bình thường bất luận ta uống rượu muốn bao nhiêu, đều cũng sẽ về tẩm cung nghỉ ngơi a. Hắn vừa tỉnh ngủ nên không nhìn thấy Tương Hiểu Vũ bị hắn đặt dưới thân còn chưa tỉnh lại, chỉ ngẩng đầu nhìn hoàn cảnh chung quanh.

Hắn không ngừng hồi tưởng, muốn nhớ lại chút gì. Ngày hôm qua khi lâm triều, hoàng huynh liên hợp một ít đại thần lấy cớ Hoàng Thượng đang cơ nhiều năm vẫn chưa có tử tử, ‘ thỉnh ’ hắn lập con gã làm hoàng tử, sau đó hắn đã phiền lòng cả ngày lại bị tên nô tài làm hắn càng thêm phiền lòng, nếu không phải xem tên đó hầu hạ mình nhiều năm, nhân phẩm không tồi, thì tối qua hắn đã chém đầu tên đó.

Ngạch, lạc đề. Rồi sau nữa, hắn cầm một vò túy đào nhường đến đây uống rượu giải sầu, sau lại mông lung thấy Tiểu Ngư Nhi đến. Trời a! Hắn rốt cuộc nhớ rồi! Khó trách cảm giác ở hạ thân lại kỳ quái như vậy. Hắn rượu vào thể nhưng lại làm chuyện như vậy với Tiểu Ngư Nhi!

Hắn cúi đầu nhìn, quả thực có thể dùng vô cùng thể thâm để hình dung Tiểu Ngư Nhi lúc bấy giờ.

Trên người phủ đầy những vết ứ thương xanh tím, có lớn có nhỏ, miệng một khối bố che kín, vì bị nhét vào một thời gian quá dài, cho dù bố bị Mạc Dương Thần lấy ra, thì miệng Tương Hiểu Vũ vẫn không thể ghép lại. Hai cổ tay hắn lên một đường xanh tím, cả khuôn mặt đều là nước mắt, rất thể thâm.

Có thể nói là không chút suy nghĩ, Mạc Dương Thần đã ôm Tương Hiểu Vũ đang hôn mê lên, không kinh động thị vệ mà dùng khinh công đưa y về tẩm cung, không phải là do bọn thị vệ cảnh giác không đủ cao, mà là lấy công lực Mạc Dương Thần, bọn họ căn bản là không thể phát giác được.

Hết đệ nhị thập chương

21. Chương 21

CHƯƠNG 21

Đi ra ngoài cả một đêm, khi trở về trong lòng ôm thêm một người cơ hồ xịch loã, đầy người thương tích. Điều này làm Chu Tề đứng trước tẩm cung đợi Mạc Dương Thần về vô cùng kinh hách, ông bước nhanh lên trước, “Nô tài khấu kiến Hoàng Thượng, Hoàng Thượng, ngài không có việc gì chứ? Vị này là?” Ông cẩn thận hỏi.

Vì gương mặt Tương Hiểu Vũ bị mớ tóc tản ra che lại, nên Chu Tề không nhìn được diện mạo của y, chỉ có thể từ kiện y phục rách nát trên người y mà đoán đây hẳn là y phục của thái giám, thái giám? ! Chu Tề kinh hãi.

Mạc Dương Thần chưa trả lời vấn đề của ông, mà trực tiếp ôm người đặt lên giường. Chu Tề theo sau thấy được cảnh này, la lớn: “Hoàng Thượng, đó là long sần.” Trời ạ! Thái giám này đến tột cùng là thần thánh phương nào? Thế nhưng có thể khiến Hoàng Thượng không chút nghĩ ngợi mà đặt y lên long sần, phải biết long sần chỉ có Hoàng Thượng mới được nằm lên, ngay cả lịch đại hoàng hậu, sủng phi cũng chưa từng được ngồi lên đó.

“Chu Tề, đừng dong dài.” Mạc Dương Thần cắt lời ông, “Lập tức truyền tất cả ngự y đang trực đến cho thăm!”

“Vâng, nô tài tuân chỉ.” Vì thế, Chu Tề mang đầy bụng nghi vấn đến thái y điện, y đến tột cùng là ai? Thế nhưng có thể khiến Hoàng Thượng yêu cầu truyền tất cả các ngự y đang trong phiên trực đến, nhớ năm đó chỉ có lúc tiên đế bệnh nặng mới xuất hiện tình trạng này.

Chu Tề rời đi rồi, Mạc Dương Thần ngồi xuống giường nhìn Tương Hiểu Vũ còn đang chìm trong hôn mê. Nói cũng kỳ quái, hắn không biết vì sao mình lại ôm Tương Hiểu Vũ về, còn để y nằm lên long sàng xưa này mình chưa để người khác nằm lên, nếu đổi thành một người khác.

Ý niệm này chỉ lướt qua đầu Mạc Dương Thần, liền bị hắn phủ quyết, không! Nếu người này không phải Tiểu Ngư Nhi, hắn tuyệt đối sẽ không đối đãi với kẻ đó thế này, nếu là người khác, nếu như là người khác. Không giết thì cùng lắm là phải người đi xử lý. Nhưng. Vì sao hắn lại đối xử với Tiểu Ngư Nhi đặc biệt như thế?

Ngồi bên giường, nghĩ người nhìn Tương Hiểu Vũ, nghĩ tới nghĩ lui cũng không thể nào nghĩ ra được nguyên do. Chẳng lẽ. Đây là thích mà người ta hay nói? Thích một thái giám diện mạo bình thường đến mức không thể bình thường hơn, ngay cả nam nhân cũng không phải? Phi tần trong chốn hậu cung như hoa như ngọc hẳn lại không thích, mà đi thích thái giám?

Nam sắc hẳn không phải chưa từng hưởng qua, trước khi đăng cơ, hắn cũng từng có một đoạn năm tháng hoang đường. Thanh nhược như trúc, tươi đẹp như hoa, đủ loại hình dáng, phong cách hẳn đều đã gặp qua, thậm chí chạm qua. Nói thật, diện mạo Tương Hiểu Vũ có thể nói là không chút đặc sắc. (Thủy: đương nhiên rồi, nếu bộ dạng Tiểu Ngư Nhi đẹp thì hiện tại sẽ không vào cung làm thái giám, mà là làm tiểu quan ở tướng công quán. Tiểu Ngư Nhi: ô. Quả nhiên là mẹ kế a!)

Nhìn mái tóc đen bóng xoăn xoăn của Tương Hiểu Vũ tản ra trên giường, Mạc Dương Thần chọn lấy một lọn đặt vào lòng bàn tay, lấy ngón tay nhẹ nhàng chà xát. Nhìn gương mặt trắng bệch của y, trong lòng không khỏi tự hỏi: Tiểu Ngư Nhi, với ta mà nói, người đến tột cùng chiếm vị trí thế nào? Bình thường như vậy, rồi lại đặc biệt đến thế.

Ngay lúc Mạc Dương Thần nhìn Tương Hiểu Vũ ngẩn người, Chu Tề mang các thái y đang trực vội vàng đi tới.

“Khởi bẩm Hoàng Thượng, tất cả các thái y đang trực đã có mặt.”

“Khấu kiến Hoàng Thượng, vạn tuế vạn tuế vạn tuế.”

Thanh âm lễ bái của họ làm Mạc Dương Thần phục hồi tinh thần, hắn đứng lên xoay người nhìn họ nói: “Các khanh gia bình thân.”

“Tạ Hoàng Thượng.”

“Trẫm muốn các người dùng được liệu tốt nhất điều trị cho người nằm trên giường.”

“Thần tuân chỉ.”

Năm thái y cùng nhau bước lên, mọi người thay phiên bắt mạch cùng kiểm tra miệng vết thương cho Tương Hiểu Vũ. Ở mặt ngoài xem ra, họ đều rất chuyên tâm xem xét, trên thực tế tìm họ sắp nhảy ra khỏi ***g ngực. Bị Hoàng Thượng nhìn chăm chăm, mà họ lại không biết người nằm trên giường là ai, mà chỉ cần người có chút kinh nghiệm đều biết, những vết thương trên người y từ đâu tới, thế nhưng họ lại không dám đoán là ai làm y bị ‘thương’ thành thế này.

“Khởi bẩm Hoàng Thượng, văn võ bá quan đã chờ ở Đông Dương điện rất lâu.” Chu Tề nhỏ giọng nhắc nhở Mạc Dương Thần nên tảo triều.

Hết đệ nhị thập nhất chương

22. Chương 22

CHƯƠNG 22

Nghe vậy, Mạc Dương Thần suy nghĩ một lát, không thể vì chuyện này mà chậm trễ quốc sự, vì thế phân phó: “Trẫm muốn sau khi lâm triều về phải nhìn thấy người trên giường đã được trị liệu một cách tốt nhất.”

“Thần tuân chỉ.” Tuy rằng không biết người trên giường có thân phận gì, nhưng nếu được Hoàng Thượng coi trọng như thế, thì cho dù cho họ gan to bằng trời, họ cũng không dám chậm trễ.

“Còn nữa.” trước khi rời đi, Mạc Dương Thần lại nói: “Chu Tề, hôm nay người không cần cùng trẫm đi lâm triều, người ở trong này chăm sóc cho y.”

“Vâng, nô tài tuân chỉ.”

“Thần (nô tài) cung tiễn Hoàng Thượng.”

Chờ Mạc Dương Thần đi xa, Chu Tề lập tức chạy đến bên giường nhìn xem người trên giường đến tột cùng là ai. Không nhìn còn đỡ, vừa nhìn đã làm ông chút nữa sợ chết khiếp. Đây.đây không phải là quỷ tiền nổi tiếng keo kiệt, tham tài, ngay cả xuất ra một đồng tiền cũng phải suy tính trước sau, chuyên môn cho vay nặng lãi—— Tương Hiểu Vũ sao? Sao lại là y? Y vì sao lại bị QJ [ân nói 1 cách hoa mỹ thì là bá vượn ngành thượng cung, nói 1 cách trắng ra là bị ra*e. Chắc mình ngày càng giống Maru chan nhĩ =))]? Chu Tề dù sao cũng là đại thái giám, lại thường xuyên theo Mạc Dương Thần đi khắp nơi, vết thương dạng này, ông vừa thấy đã biết được nguyên nhân tạo thành.

Nhưng ngay trong hoàng cung, ai có to gan đến mức dám ở trong cung QJ thái giám? Trong cung thủ vệ sâm nghiêm, tối hôm qua lại không nghe thấy có thích khách tới, chẳng lẽ là thị vệ trong cung làm? Vậy tại sao không thấy được tên tội phạm QJ? Chẳng lẽ bị Hoàng Thượng giết? Vậy Hoàng Thượng vì sao lại khẩn trương lo cho y như vậy? Y cùng Hoàng Thượng có quan hệ gì? Một đống vấn đề không ngừng xoay quanh trong đầu Chu Tề, mãi đến khi.

“Chu công công, chúng ta đã bôi thuốc cho vị. Ngạch. Công tử. trên giường kia, bất quá có vài loại được phải về thái y viện mới có thể chuẩn bị, cho nên phiền Chu công công phái một người theo ta về.” Hân, thật không biết nên xưng hô người trên giường thế nào.”Y còn hôn mê bất tỉnh là vì miệng vết thương phía sau nhiễm trùng, cho nên xin Chu công công bảo ngự thiện phòng vì công tử chuẩn bị những thức ăn dạng lỏng thanh đạm một chút, những thức ăn quá kích thích thì đừng dùng, tỷ như những món quá cay.”

“Được, phiền các vị đại nhân .” Chu Tề nói xong liền phân phó một thái giám đi theo các thái y về thái y viện chờ lấy thuốc.

Đợi toàn bộ mọi người đều đi cả rồi, Chu Tề phân phó người chuẩn bị nước ấm cùng vải bông mới, tự mình giúp Tương Hiểu Vũ tẩy rửa thân thể. Tuy nói người nằm trên giường chỉ là một thái giám phẩm cấp thấp kém, nhưng đã được Hoàng Thượng coi trọng như thế, đừng nói chuyện khác, chỉ cần nói Hoàng Thượng để cho y nằm trên long sạ̀n đã chứng tỏ ngài vô cùng xem trọng y, cho nên ông không dám cho người khác nhận công tác này, vì chỉ cần chút bất cẩn, có thể sẽ khiến đầu họ rơi xuống đất.

Tương Hiểu Vũ vẫn hôn mê bất tỉnh tuyệt không biết mình bị người khác xem cùng sờ từ đầu đến chân.

Đợi Mạc Dương Thần lâm triều xong trở về, thì Chu Tề đã giúp Tương Hiểu Vũ tẩy rửa sạch sẽ lau người cùng thay tiết y mới. Tiết y này là Chu Tề sai người đi đến tủ của Tương Hiểu Vũ lấy.

“Chu Tề, Tiểu Ngư Nhi tỉnh lại chưa?” Mạc Dương Thần vừa bước vào tấm cung liền lên tiếng hỏi Chu Tề.

Nghe Mạc Dương Thần gọi Tương Hiểu Vũ thân thiết như vậy, Chu Tề liền biết mình đoán không sai, giữa Hoàng Thượng cùng Tương Hiểu Vũ quả thật tồn tại một mối quan hệ không muốn người khác biết được, bất quá là quan hệ gì thì ông vẫn chưa đoán ra được.

“Hồi Hoàng Thượng, Tương Hiểu Vũ còn chưa tỉnh lại. Bất quá thái y đã bôi được cho y, nô tài cũng đã giúp y tẩy trừ thân thể cùng thay tiết y mới.”

“Người biết Tương Hiểu Vũ?” Nghe Chu Tề chuẩn xác gọi tên Tương Hiểu Vũ, Mạc Dương Thần hơi tò mò, Chu Tề cùng Tương Hiểu Vũ không làm việc trong cùng một cung, phẩm cấp cũng không giống nhau (thái giám hoặc cung nữ làm việc trong một cung có cùng phẩm cấp), thái giám, cung nữ trong cung nếu tính ra

hơn ngàn người, phải nhớ kỹ từng người là chuyện vô cùng khó khăn, chẳng lẽ hai người họ có quan hệ rất tốt?

“Hồi Hoàng Thượng, tất cả thái giám trong cung không ai không biết Tương Hiểu Vũ.”

“Nga?” Mạc Dương Thần tò mò đợi Chu Tề nói tiếp.

Thảm ! Chu tề trong lòng thầm hô lên. Ông nhất thời đã quên mất quan hệ giữa Hoàng Thượng cùng Tương Hiểu Vũ mà nhanh mồm nhanh miệng nói ra, theo Hoàng Thượng nhiều năm như vậy, hôm nay sao lại như khùng điên mà phạm phải sai lầm thế này !”Ngạch. chuyện này. hồi. hồi Hoàng Thượng.”

Thấy bộ dạng Chu Tề không biết nói sao, Mạc Dương Thần cũng đã đoán được vài phần, “Chu Tề người cứ việc nói thẳng đi, vô luận người nói cái gì trăm cũng sẽ thứ cho người vô tội.”

Hết đệ nhị thập nhị chương

23. Chương 23

CHƯƠNG 23

Trong lúc nói chuyện, hai người đã đến bên giường, Mạc Dương Thần đặt tay lên trán Tương Hiểu Vũ, ân, đã không còn nóng như lúc sáng, hần vừa lòng gật đầu. Sau đó trầm mặc nhìn Chu Tề chờ đợi ông nói tiếp. Nói thật, hần thật sự rất chờ mong câu trả lời của Chu Tề, hần muốn từ một người khác nghe được thái độ đối nhân xử thế của Tương Hiểu Vũ.

Nói cứ nói đi, dù sao Hoàng Thượng đã thứ mình vô tội. Vì thế, Chu Tề kiên trì nói: “Khởi bẩm Hoàng Thượng, tất cả những người nhận thức Tương Hiểu Vũ đều biết y có một sở thích rất đặc biệt.”

“Tham tài!” Không đợi Chu Tề nói xong, Mạc Dương Thần đã đoán được đáp án.

“Đúng vậy, hơn nữa theo nô tài xem thì không phải là tham tài bình thường, Tương Hiểu Vũ tham tài trong cung là không ai bằng, không chỉ vậy, các nô tài đối với tính tham tài của y có thể nói là cam bái hạ phong.”

“Tiểu Ngư Nhi thật sự lợi hại như vậy sao?” Mạc Dương Thần vuốt ve những lọn tóc dính bên mặt Tương Hiểu Vũ hỏi.

Tuy rằng nhìn không nhìn được vẻ mặt của hần, nhưng nhìn động tác này Chu Tề có thể khẳng định Hoàng Thượng có một loại tình cảm rất đặc biệt với Tương Hiểu Vũ. Vì thế ông càng thêm cẩn thận lựa lời nói, “Phải, Hoàng Thượng. Tương Hiểu Vũ mặc dù tham tài, nhưng vẫn kiên trì nguyên tắc quân tử tham tài, cũng vì thế mà y chưa từng vì tiền làm ra chuyện tổn hại đến người khác. Chỉ cần có thời gian rảnh, y sẽ đi giúp những thái giám lười biếng làm việc để đổi về vài đồng tiền. Mọi người chỉ biết y thích kiếm tiền cùng giữ tiền, nhưng không một ai từng thấy y dùng bất cứ đồng tiền nào.” Bởi vì sợ Hoàng Thượng biết thái giám trong cung tụ tập lại bài bạc, cho nên Chu Tề không dám nói chuyện Tương Hiểu Vũ cho vay nặng lãi ra.

Đương nhiên không ai thấy qua y dùng tiền, bởi vì tiền của y đều đã đưa cho trăm nhờ trăm chuyển về cho thân nhân mình, Mạc Dương Thần trong lòng tự nhủ.

“Càng khiến chúng nô tài cam bái hạ phong không phải là tinh thần kiếm tiền cũng giữ tiền của Tương Hiểu Vũ, mà là chấp niệm cùng nhiệt tình của y với tiền.” Tạm dừng một chút, Chu Tề nói tiếp: “Trong vòng một trăm bước chỉ cần có tiếng đồng tiền rơi xuống đất, Tương Hiểu Vũ nhất định sẽ nghe được, không những vậy, sẽ dùng tốc độ nhanh nhất mà cất đồng tiền đó vào lòng mình. Cho nên đôi lúc, có người vì muốn tìm Tương Hiểu Vũ mà sử dụng biện pháp này, mà sự thật chứng minh đây là biện pháp tốt nhất để tìm y.” Dưới sự cai quản của mình mà lại có một thái giám tham tài như vậy, Chu Tề làm thái giám tổng quản mà thấy xấu hổ vạn phần.

“Ha ha. Thú vị! Thật thú vị ! Không thể tưởng được Tiểu Ngư Nhi này lại có một mặt thú vị như vậy!” Nghe Chu Tề miêu tả xong, Mạc Dương Thần cười to nói, về sau nếu rảnh nhất định phải làm vậy để đùa giỡn Tiểu Ngư Nhi mới được.

Chu Tề đứng bên cạnh thấy thế, trong lòng thầm nghĩ: xem ra Tương Hiểu Vũ quả thật không phải được Hoàng Thượng yêu thích bình thường a, vậy về sau có khi nào y thế ta làm đại tổng quản không a? !

Ngay lúc Chu Tề đứng một bên miên man suy nghĩ, Mạc Dương Thần đột nhiên nhớ đến một chuyện quan trọng, vì thế nói: “Chu Tề!”

“Có nô tài.”

“Nghĩ cho trăm một đạo thánh chỉ, mấy phẩm thì tốt đây? Không thể một lần phong quá cao. nếu quá cao thì đám phi tần cùng bách quan nhất định sẽ làm trăm đau đầu. Nhưng trăm lại không muốn quá thấp. Quá thấp, lấy tính cách Tiểu Ngư Nhi rất dễ bị đám nữ nhân kia khi dễ.” Mạc Dương Thần thì trào tự nói, Chu Tề hoàn toàn nghe không ra ý của hắn, “Thỉnh Hoàng Thượng thứ tội, nô tài ngu dốt, không hiểu được ý của Hoàng Thượng ý.”

“Ý của trăm chính là về sau các người không thể gọi tên Tiểu Ngư Nhi nữa, từ giờ trở đi gọi y là Mấy phẩm thì tốt đây?” Mạc Dương Thần suy nghĩ một chút nói tiếp: “Vậy xưng y là. đúng rồi, Tương Tài tử, chính tứ phẩm Tài tử là thích hợp nhất.”

“Tương. Tương Tài tử? !” hai tròng mắt Chu Tề sắp rớt ra ngoài.

“Sao vậy? Có vấn đề?”

“Không, nô tài không dám, nô tài không dám!” Cho ông lá gan bằng trời, ông cũng không dám phản đối a. Trời ạ! Hoàng Thượng thế nhưng lập một thái giám làm tài tử! Chu Tề đã có thể tưởng tượng ra sau khi tin tức này được công bố, trong cung ngoài cung sẽ rung động thế nào.

“Còn nữa, phân phó Ti Y phòng buồng trên tay tất cả công tác, dựa theo dáng người của Tiểu Ngư Nhi mà may cho y vài bộ y phục, về phần mấy bộ thái giám phục trước kia thì ném đi.”

“Vâng, nô tài tuân mệnh.”

Hết đệ nhị thập tam chương

24. Chương 24

CHƯƠNG 24

Mạc Dương Thần phân phó Chu Tề chưa tới một canh giờ, chuyện một thái giám phẩm cấp thấp nhất trong hậu cung được tấn phong thành chính tứ phẩm Tài tử liên truyền khắp hậu cung, trừ bỏ Mạc Dương Thần cùng Chu Tề, ai cũng không biết thái giám kia danh tính gì từ cung nào đến. Từ quý phi phẩm cao nhất, cho tới bát phẩm thái nữ đều phân phó cung nữ, thái giám bên người đến các nơi trong hậu cung hỏi thăm việc này, mọi người đều muốn biết thái giám kia là thần thánh phương nào mà lợi hại đến thế.

Ngay lúc toàn bộ hậu cung sôi trào vạn phần, thì người bị nghị luận vẫn như cũ không biết gì mà chìm trong giấc ngủ say nồng.

Mắt chậm rãi mở ra, ánh vào mắt là đỉnh giường, trong朦胧 lung lại phát giác nơi mình đang nằm không phải căn phòng quen thuộc của mình, chỉ cần nhìn đỉnh giường cũng đủ biết nơi này tốt gấp mấy trăm lần phòng mình. Y nhẹ nhàng động dậy thân thể, đau! Từ nơi khó mở miệng dưới thân truyền đến từng cơn đau đốn, nhưng cơn đau này lại khiến y nhớ lại những chuyện đã phát sinh lúc trước.

Trời ạ! Thế nhưng y lại cùng Hoàng Thượng phát sinh chuyện như vậy, về sau y nên đối mặt với Hoàng Thượng thế nào đây?

Ngay lúc y tâm phiền ý loạn, thì Chu Tề vẫn đứng bên giường lập tức nói: “Tương Tài tử, người rốt cuộc đã tỉnh, người đã mê man cả một ngày.” Vốn Mạc Dương Thần vẫn ngồi bên giường chờ y tỉnh lại, nhưng tấu chương trong Ngự Thư phòng không thể không phê, cho nên chỉ có thể phân phó tâm phúc —— Chu Tề ở lại chăm sóc y.

Tương Hiếu Vũ vừa tỉnh lại không nghe rõ Chu Tề xưng hô mình thế nào, cả ngày không có lấy một giọt nước vào miệng y chỉ thấy miệng khô lưỡi khô, vì thế thỉnh cầu nói: “Chu công công, có thể phiền ngài lấy giúp tiểu nhân một chén nước không?”

Nghe vậy, Chu Tề đỡ Tương Hiếu Vũ dậy, thật cẩn thận giúp y ngồi lên sau đó vội vàng rót một chén nước đặt vào tay y nói: “Tương Tài tử, người ngàn vạn lần đừng nói vậy, người nói vậy thì có khác gì chiết sát nô tài chứ?”

Lần này rốt cuộc nghe rõ Chu Tề xưng hô mình thế nào, “Phốc! Khụ. Khụ khụ.” Tương Hiếu Vũ bị dọa đến mức phun hết chén nước mình vừa uống vào ra, “Khụ. Chu. Công công. Khụ khụ. Ngài bảo ta. Cái gì. ?”

Chu Tề lấy tay nhẹ nhàng vỗ lưng Tương Hiếu Vũ, “Tương Tài tử a, nô tài xưng người Tương Tài tử có gì không đúng sao?”

“Không đúng, không thích hợp, rất rất không thích hợp! Chu công công, ngài xem rõ ràng, tiểu nhân là Tương Hiếu Vũ a, tiểu nhân chỉ là một thái giám địa vị thấp kém trong hậu cung, không phải là Tương Tài tử gì đó.” Tương Hiếu Vũ nghĩ Chu Tề nhận nhầm người, cho nên cố gắng giải thích với ông.

Nói cũng kỳ quái, vì sao Chu công công lại gọi mình là Tương Tài tử chứ? Chẳng lẽ gần đây một nữ tử họ Tương tiến cung, được Hoàng Thượng phong làm tài tử? Sao y lại chưa từng nghe nói qua? Nhưng bộ dáng y bình thường như vậy, kém xa những phi tần trong hậu cung của Hoàng Thượng, Chu công công sao lại nhận nhầm người? Tương Hiếu Vũ hoàn toàn không ngờ được Hoàng Thượng sau khi trải qua chuyện kia lại phong mình làm tài tử.

“Tương Tài tử, nô tài không nhìn nhầm, hôm nay sau khi lâm triều, Hoàng Thượng ở đây tự mình nói với nô tài, người xem, nơi này chính là tẩm cung của Hoàng Thượng, người hiện tại đang nằm trên long sàng, nô tài cho dù có một trăm lá gan cũng không dám lừa người a.”

Tài tử? ! Sao lại như thế? Thảm! Y nhớ rõ trước kia Hoàng Thượng từng lập được một cung nữ làm chính thất phẩm ngự nữ, sung hạnh một lần rồi chưa từng đến chỗ nàng nữa, mà vận mệnh của ngự nữ bị Hoàng Thượng quên kia chỉ có thể dùng một chữ thảm để hình dung. Tất cả tần phi đều khinh thường xuất thân thấp kém của nàng, thấy nàng không có tư cách làm chủ tử như những người xuất thân từ danh môn vọng tộc các nàng, cho nên dưới sự ngầm đồng ý của quý phi nương nương, tất cả tần phi, ngay cả những thái nữ phẩm cấp còn thấp hơn nàng đều thường xuyên khi dễ cùng vũ nhục nàng. Cuối cùng, nàng chịu không nổi cuộc sống như thế, nhảy giếng tự vẫn, mà miệng giếng kia đã bị quý phi hạ lệnh lấp lại.

Tương Hiếu Vũ lại nhớ đến những thái nữ bị Hoàng Thượng quên đi Trời ạ! Y tình nguyện làm nô tài cũng không muốn làm tài tử, làm sao bây giờ?” Đúng rồi, chờ gặp được Hoàng Thượng ta thỉnh thu hồi mệnh lệnh đã ban không phải được rồi sao? Ngộ.” Nghĩ nghĩ, Tương Hiếu Vũ không ngờ đã nói ra lời trong lòng.

“Cái gì? !” Chu Tề quát to một tiếng, lập tức lấy tay che cái miệng đang muốn nói tiếp của Tương Hiếu Vũ, sau đó nhỏ giọng kể vào tai y nói: “Tương Tài tử, người ngại mệnh mình dài quá nên muốn tìm cái chết sao? Hoàng Thượng khai ân phong người làm tài tử là phúc khí người tu được, bao nhiêu người mong còn mong không được, vậy mà người muốn Hoàng Thượng thu hồi mệnh lệnh đã ban ra? Kháng thánh chỉ là tội gì người có biết không?”

“Nhưng mà.” Ngay lúc Tương Hiếu Vũ muốn giải thích, thì bên ngoài truyền đến những tiếng thỉnh an, “Nô tài (nô tỳ) khấu kiến Hoàng Thượng, vạn tuế vạn tuế vạn tuế.”

Hết đệ nhị thập tứ chương

25. Chương 25

CHƯƠNG 25

Còn chưa nhìn thấy bản nhân, đã nghe thanh âm từ ngoài cửa truyền vào, “Chu Tề, Tiểu Ngư Nhi tỉnh lại chưa?” Mạc Dương Thần vừa nói xong, thân ảnh của hắn đã xuất hiện trước mắt Tương Hiếu Vũ cùng Chu

Tề, hẳn không muốn quá nhiều người quấy rầy Tương Hiểu Vũ nghỉ ngơi, vì thế nên bảo tất cả các cung nữ thái giám đều ra ngoài cửa chờ sai phái.

“Nô tài khấu kiến Hoàng Thượng, vạn tuế vạn tuế vạn tuế. Hồi Hoàng Thượng, Tương Tài tử tỉnh lại đã một khắc.” Chu Tề quỳ xuống thỉnh an.

Trong nháy mắt khi nhìn thấy Mạc Dương Thần, Tương Hiểu Vũ đang định thông thả chuyển thân thể xuống giường thỉnh an hẳn, ai ngờ Mạc Dương Thần lại nhanh hơn y, bước vội đến bên giường hai tay đè lại thân thể đang muốn bước xuống giường của y, “Tiểu Ngư Nhi người đang bị thương, hiện tại miễn lễ đi.”

“Hoàng Thượng.” Tương Hiểu Vũ ngơ ngác nhìn Mạc Dương Thần đang ở gần mình đến vậy, giờ này khắc này y không biết nên đối mặt với Hoàng Thượng thế nào.

Mạc Dương Thần ngồi bên giường kiên nhẫn nhìn Tương Hiểu Vũ, không giục y có phản ứng gì, ngược lại Chu Tề đứng bên cạnh càng thêm sốt ruột, ông không phải không biết tính tình của Tương Hiểu Vũ, tuy tham tài, tuy thoát tuyến, nhưng cá tính không tồi, thái độ làm người thuần phẩm, cho nên ông không muốn thấy Tương Hiểu Vũ vừa được phong làm tài tử đã đắc tội với Hoàng Thượng. Vì thế ông nhỏ giọng gọi một tiếng, “Tương Tài tử.”

Thanh âm Chu Tề làm Tương Hiểu Vũ phục hồi tinh thần nhỏ giọng nói: “Hoàng Thượng. Nô tài. Ngạch, nô tài tạ Hoàng Thượng ân điển.” Tạ Hoàng Thượng miễn cho y xuống giường thỉnh an.

Nghe y vẫn còn tự xưng là nô tài, Chu Tề lại nhịn không được nhắc nhở: “Tương Tài tử, hiện tại người là chính Tứ phẩm tài tử, không thể tự xưng nô tài nữa, phải học tần phi hậu cung tự xưng là thần thiếp mới đúng.”

Chu Tề nói chưa dứt lời, Tương Hiểu Vũ bị câu ‘ nhắc nhở ’ này của ông làm giật mình, lập tức nhớ lại một chuyện trọng yếu nào đó, y hít sâu một hơi nói: “Hoàng Thượng, nô tài có một chuyện muốn cầu người.”

“Người nói.”

“Tương Tài tử, đừng.”

Mạc Dương Thần cùng Chu Tề đồng thời nói. Nói xong, Mạc Dương Thần nhếch mi nhìn Chu Tề tự tiểu phi tiểu nói: “Chu Tề, sao hiện tại trẫm mới phát hiện người dong dài đến vậy?”

Ngay lúc Chu Tề nghĩ muốn giải thích, Tương Hiểu Vũ đã nói: “Thỉnh Hoàng Thượng chớ trách tội Chu công công, Chu công công can nô tài là vì muốn tốt cho nô tài.”

“Hảo, nể mặt người, lần này trẫm coi như xong. Vậy người hiện tại nói chuyện người muốn thỉnh cầu đi.”

“Tạ Hoàng Thượng.” Thấy Hoàng Thượng khoan dung với mình như thế, Tương Hiểu Vũ nguyên bản còn có chút lo lắng bỗng thấy yên tâm hơn, “Nô tài muốn thỉnh Hoàng Thượng thu hồi mệnh lệnh lập nô tài làm Tài tử.”

“Nga? !” Nghe xong lời y nói, Mạc Dương Thần không thấy tức giận, mà là thấy thật bất ngờ, hẳn hoàn toàn không thể tưởng được Tương Hiểu Vũ thế nhưng không chịu làm tài tử mà chỉ muốn làm nô tài, “Cho trẫm một nguyên nhân, nếu nguyên nhân này có thể thuyết phục được trẫm, trẫm sẽ thu hồi mệnh lệnh đã ban ra.” Hẳn có thể dùng uy nghiêm quân vương để ép Tương Hiểu Vũ nhận, nhưng hẳn lại càng muốn Tiểu Ngư Nhi cam tâm tình nguyện nhận.

Thấy Hoàng Thượng không tức giận, Chu Tề không khỏi thở hắt ra, Tương Hiểu Vũ này thật sự là quá bất thường, không biết y nghĩ thế nào nữa, có thể được Hoàng Thượng phong làm chủ tử là thứ mà bao nhiêu người mong còn mong không được, vậy mà y lại cự tuyệt?

Hết đệ nhị thập ngũ chương

26. Chương 26

CHƯƠNG 26

“Tạ Hoàng Thượng. Là thế này, thân là tần phi của Hoàng Thượng cần phải biết rất nhiều quy củ trong cung, còn cần phải biết cách làm cho Hoàng Thượng vui vẻ cùng với hầu hạ người, mà nô tài chỉ là thô nhân, mấy chuyện này nô tài không biết làm, nô tài sợ đến lúc đó Hoàng Thượng sẽ hối hận quyết định hôm nay của mình.” Tương Hiểu Vũ không dám nói chuyện của ngự nữ kia ra, y sợ nếu bất cẩn sẽ lệnh Hoàng Thượng trách tội đám tần phi trong hậu cung, nếu thật vậy thì so với đắc tội Hoàng Thượng còn thảm hơn, ở trong hậu cung nhiều năm, Tương Hiểu Vũ biết rất rõ đám nữ nhân đó có thể làm được những chuyện còn ác hơn cả nam nhân.

“Như vậy a.” Mạc Dương Thần vuốt cằm suy nghĩ một chút nói: “Quy củ trong cung trầm miến cho người, còn chuyện làm cho trầm vui vẻ. Trầm thấy người vẫn luôn làm trầm rất vui vẻ, về phần hầu hạ trầm. bên cạnh trầm có nhiều thái giám cung nữ như vậy, không cần người hầu hạ. Như vậy người còn lý do gì không?”

Lúc này biểu tình Chu Tề chỉ có thể dùng trợn mắt há mồm để hình dung, so với Tương Hiểu Vũ cũng chẳng hơn được bao nhiêu, “Tạ ơn. Tạ ơn Hoàng Thượng, tuy nói nô tài là thái giám, nhưng vẫn là một nam nhân, tự xưng thần thiếp hình như không thích hợp lắm, mà nô tài cũng không nói được vậy, cho nên thỉnh Hoàng Thượng thu hồi mệnh lệnh đã ban ra.” Tương Hiểu Vũ uyển chuyển nói.

“Điều này dễ giải quyết mà, trầm chuẩn người từ nay về sau ở trầm trước mặt xưng hô ta người là được chứ gì.” Mạc Dương Thần gặp chiều tiếp chiều nói, trầm nhìn xem con cá nhỏ người còn nói được gì.

“Ngạch, nô tài tạ Hoàng Thượng ân điển.” Hoàng Thượng a, ngài không phải khoan dung bình thường với ta a, Tương Hiểu Vũ hiện tại thật đã cảm nhận sâu sắc cái gọi là khóc không ra nước mắt. Ô. Đến tốt phải làm gì mới có thể làm Hoàng Thượng bằng lòng thu hồi mệnh lệnh đã ban ra a? ! Tương Hiểu Vũ trái lo phải nghĩ, không biết Mạc Dương Thần đang vô cùng thích thú nhìn biểu tình thay đổi liên hoàn của y.

Mà Chu Tề đứng cạnh đã không biết nên dùng từ gì để hình dung biểu tình của mình, trời ạ! Hoàng Thượng vì Tương Hiểu Vũ mà đã phá bao nhiêu quy tắc rồi ? Cho y nằm trên long sà, tuyên tất cả ngự y đang trực đến, cho phép y không cần học quy củ của hậu cung tần phi. Những ân điển này cho dù là quý phi nương nương cũng chưa từng nhận được, hiện tại toàn bộ cho Tương Hiểu Vũ ! Chỉ trong một ngày đã phá vỡ bao nhiêu đó quy củ, mà nhiều đó vẫn còn chưa xong a ? ! Xem ra hậu cung lần này sẽ được tẩy rửa lại một lần rồi, cục diện bình tĩnh sẽ vì sự gia nhập của Tương Hiểu Vũ mà bị phá vỡ.

“Sao rồi? Nghĩ ra được lý do kế tiếp chưa?” Ân, hẳn thật sự càng ngày càng thấy quyết định phong Tiểu Ngư Nhi làm tài tử của mình là chính xác, chẳng biết tại sao, Tiểu Ngư Nhi này càng nhìn càng thuận mắt.

“A, có!” Tương Hiểu Vũ vỗ đùi mình nói: “Hoàng Thượng, nô tài là một thái giám, nếu bị đưa vào hậu cung, nô tài sợ sẽ bị người ta nói nô tài *** loạn hậu cung, cho nên thỉnh Hoàng Thượng thu hồi mệnh lệnh đã ban ra.”

“Ha ha ha. Người nói ra cái lý do thối nát gì vậy a.” Nghe Tương Hiểu Vũ nói xong, Mạc Dương Thần cười ha hả, “Dâm loạn hậu cung? Không nói người vốn trước giờ chỉ ở trong hậu cung hầu hạ tần phi, ha ha. mà người chẳng phải cũng nói mình là thái giám à, vậy người *** loạn hậu cung thế nào? Ai, thật sự là cười chết trầm mà ! Ha ha.”

Mạc Dương Thần vừa nói xong, ngay cả Chu Tề đứng cạnh cũng nhịn không được quay đầu cười trộm, xem ra Hoàng Thượng sẽ thích Tương Hiểu Vũ không phải là không có nguyên nhân.

Cung nữ thái giám chờ bên ngoài không biết Hoàng Thượng của mình nói gì bên trong, nhưng từ khoái hoạt trong tiếng cười vừa lớn vừa xuất phát từ chân tâm kia, họ có thể biết Hoàng Thượng lúc này là long tâm đại duyệt, tần tài tử rất được Hoàng Thượng yêu thích.

Tương Hiểu Vũ bị lời Mạc Dương Thần chọc tức (xấu hổ?) đến thần tình đỏ bừng, nửa ngày không nói được một câu.

Cười xong, Mạc Dương Thần cũng thấy mình nói hơi qua, đây có khác gì giẫm một cước lên chỗ đau của Tiểu Ngư Nhi?

“Khụ!” Mạc Dương Thần giả khụ một tiếng đánh vỡ cục diện xấu hổ này, “Chu Tề.”

“Có nô tài.”

“Tương Tài tử tỉnh lại đã dùng bữa chưa?”

“Hồi Hoàng Thượng, Tương Tài tử vừa tỉnh lại không lâu thì Hoàng Thượng đã từ Ngự thư phòng trở về, cho nên nô tài còn chưa kịp mang thức ăn lên cho Tương Tài tử, bắt quả nô tài đã cho ngự thiện phòng chuẩn bị cháo tổ yến cho Tương Tài tử, nô tài bây giờ sẽ đi lấy.” Được Mạc Dương Thần cho phép rồi đi, Chu Tề liền đến Ngự thiện phòng giúp Tương Hiếu Vũ lấy thức ăn.

Hết đệ nhị thập lục chương

27. Chương 27

CHƯƠNG 27

Chu Tề đi rồi, Mạc Dương Thần tiếp tục công tác khiêu khích Tương Hiếu Vũ, hấn bẹo má Tương Hiếu Vũ, “Sao vậy, Tiểu Ngư Nhi còn đang giận trẫm sao?”

“Nô tài không dám, nô tài còn đang suy nghĩ làm sao khiến Hoàng Thượng thu hồi mệnh lệnh đã ban ra.” Tương Hiếu Vũ nói đúng sự thật.

“Ai, Tiểu Ngư Nhi, trẫm thật không biết người nghĩ thế nào đó, từ một nô tài biến thành chủ tử là chuyện hầu như không ai cự tuyệt, sao tới người, người lại cự tuyệt chứ? Người quả thật còn khó hiểu hơn đám phi tần trong hậu cung kia.”

Tương Hiếu Vũ cúi đầu, nhỏ giọng hồi đáp: “Hoàng Thượng, nô tài rất thích cuộc sống như bây giờ, kỳ thật Hoàng Thượng không cần vì chuyện tối qua mà lập nô tài làm Tài tử. Tối qua. Cũng không tính là Hoàng Thượng ép buộc nô tài, nô tài là tự nguyện. Tự nguyện vì Hoàng Thượng ngài phân ưu.” Những lời cuối y nói rất nhỏ, nếu không phải tầm cung đủ yên lặng, Mạc Dương Thần thật không nghe được.

Chẳng biết tại sao, Mạc Dương Thần nghe Tương Hiếu Vũ nói ra hai từ “Tự nguyện” thì trong lòng dâng lên một cảm giác vui sướng khó hiểu.

“Hơn nữa.” Tương Hiếu Vũ nói tiếp: “Hoàng Thượng ngài chỉ vì phụ trách mà lập nô tài làm tài tử, không phải vì thích nô tài mà lập nô tài làm tài tử, nô tài cảm thấy Hoàng Thượng ngài không tất yếu làm vậy.”

“Ai nói trẫm không thích người?” Nghe đến đó, Mạc Dương Thần nhin không được hỏi.

“A? !” Đây là một đáp án Tương Hiếu Vũ tuyệt đối không tưởng tượng ra nổi, đáp án này làm y có chút dương dương tự đắc, “Hoàng Thượng thích nô tài a.”

“Tiểu Ngư Nhi, người đừng xưng nô tài nữa, trẫm nghe thấy rất kỳ quái, từ giờ trở đi người đã xưng ‘ta’, đừng ở trẫm trước mặt tự xưng nô tài nữa.” những thái giám khác tự xưng nô tài trước mặt hần, hần không thấy thế nào, nhưng hiện tại nghe Tiểu Ngư Nhi ở trước mặt mình tự xưng nô tài, hần càng nghe lại càng chán ghét.

“Tạ Hoàng Thượng.”

Ngay lúc Mạc Dương Thần muốn tiếp tục nói, thì Chu Tề đến Ngự thiện phòng lấy cháo tổ yến đã trở lại, “Khấu kiến Hoàng Thượng, Tương Tài tử.”

Chu Tề xuất hiện làm Mạc Dương Thần nhớ tới lời ông nói, một kế hoạch thần nhiên hiện ra, “Tiểu Ngư Nhi, người có biết một chính tứ phẩm tài tử trừ bỏ trăm ban thưởng thì mỗi tháng lĩnh bao nhiêu nguyệt ngân không?” Người đã tham tài, vậy trẫm sẽ nhắm vào nhược điểm của người mà tiến công.

Quả nhiên không ngoài Mạc Dương Thần sở liệu, nghe thấy hai chữ ‘nguyệt ngân’, Tương Hiếu Vũ vốn đang vui đầu uống cháo tổ yến nhất thời ngừng lại nhìn hần, toàn bộ quá trình chỉ có thể dùng một chữ để hình dung —— nhanh! Hai mắt toả ra ánh sáng lấp lánh, như thể thứ đang ngồi cạnh y không phải người mà là một kim bảo siêu cấp lớn.

Mạc Dương Thần thu hết vào mắt, trong lòng cười trộm, “Mười hai.” Đáp án thanh thúy lưu loát.

Mười hai? ! Nguyệt ngân hiện tại của y chỉ có hai lượng, nếu nói một tháng nguyệt ngân của tài tử bằng sáu tháng nguyệt ngân của y! Vậy thì một năm sẽ được một trăm hai mươi hai lượng, số lượng này còn chưa tính những thứ Hoàng Thượng ban thưởng? Tương Hiểu Vũ như nhìn thấy một đồng nguyên bảo xuất hiện trước mắt mình.

“Tiểu Ngư Nhi, nước miếng chảy ra.” Một thanh âm nhin cười kéo y ra khỏi giấc mơ.

Tương Hiểu Vũ dùng tay không cầm chén lau lau miệng, không có a, y dùng ánh mắt mê mang nhìn Mạc Dương Thần cùng Chu Tề. Mạc Dương Thần nhin không được lại cười ha hả.

Chu Tề ở trong lòng thầm than: mất mặt, thật sự là quá mất mặt, Tương Hiểu Vũ quả thật là làm bọn thái giám họ mất hết mặt mũi! Hoàn hảo nơi này chỉ có hai người họ cùng Hoàng Thượng, bằng không ngày mai trời còn chưa sáng sự tích y tham tài sẽ truyền khắp ngõ ngách lớn nhỏ trong hậu cung

“Hoàng Thượng, kỳ thật. Ta không phải người đặc biệt tham tài, cho nên. Lệnh Hoàng Thượng ngài thất vọng rồi, thỉnh Hoàng Thượng thứ tội.” Mười hai lượng một tháng tuy rằng rất nhiều, nhưng các nương nương của hậu cung thật sự rất lợi hại, rất đáng sợ a.

Tương Hiểu Vũ nói không hề có chút thuyết phục nào, nếu như y mà không gọi tham tài, thì thế gian ai còn xứng gọi là tham tài? Mạc Dương Thần cùng Chu Tề đồng thời cho y một cái xem thường.

“Nếu trăm đổi mười hai lượng bạc này thành vàng thì sao?” đưa ‘mỗi câu’ nặng như vậy, trăm không tin câu không được con cá nhỏ như người.

Mạc Dương Thần nói thiếu chút làm tròng mắt Chu Tề rơi xuống, Hoàng Thượng đến tột cùng biết mình đang nói gì không? Một tài tử nguyệt ngân dĩ nhiên là mười hai lượng vàng? ! Phải biết cho dù là hoàng hậu một tháng nguyệt ngân cũng chỉ có năm lượng vàng mà thôi.

Mười hai lượng vàng? ! Tương Hiểu Vũ nghe thấy bốn chữ này, tất cả lý trí đều phản bội y, y không chút suy nghĩ liền lớn tiếng nói: “Ta nhận!” Nhưng vừa nói xong hai chữ này, y liền hối hận, ô. Tương Hiểu Vũ, người là tên ngốc, người nhất định sẽ bị tính tham tài của người hại chết ô.

Mạc Dương Thần vừa thấy vẻ mặt của y liền biết nội tâm y bắt đầu hối hận, vì thế nhanh hơn một bước nói: “Quân tử nhất ngôn, tứ mã nan truy, Tiểu Ngư Nhi, người đã đáp ứng rồi, không được đổi ý.”

“Hoàng Thượng, xin hỏi ta có thể làm tiểu nhân một lần không?” Tương Hiểu Vũ lấy lòng hỏi.

“Người nói thử xem?” Mạc Dương Thần nheo mắt lại, lộ ra hung quang nhìn Tương Hiểu Vũ.

“Hoàng Thượng nói đúng, quân tử nhất ngôn, đừng nói bốn con ngựa, cho dù là tám con, mười hai con cũng không đuổi kịp.”

“Ha ha. Có Tiểu Ngư Nhi người ở bên cạnh trăm, trăm thật sự sẽ không còn sợ tĩnh mịch nữa rồi.” Mạc Dương Thần nói: “Trăm có thể đoán được người vì sao cự tuyệt làm tài tử, người không nói trăm cũng không nói ra, bất quá trăm có thể cam đoan với người, chỉ cần một ngày còn trăm, sẽ không ai dám đụng đến người.”

“Ta Hoàng Thượng.” Hoàng Thượng đã làm được đến tình trạng này, nếu như mình còn cự tuyệt nữa thì chẳng khác nào thị sủng mà kiêu (dựa vào sủng ái của một người khác mà kiêu ngạo), đừng nói Hoàng Thượng, ngay cả chính bản thân y cũng không chấp nhận nổi. Quên đi, có câu thuyên đến đâu cầu tự nhiên thẳng, chỉ cần làm tốt chuyện của mình là được. Tương Hiểu Vũ nghĩ thông tâm tình cũng dần sáng sủa lên.

Hết đệ nhị thập thất chương

28. Chương 28

CHƯƠNG 28

Dùng bữa xong, dưới sự giúp đỡ của Chu Tề, Tương Hiếu Vũ đơn giản vệ sinh thân thể của mình, sau đó nằm trên giường chờ Mạc Dương Thần về rồi mới nghỉ ngơi. Vốn y không cần đợi Mạc Dương Thần về mới ngủ, nhưng dù sao người nợ là Hoàng Thượng, vô luận hần sủng người cỡ nào, thì người cũng không cần xem thường hần, gần vua như gần cọp những lời này Tương Hiếu Vũ một khắc cũng chưa từng quên.

Nằm trên giường, Tương Hiếu Vũ nhớ tới vừa rồi Chu Tề hỏi Mạc Dương Thần đưa y đến cung nào để nghỉ ngơi, Mạc Dương Thần thế nhưng nói không cần, nói sắc trời đã tối, trực tiếp để mình ngủ lại đây.

Ngủ chung với Hoàng Thượng làm Tương Hiếu Vũ vạn phần khó xử, y sợ Hoàng Thượng sẽ làm chuyện làm y đau đớn khó nhin như tối qua, nếu cự tuyệt lại sợ chọc giận long nhan, nếu nhận thì không phải đã bị thương lại càng thêm bị thương? Tương Hiếu Vũ không thể không thừa nhận, chuyện đó đã trở thành một bóng ma khó thể tiêu trừ trong lòng mình.

Ngay lúc Tương Hiếu Vũ trái lo phải nghĩ, Mạc Dương Thần đã rửa mặt xong, trở về nằm ở bên cạnh y. Mạc Dương Thần vừa nằm lên giường lập tức cảm giác được thân thể người nằm cạnh vì khấn trương mà cứng lại, thông minh như hần đương nhiên đoán được Tiểu Ngư Nhi đang lo lắng cái gì, hần xoay người nhìn Tương Hiếu Vũ cố ý nói: “Tiểu Ngư Nhi, người đang khấn trương cái gì?” Chẳng biết tại sao, hần ngày càng thấy chọc Tiểu Ngư Nhi này là một loại lạc thú cùng hưởng thụ.

“ Hoàng Thượng, ta bị thương. Còn chưa phục hồi như cũ.” Hoàng Thượng hần là hiểu được mình nói chính là nơi nào nhỉ? Cái nơi đó y thật sự không biết nên mở miệng nói thế nào

“Người yên tâm, trẫm không muốn người hầu hạ, cho nên người cứ yên tâm ngủ đi, trẫm cam đoan sẽ không chạm vào người.” Quả nhiên như Mạc Dương Thần tưởng tượng, trên mặt Tương Hiếu Vũ lập tức triển lộ ánh sáng kinh hỉ. Nhưng ngay sau đó hần lại nói: “Đó là trước khi người khôi phục, về phần sau đó thì.” Quan sát biểu tình Tương Hiếu Vũ biến hoá theo lời mình nói, Mạc Dương Thần nhin không được ẩn nhẹ lên môi y, vừa lòng thấy y đỏ mặt: “Đến lúc đó người sẽ biết.”

Hoàng Thượng hiện tại ngày càng thích trêu chọc mình, Tương Hiếu Vũ ở trong lòng cầu nhàu, vì tránh bị trêu chọc nhiều hơn, Tương Hiếu Vũ nghĩ một lát nói: “Hoàng Thượng, hôm nay người bận rộn cả ngày, hần là một mối, chúng ta đi ngủ bồi bổ tinh thần rồi mai lại nói chuyện tiếp đi.” Nói xong y không đợi Mạc Dương Thần kịp phản ứng liền nhắm mắt lại chuẩn bị ngủ.

Có Mạc Dương Thần cam đoan nên Tương Hiếu Vũ cũng thả lỏng ra, dù sao thân thể còn đang rất mệt mỏi, không quá lâu, y liền bị thần ngủ gọi đi, chìm vào giấc mộng đẹp.

Từ tiếng hô hấp có quy luật của Tương Hiếu Vũ, Mạc Dương Thần biết con cả nhỏ bên cạnh đã ngủ rồi, hần nhẹ nhàng xoay người, không kinh động Tương Hiếu Vũ mà ôm y vào lòng. Hần không thích ôm một người ngủ như vậy, ngay cả Trầm Viện (quý phi nương nương)hần sủng ái nhất cũng chưa từng làm vậy, nhưng Tương Hiếu Vũ lại khiến hần sinh ra loại xúc động này.

Mà trên thực tế cũng chứng minh ôm Tương Hiếu Vũ làm hần có một loại cảm giác an ổn mà hần chưa từng trải nghiệm, hần không biết đây có phải là yêu mà sư huynh từng nhắc tới hay không, hần chỉ biết là giờ này khắc này hần đã không thể thả con cả nhỏ tham tài trong lòng ra được nữa.

Mộng đẹp thoải mái luôn rất ngắn ngủi, tiết tấu quen thuộc của cuộc sống làm Tương Hiếu Vũ chuyển tỉnh, mắt vừa mở ra liền nhìn thấy khuôn mặt tuần tú gần sát mình của Mạc Dương Thần, nhin không được ở trong lòng tán thưởng, Hoàng Thượng thật đẹp trai a! Khó trách hậu cung tần phi từng gặp hoàng thượng đều sẽ ngày đêm hy vọng hoàng thượng tuyên gọi.

Y vươn ngón tay nhẹ nhàng mà chạm vào ngũ quan của Mạc Dương Thần, ngơ ngác nhìn hần, ngón tay chạm vào lưu lyến quên về.

Mãi đến khi. Chu Tề đến bên giường quỳ xuống, cách một tấm màn cung kinh thỉnh an: “Nô tài khấu kiến Hoàng Thượng, vạn tuế vạn tuế vạn tuế! Thỉnh Hoàng Thượng thức dậy, để nô tài hầu hạ Hoàng Thượng rửa mặt chải đầu thay y phục tảo triều.”

Đầu Mạc Dương Thần hơi động vài cái, Tương Hiếu Vũ biết hần sắp tỉnh, vì thế trước khi hần mở mắt ra, y quyết đoán nhắm mắt lại—— giả bộ ngủ! Y nào biết đâu rằng, kỳ thật lúc y lấy tay chạm vào hần, Mạc Dương Thần cũng đã đã tỉnh lại, hần giả vờ ngủ là vì không muốn làm con cả nhỏ này xấu hổ mà thôi.

Mạc Dương Thần thật cẩn thận rút cánh tay từ dưới cổ Tương Hiểu Vũ ra nhẹ nhàng bước xuống giường. Lúc này Tương Hiểu Vũ mới biết được nguyên lai chính mình ngủ trên cánh tay của Mạc Dương Thần, khó trách mình lại thấy cái ‘gối đầu’ kia đặc biệt ấm áp thoải mái.

Rửa mặt chải đầu xong, trước khi bước ra tắm cung, Mạc Dương Thần giao một phần thánh chỉ cho thái giám Chu Tề phân công hầu hạ Tương Hiểu Vũ —— Thượng Đức, bảo hẩn chờ Tương Hiểu Vũ tỉnh lại rồi tuyên đọc. Dù sao Chu Tề là tri kỷ thái giám của Mạc Dương Thần, không thể để ông chiếu cố Tương Hiểu Vũ mãi được. Sau đó kẻ vào tai Thượng Đức công đạo vài chuyện khác.

Nghe Mạc Dương Thần công đạo xong, Thượng Đức thiếu chút nữa bị dọa ngốc, hoàn hảo hẩn tính tình xem như khôn khéo, “Vâng, Hoàng Thượng, nô tài nhất định sẽ không phụ kỳ vọng của Hoàng Thượng.”

Phân phó Thượng Đức xong, Mạc Dương Thần đi ra ngoài tắm cung, “Ba! Ba! Ba!” Vỗ tay ba lần, một ám vệ từ bên cạnh cửa xuất hiện, quì một gối, hai tay ôm quyền, “Thuộc hạ khấu kiến Hoàng Thượng, vạn tuế vạn tuế vạn tuế!”

“Bình thân.”

“Tạ Hoàng Thượng.”

Mạc Dương Thần từ ống tay lấy ra một phong thư giao cho gã, “Trẫm muốn người làm những chuyện đã viết trong này, chọn người phải cẩn thận chọn lựa.”

“Vâng, thuộc hạ tuân mệnh, thuộc hạ cáo lui.” Lời vừa nói dứt, gã liền biến mất trước mắt Mạc Dương Thần.

Hết đệ nhị thập bát chương

29. Chương 29

CHƯƠNG 29

Xác định Mạc Dương Thần đã đi xa, Tương Hiểu Vũ mở mắt, giật giật thân thể, không đau! Bí được trong cung thật tốt, nhanh như vậy mà cơ thể đã cơ bản khôi phục như bình thường.

Y vừa vén màn lên, “Nô tài (nô tỳ) khấu kiến Tương Tài tử.” Thượng Đức dẫn theo vài thái giám cung nữ đứng bên giường, trừ bỏ Thượng Đức, trong tay những người khác cầm y phục Tì Y phòng đưa tới và những công cụ rửa mặt chải đầu.

“Mọi người buổi sáng tốt lành!” Tương Hiểu Vũ tỉnh lực dư thừa nói.

A, thanh âm này sao lại quen đến vậy? Thượng Đức trộm ngẩng đầu nhìn thoáng qua, rõ ràng trùng to mắt, trông mắt như sắp rơi xuống đất, hẩn chỉ vào Tương Hiểu Vũ thét to: “Tương Hiểu Vũ?!”

“Thượng Đức?!” Khác với Thượng Đức kinh hách, Tương Hiểu Vũ thốt ra ngữ khí kinh hỉ. Dù sao Vân Tường cung là tắm cung của lịch đại hoàng thượng, diện tích đương nhiên không phải cung điện bình thường có thể sánh bằng, không được tuyên triệu thì muốn tìm một người là vô cùng khó. Thượng Đức có thể nói là bằng hữu tốt nhất trong số những bằng hữu không quá nhiều của y, y biết Thượng Đức làm việc trong Vân Tường cung, nhưng không ngờ mình có thể gặp được y, vì hai người làm ở hai cung khác nhau, nên nếu không hẹn trước thì rất khó gặp mặt.

Muốn làm bằng hữu với Tương Hiểu Vũ không phải chuyện dễ, vì sao à? Mọi người đừng quên tính cách Tương Hiểu Vũ, mỗi khi y rảnh rỗi lại vội vàng tìm công việc hoặc đi vòng vòng xem có ai muốn mượn tiền không để cho vay nặng lãi. Cho dù buổi tối mọi người đều ở cùng một cung nhưng cũng rất khó thấy mặt y, có thể nói chỉ có chuyện y đi tìm người, hoặc giả những lúc ăn cơm người mới tìm được y.

“Người! Nguyên lai người chính là Tương Tài tử vừa được lập hôm qua!” Vừa nói xong câu này, Thượng Đức chợt nhớ tới hiện tại người bị mình chỉ tay vào mặt không phải là tên thái giám tham tài kia, mà là chính phẩm tài tử Hoàng Thượng tự mình phong (Thủy: cho dù hiện tại cũng là một tài tử tham tài), hẩn lập tức quỳ xuống đất cầu xin: “Thỉnh Tương Tài tử thứ tội, nô tài không phải cố ý.”

“Thượng Đức, mau đứng lên.” Tương Hiểu Vũ tự mình nâng Thượng Đức dậy, “Cho dù ta là tài tử cũng sẽ không ảnh hưởng đến quan hệ giữa chúng ta, bất luận thân phận thế nào thì ta vẫn là Tương Hiểu Vũ a.”

“Vâng, nô tài biết.”

“Thượng Đức a, về sau ở trước mặt ta không còn tự xưng nô tài, cũng đừng gọi ta là Tương Tài tử, chúng ta đều có xuất thân giống nhau, ta với người dùng tự xưng được rồi, các người cũng vậy.” Tương Hiểu Vũ chỉ thái giám cung nữ có mặt, “Mọi người cứ như trước kia mà nói chuyện với ta là được rồi.”

“Hảo, vậy nghe lời người, nếu như vậy, Hiểu Vũ mau để chúng ta giúp người rửa mặt chải đầu thay y phục thôi, Hoàng Thượng trước khi lâm triều đã cho ta một thánh chỉ, nói chờ người thức dậy sẽ tuyên đọc cho người nghe.” Thượng Đức tin tưởng những lời này của Tương Hiểu Vũ là xuất phát từ nội tâm, thân là một trong những bằng hữu tốt nhất của y, hẳn cũng có một trình hiểu biết nhất định về y, tuy y tham tài, nhưng làm người lại không hề có tâm cơ.

Tương Hiểu Vũ rửa mặt chải đầu xong, Thượng Đức mở thánh chỉ tuyên đọc: “Tương Hiểu Vũ tiếp chỉ!”

“Hoàng Thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế.”

“Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết, phong Tương Hiểu Vũ làm chính tứ phẩm tài tử, ban thưởng ngự ở Vân Hiên trai, thái giám hai người cung nữ hai người, mỗi tháng nguyệt ngân là mười hai lượng hoàng kim, ngọc như ý hai đôi, ngọc bội mười khối, khâm thủ!”

“Tạ Hoàng Thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế!”

Tương Hiểu Vũ tiếp nhận thánh chỉ liền cùng Thượng Đức đi đến Vân Hiên trai.

Hết đệ nhị thập cửu chương

30. Chương 30

CHƯƠNG 30

Vân Hiên trai không lớn, chỉ bằng khoảng một phần tư Phi Hà cung, nhưng lại là nơi phi tần nào cũng muốn vào. Vì cảnh sắc Vân Hiên Trai rất đẹp? Phong thủy tốt? Điều không phải, chỉ vì nó ở giữa Ngự Thư phòng cùng Vân Tường cung, Hoàng Thượng mỗi ngày đều qua lại giữa hai nơi này, vào ở Vân Hiên trai nhất định sẽ được Hoàng Thượng chú ý, hơn nữa nó là cung duy nhất trong hậu cung trừ bỏ tẩm cung của Hoàng Thượng —— Vân Tường Cung cùng tẩm cung của hoàng hậu —— Vân Thường cung, lấy chữ ‘Vân’ mở đầu.

Vân Hiên trai tuy nhỏ, nhưng đầy đủ mọi thứ, bất luận từ thiết kế hay bài trí đều thể hiện đầy đủ bốn chữ nhỏ mà tinh xảo này. Chung quanh tiểu viện là rừng trúc xanh biếc, chỉ cần một cơn gió nhẹ thổi qua, lá trúc sẽ phát ra tiếng “Sàn sạt”, hơn nữa trúc ở đây còn có một mùi thơm ngát làm lòng người vui vẻ thoải mái.

Tương Hiểu Vũ từ khi bước vào Vân Hiên trai đã yêu thích nơi này, ha ha! Về sau mình sẽ ở đây, thật là thoải mái a! Tương Hiểu Vũ ở trong lòng xuất ra từng đợt cuồng tiếu đầy hưng phấn.

Trước khi Tương Hiểu Vũ đến, thì những người phụ trách hầu hạ y đã bưng khay, đứng trong phòng chờ “Nô tài (nô tỳ) khấu kiến Tương Tài tử.”

“Mọi người mau đứng lên, đừng lễ bái ta, thật đúng là không quen mà.” Tương Hiểu Vũ suy nghĩ một chút nói: “Nếu mọi người là người của Vân Hiên trai, vậy mọi người phải tuân thủ quy củ của ta.”

Tương Hiểu Vũ vừa nói xong, đã làm những thái giám cung nữ có mặt trừ bỏ Thượng Đức bắt đầu kinh hãi, không thể nào, tân quan thượng nhậm tam bả hỏa (*)? Vị Tương Tài tử này ngay lần gặp mặt đầu tiên đã lập quy củ, cuộc sống sau này chẳng phải khó càng thêm khó?

Tương Hiểu Vũ cũng là nô tài, y vừa nói xong lập tức phát hiện ngữ khí mình nói hơi nặng, vì thế nói thêm: “Mọi người đừng khẩn trương, quy củ của ta kỳ thật rất đơn giản, hiện tại chúng ta là người một nhà, chỉ cần không có mặt chủ tử khác, chúng ta đều xưng hô bình thường là được đừng một câu nô tài một câu

Tương Tài tử nữa, giống trước kia gọi ta là Hiếu Vũ thì được rồi. Tốt lắm, bây giờ mọi người tự giới thiệu để mọi người làm quen đi.”

“Nô tài. . . .” Một thái giám vừa mở miệng liền bị Tương Hiếu Vũ tròng mắt nuốt vào, “Ta gọi là Tô Sướng.”

“Ta gọi Xuân Đào.”

“Ta gọi Xuân Yển.” Xuân Đào cùng Xuân Yển là một đôi song sinh tỷ muội, có vẻ ngoài giống nhau như đúc.

“Ta gọi là Phúc Lan.” Cung nữ này là người mà Tương Hiếu Vũ vừa vào đã đặc biệt chú ý, nàng là người duy nhất không cầm khay, y phục của nàng từ đầu đến cuối đều khác với cung nữ trong cung, không hoa lệ như tần phi, nếu muốn y dùng lời nói để hình dung thì chỉ có thể dùng sáu từ để hình dung đó là đơn giản, hào phóng, thoải mái.

“Thượng Đức, người vừa rồi có đọc sai thánh chỉ không a, người đọc là thái giám hai người, cung nữ hai người, nhưng ở đây lại là ba cung nữ với một thái giám.”

“Ta không đọc sai, đọc sai thánh chỉ là tội mất đầu đó, Hiếu Vũ người đừng nói oan cho ta.” Thượng Đức giải thích: “Hoàng Thượng mệnh ta làm quản sự thái giám của Văn Hiến trai, Tô Sướng, Xuân Đào cùng Xuân Yển là ta tự mình chọn đến hầu hạ người, bốn chúng ta chính là bốn thái giám cung nữ trong thánh chỉ của Hoàng Thượng. Về phần Phúc Lan thì ta không biết.”

Nghe Thượng Đức nói xong tầm mắt mọi người nhất thời tập trung vào người Phúc Lan.

Phúc Lan nhẹ nhàng cười, “Ta là người Hoàng Thượng trực tiếp hạ lệnh đến hầu hạ Tương Tài. Hiếu Vũ.”

Trước khi lâm triều Mạc Dương Thần phân phó ám vệ chọn người, chính là chọn một người thích hợp đến bảo hộ Tương Hiếu Vũ, trong ám vệ không có thái giám, muốn vào hậu cung mà không làm thái giám chỉ có thể là nữ nhân, cho nên theo yêu cầu của Mạc Dương Thần tuyển một nữ ám vệ tới hầu hạ Tương Hiếu Vũ. Mạc Dương Thần sắp xếp mọi chuyện phi thường chu đáo, vì Tương Hiếu Vũ chỉ là một thái giám, không có chỗ dựa cường ngạnh vững chắc, rất dễ dàng bị người hãm hại, cho nên Mạc Dương Thần lại làm một lần ngoại lệ, rút ra một ám vệ trong đội ám vệ mà chỉ có Hoàng Thượng mới có thể chỉ phối đến bảo hộ Tương Hiếu Vũ.

Hoàng Thượng trực tiếp hạ lệnh? Vì sao Hoàng Thượng không viết trên thánh chỉ, mà lại hạ lệnh riêng? Vì sao nàng mặc y phục không giống với cung nữ khác? Một đồng dấu chấm hỏi xoay tròn trong đầu Tương Hiếu Vũ, quên đi, không nghĩ nữa, Hoàng Thượng làm việc nhất định có lý do của hắn, không phải những nô tài như họ có thể dự đoán được.

Tương Hiếu Vũ đều biết mấy người này, vì thế tầm mắt từ người họ dời đến khay trong tay họ, nhìn mười hai lượng hoàng kim chính tề đặt trên khay trong tay Xuân Yển, y đã có thể tưởng tượng ra sau này mình sẽ có thêm nhiều vốn để cho vay nặng lãi, là có thể thu thêm lợi tức càng nhiều hơn, oa ha ha! Nhưng ngày sống trong núi tiền đã cách y không xa! Nếu không phải có người khác ở đây, Tương Hiếu Vũ thật sự sẽ ngửa đầu cười to.

Lúc này, một bàn tay cầm khăn lụa chặn lại tầm mắt của y, Tương Hiếu Vũ nhìn từ tay lên người đưa khăn, “Phúc Lan, tay người cùng khăn lụa cản trở tầm mắt của ta.”

“Hiếu Vũ, khăn lụa là để người dùng lau nước bọt.” Phúc Lan ngữ khí bình tĩnh nói.

Nghe vậy, Tương Hiếu Vũ dùng ống tay áo lau miệng, nhìn lại, “Sao lại chảy ra nước bọt thế này? !” Y nhìn Phúc Lan nói: “Cám ơn người Phúc Lan, bất quá không cần, ta lau rồi.”

Trừ bỏ Tương Hiếu Vũ, năm người còn lại đều thầm hỏi trong lòng: Hoàng Thượng đến tột cùng nhìn trúng người cái gì a!

Tương Hiếu Vũ tiếp tục xem, trong tay Tô Sướng là hai đôi ngọc như ý, không có hứng thú. Trong tay Xuân Đào là mười khối ngọc bội, y tùy tay cầm lấy năm khối đặt vào tay mỗi người.”Mỗi người một khối, về sau đều là người một nhà, mọi người phải giúp đỡ lẫn nhau.”

Thượng Đức còn tưởng rằng mình nằm mơ, hấn dùng răng cắn nhẹ đầu lưỡi của mình, đau a!”Hiếu.
Hiếu Vũ, người sao lại cho chúng ta ngọc bội ?” Tương Hiếu Vũ là tiền quỹ đó sao có thể phóng khoáng như vậy?”Người không phải rất tham tài sao?” Ngọc bội này là do ngọc thượng đẳng chế thành, không hề rẻ chút nào.

“Đúng vậy, ta rất tham tài a.” Tương Hiếu Vũ gật đầu nói: “Người không thấy ta chỉ cho các người ngọc bội, không cho các người vàng sao? Chúng ta không thể ra cung, vàng có thể dùng để cho vay nặng lãi, nhưng mà ngọc bội ở trong cung không thể đổi thành tiền, cho nên coi như lễ gặp mặt tặng cho các người.”

Nguyên lai cái gọi là tham tài của y là thế này đây a? ! Làm chủ tử mà còn muốn vay nặng lãi, ánh mắt hoàng thượng hình như quá đặc biệt rồi đó! Mọi người đồng thời hô lên trong lòng.

.

Trầm mặc một lát, họ mới tiêu hóa hoàn lý luận quản lý tài sản đặc biệt của Tương Hiếu Vũ, “Tạ Hiếu Vũ ban thưởng.” Mấy người quen Tương Hiếu Vũ vốn đang nghĩ đi theo một chủ tử là tiền quỹ sẽ rất khó được ban thưởng, ai biết sơn trung thủy phục nghĩ vô lộ, liễu ám hoa minh hữu nhất thôn (núi trùng điệp, sông quanh co, ngõ đâu đã không còn đường, ai ngờ trước mắt lại xuất hiện một sơn thôn liễu xanh hoa đỏ. Hàm ý là chỉ vốn nghĩ gặp phải một vấn đề khó khăn, đột nhiên lại gặp được cách giải quyết).

“Không cần cảm tạ, không cần cảm tạ. Các người cất mớ ngọc như ý với ngọc bội vào trong đi, sau đó tự đi làm chuyện của mình.” Tương Hiếu Vũ vừa nói cầm lấy khay trong tay Xuân Yến, y ngồi trên ghế cầm mười hai lượng vàng không ngừng lấy tay áo chà lau, còn nhỏ giọng nói : “Vàng a vàng, vàng đáng yêu của ta a, người sao lại đáng yêu như vậy a.”

Phức Lan đứng bên cạnh nhìn thấy Tương Hiếu Vũ như thế, chậm rãi cảm nhận được vì sao Hoàng Thượng lại thích Tương Tài tử này.

Chú giải:

(*)Tục ngữ nói “Tân quan thượng nhâm tam hỏa” ý nói là quan viên mới nhận chức, ban đầu có chút quyền hành, trước tiên phải thực hiện hai, ba việc có ích cho dân chúng. Hàm ý rằng sau này có làm được chuyện tốt cho dân chúng hay không thì không biết trước được, nhưng trước mắt cứ cho dân chúng thấy được lợi ích đã. “Ba bàn hỏa” ở đây là so sánh với ba lợi ích đầu tiên, giống như đốt lên ba đồng lửa để người khác chú ý, vừa có thanh vừa có sắc. Đây cũng là việc mà các huyện lệnh từ thời xưa thường làm, lâu dần thành câu tục ngữ của miệng. (trích Phiêu Vân’s blog) [Shal: ta đang lừa, mọi người thông cảm nhá =3=]

Hết đệ tam thập chương

31. Chương 31

CHƯƠNG 31

Đến giữa trưa, trên bàn bày các món ăn, tinh xảo vô cùng, mấy thứ này đều là do Xuân Đào cùng Xuân Yến lấy từ Ngự thiện phòng, đều là những món mà Tương Hiếu Vũ chưa từng gặp qua. Y ngồi vào chỗ vươn đũa định gắp ít rau, một giọng nữ vang lên cản lại: “Hiếu Vũ, chờ một chút!” Phức Lan từ ống tay áo lấy ra một cây ngân châm dài nhỏ cẩn thận châm vào mỗi một món ăn, y phải ngồi chờ nàng châm xong mới có thể ăn, đáng thương Tương Hiếu Vũ sắp đói diên rồi.

Chờ lúc y đã có thể ăn đũa thức ăn đầu tiên thì phát hiện năm người khác chỉ đứng bên cạnh nhìn y: “Các người cũng ngồi xuống ăn chung đi, nhiều thức ăn như vậy mình ta cũng không ăn hết.”

“Hiếu Vũ, như vậy. hình như không hợp lễ.” Thượng Đức nuốt ngụm nuốt miếng nói, nói thật, những món ăn tinh xảo này làm gì đến phiên nô tài như họ được đụng vào a, chỉ khi được chủ tử hảo tâm ban thưởng thì lâu lâu mới ăn được một ít.

“Quản cái gì lễ nghi hay không lễ nghi, bây giờ lại chẳng có ai, Vân Hiên trai lớn nhất là ta, ta nói được thì sẽ được. Xuân Yến, nhanh đi lấy thêm năm bộ bát đũa nữa, mọi người ăn chung đi.”

Ô. những ngày đi theo Hiếu Vũ chính là hạnh phúc a!

Cái gọi là một nhà vui mừng một nhà lo, ngay lúc đám người Tương Hiểu Vũ nhấm nháp mỹ vị thì đồng thời, thái giám cung nữ trong Phi Hà cung lại trải qua cảnh nước sôi lửa bỏng.

“Sao rồi, hỏi thăm được chưa?” Đám nô tài chết tiệt này thật vô dụng! Trầm Viện sắp bị chúng chọc tức chết, sao lại vô dụng đến vậy chứ, chỉ bảo họ đi hỏi thăm một thái giám mà một ngày rồi còn chưa có tin tức gì!

“Khởi. Khởi bẩm. Quý phi nương nương. Nô tỳ đã. Đã điều tra được, thái giám. thái giám được lập làm. Chính. Chính tứ phẩm tài tử là. tên là. Tên là Tương Hiểu Vũ, là.” Nữ tỳ đi hỏi thăm tin tức trở về phục mệnh, chỉ nói tới đây đã không dám nói tiếp.

“Tương Hiểu Vũ? Là thái giám của cung nào?” Nếu để Bồn cung biết là cung nào nuôi ra tên tiện thái giám đó, Bồn nhất định sẽ khiến chủ nhân cung đó sống không bằng chết!

Nguyên bản Mạc Dương Thần lập một thái giám làm tài tử với Trầm Viện mà nói không không phải là vấn đề gì quá lớn, nhưng hiện tại nàng lại cảm thấy được, sự tồn tại của tên thái giám này uy hiếp mãnh liệt đến địa vị của nàng trong lòng Mạc Dương Thần, làm nàng không thể không bắt đầu phòng bị, tốt nhất là tìm cơ hội làm y biến mất trên thế gian này. Nghĩ đến đây, bên môi nàng hiện lên một nụ cười đầy huyết tính, thái giám cung nữ nhìn thấy một màn này nhin không được lạnh run, xem ra có người sắp chịu tai ương rồi.

“Là. Là thái giám của Phi. Phi Hà cung.”

Cung nữ kia vừa nói xong, sắc mặt Trầm Viện lập tức từ lo lắng chuyển thành bão nổi, “Tương Hiểu Vũ thái giám Phi Hà cung? ! Bồn cung.”

Ngay lúc nàng định nói tiếp, một thái giám đi tới quỳ xuống nói: “Khởi bẩm quý phi nương nương, Mai phi, Trương Tu nghi, Đức phi cùng Lí Chiêu nghi cầu kiến.”

“Tuyên.”

“Vâng, nô tài tuân mệnh.”

Hừ! Đám nữ nhân này nhất định cũng nghe được tin Tương Hiểu Vũ xuất thân từ Phi Hà cung, hiện tại tới là muốn nhìn Bồn cung mất mặt chứ gì, Bồn cung sẽ làm các người càng khó chịu mà bước ra khỏi đại môn Phi Hà cung. Trầm Viện trong lòng hừ lạnh.

“Muội muội tham kiến tỷ tỷ.” Mấy phi tần lấy Đức phi cầm đầu đi đến trước mặt Trầm Viện thỉnh an.

“Các muội muội mau đứng dậy đi, người đâu, mau châm trà cho các nương nương.” Trầm Viện sắc mặt nhu hòa nói.

“Vâng, nô tỳ tuân chỉ.”

“Vừa dùng xong ngọc thiện, không biết các muội muội đến đây có chuyện gì?” Trầm Viện nâng chén trà đặt bên môi thổi vài hơi để che giấu vẻ ngoan độc trong mắt mình.

“Là như vậy, hần tỷ tỷ đã biết Hoàng Thượng lập một thái giám làm tài tử rồi đúng không?” Mai phi biết rõ còn cố nói.

“Yêu!” Lí Chiêu nghi ngắt lời: “Mai phi, xem người hỏi kia, tỷ tỷ là ai a, tỷ tỷ đương nhiên phải biết rồi. Nghe nói thái giám này xuất thân từ Phi Hà cung mà, ta nghĩ a, tỷ tỷ là người đầu tiên biết mới đúng.”

“Xem ra hôm nay các muội muội đến không chỉ để vấn an tỷ tỷ ta đây, mà là còn mục đích khác đúng không?”

Đức phi cười duyên vài tiếng nói: “Tỷ tỷ thật thông minh, khó trách ngay cả thái giám trong cung tỷ tỷ cũng có thể làm tài tử.” Sau khi nói xong, nàng dùng khăn lụa che miệng cười khê vài tiếng, nàng vĩnh viễn không quên được vũ nhục ngày trước, hiện tại nàng phải trả lại gấp đôi.

“Đúng vậy, để một thái giám làm tài tử của Hoàng Thượng vẫn còn tốt hơn để một cung nữ làm Ngự nữ của Hoàng thượng, ít nhất thái giám thì không sinh được hài tử mà, các muội muội nói có đúng không?”

Hậu cung cao thấp ai lại không biết năm đó cung nữ Đức phi yêu thích nhất được Hoàng Thượng nhìn trúng phong làm Ngự nữ, tuy rằng Ngự nữ kia đã tự sát thân vong, nhưng việc này đã thành một cái gai vĩnh viễn đều không nhỏ lên được trong lòng Đức phi, cho nên hiện tại cung nữ trong cung nàng đều là những nữ tử diện mạo bình thường.

Nhìn Đức phi không còn cười nổi nữa, Trầm Viện nhất thời vui vẻ, “Thái giám thủy chung là thái giám, bất nam bất nữ, cho dù được hoàng thượng ân sủng thì y cũng không thể như nữ tử mà sinh ra được long tử, cũng sẽ không vì được Hoàng Thượng yêu thích mà trở thành nam nhân chân chính, Bồn cung thật không biết các muội muội tò mò việc này làm gì. Bồn cung nói thật với các người, Bồn cung không có chút hứng thú với tên thái giám đó, nếu các muội muội thật muốn tìm hiểu về y, không bằng tự mình đến chỗ y một chuyến, tựa như lúc trước đi ‘ xem ’ Ngự nữ gì đó mà ‘ xem ’ y đi.”

Trầm Viện nói vô cùng hưởng thụ, bốn phi tử nhìn nhau rồi đứng dậy nói: “Vậy chúng muội muội xin cáo lui trước, không quấy rầy tỷ tỷ nghỉ ngơi.”

“Các muội muội đi thông thả.” Tuy rằng Trầm Viện vẫn vẫn duy trì nụ cười ôn hòa, nhưng trong nội tâm đã tức đến cực điểm.

Hết đệ tam thập nhất chương

32. Chương 32

CHƯƠNG 32

Đám người Đức phi đi rồi, Trầm Viện ném chén trà vừa cầm uống ra cửa, “Loảng xoảng!” Một tiếng, bẻ nát, đồng thời cũng nhắc nhở tất cả thái giám cung nữ trong Phi Hà cung—— quý phi nương nương đã rất tức giận!

“Tương Hiểu Vũ, tên nô tài chết tiệt người, Bồn cung muốn người sống không bằng chết!” Trầm Viện nghiêng răng nghiêng lợi nói.”Gọi quản sự thái giám đến đây cho Bồn cung!”

Một lát sau, cung nữ tìm quản sự thái giám đến, trước đó đã được cung nữ nhắc nhở quý phi nương nương tìm mình là vì chuyện gì, Lưu công công kinh hồn táng đảm đi đến trước mặt Trầm Viện quỳ xuống, “Nô tài khấu kiến quý phi nương nương.”

“Lưu công công, Bồn cung hỏi người, Phi Hà cung có phải có một thái giám tên Tương Hiểu Vũ không?”

“Khởi bẩm nương nương, có.”

“Ba!” Trầm Viện vỗ một chương lên bàn, “Người làm quản sự thái giám thế nào vậy? Ngay cả một tên tiểu thái giám mà cũng quản không được à? !”

Có cung nữ nhắc nhở, Lưu công công vừa nghe liền biết Trầm Viện chỉ chính là thái giám nào, lão ở trong cung nhiều năm, biết rõ quy luật sinh tồn trong cung, “Không biết nương nương chỉ cái gì?” Có một số việc càng giả không biết thì càng tốt.

“Người còn giả ngu?” Hiển nhiên hôm nay không phải ngày may mắn của Lưu công công, chuyện Tương Hiểu Vũ cùng bốn phi tử đến nói móc đã làm tình tự Trầm Viện vô cùng khó chịu, “Bồn cung chỉ chính là Tương Hiểu Vũ, người là do người quản, người hăn cũng đã biết y đã ngồi lên vị trí tài tử rồi chứ?”

“Hồi nương nương, nô tài thật sự không biết a.” Lưu công công không ngừng dập đầu cầu xin: “Là nô tài quản người bất lực, cầu nương nương khai ân tha mạng cho nô tài đi, nô tài thật sự không biết gì cả.”

“Người đâu, kéo tên lão nô tài làm việc bất lực này ra ngoài trượng hình năm mươi!” Trầm Viện lộ ra nụ cười đầy huyết tinh, nàng thích nhất chính là xem người khác chịu hình .

Lưu công công bị kéo ra ngoài miệng vẫn không ngừng cầu xin: “Nương nương khai ân a! Nô tài cầu nương nương khai ân, tha nô tài đi.”

Thái giám cung nữ có mặt không ai dám cầu tình cho Lưu công công, quý phi nương nương không giận chó đánh mèo lên họ, thì họ đã thấy rất may mắn, nếu cầu tình kết cục sẽ càng thảm hại hơn Lưu công công.

Thanh âm trượng đánh lên người Lưu công công vang lên, theo đó là tiếng kêu thảm thiết của Lưu công công đang chịu hình, thanh thanh chấn động lòng người, nhiều cung nữ thái giám trong lúc Trầm Viện không nhìn thấy đều cuối đầu hoặc nhìn sang nơi khác. Lưu công công năm nay đã năm mươi hai, năm mươi trượng này đánh xuống, nhất định là dữ nhiều lành ít, lão vốn đang nghĩ mình chỉ cần cố chống đến năm sáu mươi là có thể ra cung đường lão, ai biết, ai, thiên ý trên người a! (dựa theo quy củ trong cung, tất cả thái giám cung nữ chỉ cần tới sáu mươi tuổi là có thể ra cung.)

Đánh được ba mươi trượng, Lưu công công rốt cuộc nhịn không được phun ra một ngụm máu đỏ tươi, “Hảo, đáng đánh! Tiếp tục ra sức đánh cho Bồn cung! Ha ha.” Trầm Viện lộ ra một nụ cười từ chân tâm.

Rốt cuộc, năm mươi trượng đánh xong, Lưu công công quỳ rạp trên đất bất tỉnh nhân sự, máu tươi nhiễm đỏ đất, Trầm Viện vừa lòng, “Người đâu, kéo lão nô tài này đi, về sau liền từ.” Nàng nhìn những người chung quanh, cuối cùng tầm mắt dừng trên người một thái giám, “Về sau liền do người đảm nhận chức vị này.” Nàng chỉ vào gã nói.

Phúc Lai lập tức quỳ xuống, “Nô tài tạ ân nương nương thưởng thức.” gã vẫn duy trì tư thế quỳ, mãi đến khi xác định Trầm Viện đi xa rồi mới dám đứng lên, đứng lên rồi gã phát hiện lưng mình đã đầm mồ hôi.

Hết đệ tam thập nhị chương

33. Chương 33

CHƯƠNG 33

Hai canh giờ sau ngộ thiện với rất nhiều thái giám cung nữ mà nói là thời gian hoạt động tự do, vì vào thời gian này các phi tần nếu không phải nghỉ ngơi thì là đang thêu hoa, trừ bỏ các cung nữ thái giám phải đứng đợi các nàng, thì những người còn lại nếu đã làm xong việc của mình, có thể trở về nơi nghỉ ngơi của mình tụ tập lại.

Cái gọi là tụ tập đó chính là đánh bạc a, tâm sự bát quái a vân vân. Mà Tương Hiểu Vũ thường xuyên dùng thời gian này để đi kiếm tiền, trên người mang theo tiền, cầm sổ sách trong tay đi đòi nợ.

Dùng cơm xong, Tương Hiểu Vũ chuẩn bị đầy đủ sau đó xuất phát, thấy thể Thượng Đức lập tức đi lên hỏi: “Hiểu Vũ, ngươi muốn đi đâu?”

“Đương nhiên là đi kiếm tiền a.” Tương Hiểu Vũ dùng một ánh mắt kỳ quái nhìn Thượng Đức, “Thượng Đức, ngươi là lần đầu quen ta à Ngộ thiện xong không có việc gì làm ta nhất định sẽ đi cho vay nặng lãi a.”

“A? !” Thượng Đức lại tỏ ra sùng bái ánh mắt của hoàng thượng, “Hiểu Vũ, ngươi hình như quá cật lực kiếm tiền rồi đó, hôm nay là ngày đầu tiên ngươi lên làm tài tử a, chẳng lẽ ngươi không sợ bị Hoàng Thượng biết?”

Tương Hiểu Vũ cho Thượng Đức một cái xem thường, “Hôm nay không phải lần đầu tiên ta đi cho vay nặng lãi, Hoàng Thượng muốn biết thì đã sớm biết, hơn nữa Hoàng Thượng nhật lý vạn ky, sao có thời gian trông nom ta làm mấy chuyện này, chỉ cần mọi người vẫn như trước kia thì làm gì có vấn đề.” Nói xong, y dùng mu bàn tay vỗ lên ngực Thượng Đức một chưởng, “Đúng không!”

Tương Hiểu Vũ chỉ vào Phúc Lan nói thêm một câu: “Các ngươi ai cũng không được để lộ chuyện ta cho vay nặng lãi, nếu không ta sẽ nuốt trọn nguyệt ngân của các ngươi.” Thuận tiện uy hiếp một chút, hi hi!

Thượng Đức suy nghĩ, a, Hiểu Vũ nói hình như rất đúng nga.

Thượng Đức không cản nữa, Tương Hiểu Vũ tiếp tục đi về phía trước, đi ra đại môn Văn Hiến trai, y phát hiện Thượng Đức cùng Phúc Lan vẫn đi theo mình, vì thế y dừng lại nói: “Thượng Đức, Phúc Lan, đưa đến đây là được rồi, các ngươi trở về đi.”

“Hiếu Vũ, ta trừ bỏ là quản sự thái giám của Vân Hiên trai, còn là thiếp thân thái giám của người, bắt luận người đi đâu, ta đều phải đi theo người, bằng không Hoàng Thượng sẽ trách ta hành sự bất lực.” Thượng Đức nói.

“Nga, nếu như vậy Thượng Đức đi theo ta, Phúc Lan có thể trở về.”

Phúc Lan hồi đáp: “Hiếu Vũ, Hoàng Thượng lệnh Phúc Lan một tắc không rời theo sát người bảo hộ người, đây là chức trách của Phúc Lan.”

“Bây giờ ta là đi cho vay nặng lãi, nếu mang theo nhiều người như vậy thì rất có cảm giác mấy lão đại mang theo thủ hạ đi đòi nợ trong sách a.” Tương Hiếu Vũ khó xử nói.

“Phốc.” Thượng Đức cùng Phúc Lan kìm lòng không đậu bật cười, Thượng Đức lau nước mắt, nói: “Hiếu Vũ a, quen người lâu như vậy, ta vẫn không rõ người nghĩ thế nào a. Người ở trong cung không tính ngẩn, người có từng thấy tần phi hậu cung nào không mang theo vài thái giám cung nữ không?”

“Ta biết ta nói không lại người.” Tương Hiếu Vũ không lãng phí thời gian với Thượng Đức, thích thì cứ đi cùng.

Tương Hiếu Vũ vừa bước vào tiểu viện dành cho hái giám, liền nhìn thấy Nhâm Hoành trợn mắt cười to bước ra ngoài. Hì hì, không sớm không muộn, vừa đúng lúc mới tốt, y vội chạy lên cản đường Nhâm Hoành, “Nhâm Hoành, nhìn người cười vui vẻ như vậy, nhất định đã thắng không ít.” Nơi Nhâm Hoành vừa đi ra chính là nơi bọn thái giám tụ tập đánh bạc.

“Tương. Tương Tài tử? !” Hiện tại trong cung không ai không biết Tương Hiếu Vũ được lập làm tài tử. Bất quá làm Nhâm Hoành ngàn vạn lần không tưởng nổi chính là Tương Hiếu Vũ đã làm tài tử thế nhưng còn trở về đòi nợ? ! Thất sách, sớm biết vậy nên học bộ dáng lần trước thua chỉ còn mỗi bộ quần áo mới đúng.

Nhìn Nhâm Hoành một bộ hồi hận, Tương Hiếu Vũ ở trong lòng cười, ha ha, trốn đi, còn không phải vẫn bị ta chụp được! Lần trước bị người lừa một lần, ta sẽ không bị lừa lần nữa. Y mở sổ ra cẩn thận tra tìm số tiền Nhâm Hoành thiếu, “Nhâm Hoành, người thiếu ta một lượng bạc cũng đã gần hai tháng rồi, nếu không trả, ta sẽ thêm lợi tức.”

“Tương Tài tử.”

Tương Hiếu Vũ ngắt lời hắn, “Đừng gọi ta tài tử, gọi ta là Hiếu Vũ giống trước kia.”

“Rồi, Hiếu Vũ, ta khó lắm mới thắng một lần, tiền đặt ở trên người còn chưa ấm mà, lần sau ta trả người được không.” Nhâm Hoành cầu tình nói.

“Nhâm Hoành, người là một trong những người rất khó đòi nợ, người có biết tôn chỉ ta cho vay chứ.”

Nhâm hoành nói tiếp theo lời Tương Hiếu Vũ, “Biết, có mượn có trả trăm ngàn lần, có mượn không trả một lần nhiều.”

Tương Hiếu Vũ gật đầu, “Nếu đã biết, vậy người trả tiền đi, người phải biết, trừ bỏ ta ra, người muốn tìm một người để vay tiền cũng không phải chuyện dễ a.”

Nhâm Hoành suy nghĩ một chút, cũng đúng, vì thế ngoan ngoan lấy tiền trong lòng ra trả cho y. Tương Hiếu Vũ nhận tiền rồi lấy ra cây bút than tự chế cẩn thận gạch tên Nhâm Hoành trên sổ.

Phúc Lan lần đầu tiên thấy Tương Hiếu Vũ thu nợ đã bó tay, bó tay Tương Hiếu Vũ tham tài, càng bó tay ánh mắt đặc biệt của Mạc Dương Thân, bó tay nhất cử nhất động của y, bó tay

Hết đệ tam thập tam chương

34. Chương 34

CHƯƠNG 34

Ngay lúc Tương Hiếu Vũ định tìm người thiếu nợ tiếp theo, đã thấy Chu Đại Bằng từ một căn phòng chạy ra, y lập tức chặn hãm lại, “Đại Bằng, người sao lại chạy vội như vậy? Có phải muốn tìm người vay tiền không a?”

“Tương Hiếu Vũ?” Chu Đại Bằng nói xong mới nhớ hiện tại Tương Hiếu Vũ đã không còn như dĩ vãng, ngay lúc hãm chuẩn bị quỳ xuống hành lễ, Tương Hiếu Vũ đã cản lại nói: “Đại Bằng, vẫn gọi ta là Tương Hiếu Vũ như trước là được, cho dù làm tài tử, ta vẫn là ta.” Nói tới đây, Tương Hiếu Vũ phát hiện mỗi lần gặp người khác đều phải giải thích một lần thế này, trong cung thái giám cung nữ hơn một ngàn người, mỗi lần đều phải nói như vậy, y chẳng phải cần nói hơn ngàn lần?

Vì thế y phân phó Thượng Đức: “Thượng Đức, người giúp ta nói cho mọi người, về sau nếu không có chủ tử khác ở, khi nhìn thấy ta cứ bảo ta là Tương Hiếu Vũ, nói chuyện với ta như trước, không cần xưng ta là Tương Tài tử, rất mất tự nhiên.”

“Được, ta sẽ nói với mọi người.” Thượng Đức hồi đáp.

“Trở về chính đề.” Tương Hiếu Vũ lại xuất ra sổ sách cùng thần bút than nói với Chu Đại Bằng: “Đại Bằng, người muốn mượn bao nhiêu tiền?”

Hắn giống người thua sạch tiền chạy khắp nơi vay tiền lắm a?” Hiếu Vũ, ta không thua tiền, ta là vội chạy tới thái y viện tìm thái y.” Thái y trong thái y viện chỉ phụ trách trị liệu cho Hoàng Thượng cùng hậu cung tần phi, thái giám cung nữ trong cung sinh bệnh, nếu không có chủ tử yêu cầu, thái y chắc chắn sẽ không chịu trị cho họ.

“Cầu thái y? Có người bệnh nặng sao?” Tương Hiếu Vũ hỏi, ở trong cung nhiều năm y biết thái giám cung nữ nếu không phải mắc bệnh nặng thì sẽ không đi cầu thái y.

Chu Đại Bằng gật đầu, “Nhắc tới chuyện này thì cũng xem như là người gây ra. . . .” Hắn dùng tốc độ nhanh nhất giản lược lại mọi chuyện cho đám người Tương Hiếu Vũ nghe.

“Hiếu Vũ, người bây giờ là tài tử, nếu từ người ra mặt tuyên thái y đến xem Lưu công công, thái y nhất định sẽ tới.”

“Lưu công công bị quý phi nương nương dùng trượng hình đánh tới hộc máu? !” Tương Hiếu Vũ khẩn trương phân phó nói: “Thượng Đức, người mau đến thái y viện thỉnh thái y đến đi.”

“Vâng” Thượng Đức cơ hồ dùng tốc độ nhanh nhất chạy đến thái y viện. Trong cung có quy tắc, tất cả thái giám cung nữ không có ý chỉ của hoàng thượng là không được tự tiện chạy trong cung.

Với Tương Hiếu Vũ mà nói Lưu công công tựa như phụ mẫu tái sinh của y, từ ngày đầu tiên y vào hoàng cung thì đã đi theo Lưu công công, Lưu công công vẫn luôn chiều cố y, nếu như không có ông chiều khán, lấy tính cách thoát tuyền của Tương Hiếu Vũ, chỉ sợ đã sớm bị Trầm Viện chính đến chết.

Tương Hiếu Vũ vừa mở cửa phòng, liền thấy Lưu công công nằm trên giường, nếu không nhìn tấm lưng đang phập phồng kia, Tương Hiếu Vũ còn tưởng ông đã chết, mới vài ngày không gặp, Lưu công công như già thêm mười tuổi. Thấy Lưu công công như vậy, Tương Hiếu Vũ đỏ mắt, nước mắt ầm ầm muốn tràn ra ngoài, đều là vì mình, quý phi nương nương mới có thể giận chó đánh mèo với Lưu công công.

“Lưu công công. . . .” Đứng trước giường Lưu công công, Tương Hiếu Vũ thấp giọng kêu.

Có khẩu dụ của Tương Hiếu Vũ, Thượng Đức rất nhanh dẫn thái y đến, “Vi thần khấu kiến Tương Tài tử.”

“Thái y mau đứng dậy đi.” Tương Hiếu Vũ hữu lễ nói: “Làm phiền thái y .”

Thái y trước bắt mạch cho Lưu công công, sau đó dùng kéo cắt y phục của Lưu công công xuống, từ dưới váy lấy ra một lọ được bôi lên miệng vết thương của Lưu công công, cuối cùng viết một dược phương đưa cho Tương Hiếu Vũ, nói: “Khởi bẩm Tương Tài tử, Lưu công công tuổi đã lớn, lại bị đả thương đến ngũ tạng lục phủ, cho nên cần thời gian tu dưỡng dài, dược phương này thỉnh tài tử cho người đến được khổ của thái y viện bốc thuốc, còn bình dược này.” Hắn cầm bình dược rồi bôi lên người Lưu công công, “Mỗi ngày bôi một lần, đến khi ngoại thương khỏi hẳn thì được rồi.”

Tương Hiếu Vũ nhận dược bình nói: “Cám ơn thái y.”

“Tương Tài tử khách khí, nếu không có chuyện gì, vi thần trước hết đi cáo lui cáo lui trước.”

“Thái y thỉnh đi thông thả.”

Hết đệ tam thập tứ chương

35. Chương 35

CHƯƠNG 35

Thái y đi rồi, tất cả mọi người nhẹ nhàng thở ra, “Hiếu Vũ, may mà gặp được người, nếu không ta thật không biết phải làm sao nữa, cảm ơn người.” Chu Đại Bằng nói.

Tương Hiếu Vũ chân thành nói: “Đại Bằng, lần này là ta cảm ơn người mới đúng, nếu như không có người chiếu cố Lưu công công, có lẽ từ nay về sau ta đã không còn gặp được ông ấy nữa. Từ ngày đầu tiên ta tiến cung, Lưu công công đã luôn chiếu cố ta.” Y suy nghĩ một hồi, “Àn. vậy đi, vì đáp tạ người, lần sau người mượn tiền ta, ta không thu lợi tức của người.”

.

Câu nói cuối cùng đó, mọi người đều lấy trâm mặc đáp lại. Thượng Đức ở trong lòng hô to, a! Tương Hiếu Vũ, vì sao người lần nào cũng chuyển đề tài lên tiền hết vậy? !

Cuối cùng vẫn là Thượng Đức đánh vỡ trâm mặc, “Hiếu Vũ, chúng ta nên trở về, nếu Hoàng Thượng biết người tới nơi này sẽ không tốt đâu.”

Ngay lúc Tương Hiếu Vũ còn do dự, Chu Đại Bằng nói: “Hiếu Vũ, người về trước đi, không phải còn có ta ở đó sao? Hơn nữa nơi này có nhiều thái giám như vậy, chẳng lẽ người sợ ta bận rồi sẽ không có ai chiếu cố Lưu công công a?” Mọi người đều sẽ nể mặt người mà đi chiếu cố Lưu công công. Một câu cuối cùng hần không nói ra, hần không muốn Tương Hiếu Vũ hiểu lầm hần vì nể mặt y với chiếu cố Lưu công công.

Bọn họ nói đúng, Tương Hiếu Vũ không muốn lại có người vì mình mà chịu tội, vì thế y nói với Chu Đại Bằng vài câu liền dẫn Thượng Đức cùng Phúc Lan rời đi, cũng chẳng còn tâm tình đi cho vay nặng lãi.

Bữa tối qua đi, Chu Tề hai tay nâng một hộp gấm đi đến trước mặt Mạc Dương Thần nói: “Nô tài khấu kiến Hoàng Thượng, khởi bẩm Hoàng Thượng, nô tài đến chỗ thái y lấy thứ Hoàng Thượng muốn.”

“Àn.” Mạc Dương Thần gật đầu nói: “Hôm nay không cần chọn bài tử, trực tiếp đến Vân Hiên trai.”

“Phải” Chu Tề lớn tiếng nói: “Hoàng Thượng khởi giá Vân Hiên trai!”

Trong Vân Hiên trai, trừ bỏ Tương Hiếu Vũ đang tắm rửa cùng Phúc Lan đang đợi bên ngoài, những người khác đều rảnh rang tụ lại trong đại sảnh nói chuyện phiếm, đi theo Hiếu Vũ rất thoải mái a, chẳng những không cần khắc khắc lo lắng vì đắc tội chủ tử mà bị phạt, hơn nữa mỗi bữa đều là ăn thức ăn cấp tài tử. Ở trong cung, Ngự thiện phòng mỗi ngày đều dựa theo cấp bậc cùng phân lượng của tần phi mà chuẩn bị những loại thức ăn khác nhau.

Đột nhiên, một tiếng “Hoàng Thượng giá lâm!” Từ đại môn truyền đến.

Thượng Đức lập tức sửa lại khuôn mặt thoải mái, phân phó ba người Tô Sướng: “Mau, mau đi ra tiếp giá, ta đi nói cho Hiếu Vũ.” Nói xong, thừa dịp Mạc Dương Thần còn chưa vào nhanh chóng xoay người đến dự thất.

“Nô tỳ (nô tài) khấu kiến Hoàng Thượng, vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế.”

“Bình thân.” Mạc Dương Thần trái phải nhìn một vòng: “Tiểu Ngư Nhi đâu?”

Tô Sướng hồi đáp: “Hồi Hoàng Thượng, Hiếu. Tương Tài tử đang đang ở trong dự thất tẩy trừ.”

Xem ra chọn thời điểm rất tốt để đến a, Mạc Dương Thần nghĩ thầm. Nào biết đâu Tương Hiếu Vũ là vì sợ trong lúc mình đang tắm rửa mà hần đến, cho nên mới tắm sớm hơn, xem ra Tương Hiếu Vũ lần này lộng xảo thành chuyên rồi.

Đang ngâm mình trong nước ấm hưởng thụ khoảng khắc yên lặng thoải mái, Tương Hiểu Vũ bỗng nhiên nghe thấy vài tiếng đập cửa, lúc sau liền nghe được thanh âm của Thượng Đức từ ngoài cửa truyền đến, “Hiểu Vũ, Hiểu Vũ, người tắm rửa xong chưa? Hoàng thượng tới.”

Nghe vậy, y lập tức phản ứng, nhanh chóng cầm vài bố đặt bên cạnh lau khô thân thể, ngay lúc y đang chuẩn bị mặc y phục vào, thì tiếng Thượng Đức cùng Phúc Lan thỉnh an cũng truyền vào, “Nô tài (nô tỳ) khấu kiến Hoàng Thượng, vạn tuế vạn tuế vạn tuế.”

“Bình thân, vì sao các người không ở bên trong hầu hạ Tiểu Ngư Nhi tắm rửa?”

“Hồi Hoàng Thượng, Tương Tài tử nói không quen có người ở bên cạnh nhìn y tắm rửa, cho nên bảo chúng nô tài đứng đợi bên ngoài.” Thượng Đức hồi đáp.

Mạc Dương Thần cười cười phân phó nói: “Thượng Đức, chuẩn bị nước tắm, trưa hôm nay muốn ở Vân Hiên trai tắm rửa.”

Nghe xong hần phân phó, Thượng Đức mới sững sốt nói: “Vâng, nô tài tuân chỉ.” Hoàng Thượng ở Vân Hiên trai tắm rửa? Hoàng Thượng thường không thích tắm rửa ở nơi nào khác ngoài Vân Tường Cung, Thượng Đức tin không quá một buổi sáng, tin tức này sẽ truyền khắp hậu cung, hần lo lắng đến lúc đó vô hình trung Tương Hiểu Vũ sẽ tự tạo cho mình vô số địch nhân.

Hết đệ tam thập ngũ chương

36. Chương 36

CHƯƠNG 36

Mạc Dương Thần nhẹ nhàng đẩy cửa đi vào dực thất, mỹ nhân xuất dực, hôm nay vận khí của mình thật đúng là không tồi. Diện mạo Tương Hiểu Vũ chỉ có thể xem là thanh tú, hoàn toàn không thuộc loại mỹ nhân gì cả, đây là ấn tượng lúc trước của Mạc Dương Thần với y, có lẽ là do tâm tình hiện tại của hần đã khác, nên ấn tượng với y cũng theo đó cải biến, chẳng lẽ đây là tình nhân trong mắt xuất Tây Thi như người ta thường nói?

Da thịt Tương Hiểu Vũ vốn trắng nõn mịn màng, tựa như da trẻ con, lại thêm bị nước ấm cùng hơi nước xông qua nên càng thêm trắng nõn óng ánh, môi càng thêm đầy đặn đỏ tươi, đôi mắt đen láy ngập nước, mái tóc xoăn đen vì còn ướt mà chỉ cột hờ sau đầu. Đáng tiếc mỹ nhân đã mặc y phục tử tế.

“Hiểu Vũ khấu kiến Hoàng Thượng, vạn tuế vạn tuế vạn tuế.”

“Bình thân.” Mạc Dương Thần tới gần Tương Hiểu Vũ, vùi đầu vào cổ y hít hít vài hơi, sau đó kề vào tai y nói: “Tiểu Ngư Nhi, nếu trưa đến sớm hơn chút nữa, chúng ta đã có thể làm uyên ương dực rồi, đúng không?”

Uyen ương dực? ! Tương Hiểu Vũ hít vào một hơi, hoàn hảo y tắm xong rồi, bằng không, y thật không dám tưởng tượng làm sao mình có thể tỉnh táo nói chuyện với Hoàng Thượng, “Ngạch, Hoàng Thượng cũng muốn tắm rửa sao? Ta đã tắm xong rồi, dực thất này. Hoàng Thượng người dùng đi.”

“Khoan, chờ một chút.” Mạc Dương Thần giữ chặt Tương Hiểu Vũ muốn trốn đi, chờ thái giám chuẩn bị nước xong mới nói, “Hôm nay Tiểu Ngư Nhi hầu hạ trưa tắm rửa, các người đi ra ngoài.”

“Vâng, Hoàng Thượng.”

“Hoàng Thượng?” Tương Hiểu Vũ dùng ánh mắt khó hiểu nhìn Mạc Dương Thần, y chưa từng hầu hạ bất luận kẻ nào tắm rửa, y không biết phải làm thế nào a.

“Con cá nhỏ ngu ngốc này, trưa nên bắt người làm sao bây giờ.” Hần khê thở dài, cúi đầu ngâm lấy cánh môi đỏ mọng của y, nụ hôn vô cùng bất ngờ, làm đầu Tương Hiểu Vũ hoàn toàn trống rỗng, khản trương đến mức tim đập loạn nhịp, mắt nhìn thẳng vào Mạc Dương Thần, cả người cứng ngắc.

Mạc Dương Thần buông môi y ra, lấy tay che mắt Tương Hiểu Vũ lại, nhẹ giọng nói: “Nhắm mắt lại, đừng khản trương, dụng tâm cảm thụ hết thấy.” Nói xong, hần lại bắt lấy cánh môi đỏ mọng của y, đầu lưỡi tình

tế lướt theo đường môi của y. Khi y bình tĩnh lại say mê trong cảm giác hân mang đến, thì đầu lưỡi Mạc Dương Thần bỗng luồn vào khoang miệng của Tương Hiểu Vũ, khiêu khích đầu lưỡi y, hai phiến lưỡi cũng giao triển qua lại, đôi tay vốn buông lỏng của Tương Hiểu Vũ chuyển thành ôm cổ Mạc Dương Thần . . .

Không biết qua bao lâu, Mạc Dương Thần cuối cùng chịu buông tha đôi môi của Tương Hiểu Vũ, y nhắm mắt dựa vào bờ vai của hân chậm rãi tiêu hóa dư vị sau khi hôn xong.”Thích không?” Mạc Dương Thần hỏi. Trải qua lần hôn môi sâu sắc này, hân càng thêm khẳng định cảm tình mình đối với Tương Hiểu Vũ, cùng Tương Hiểu Vũ ở một chỗ hân có cảm giác hạnh phúc, thỏa mãn, hạnh phúc cùng thỏa mãn như vậy hân không thể có được từ kẻ khác, nhược thủy tam thiên (sông dài ba ngàn), hân chỉ nguyện mức một gáo nước mang tên Tương Hiểu Vũ này. Hân rốt cục cảm nhận được loại cảm giác mà sư huynh có với Lâm Tiểu Thiên.

Tương Hiểu Vũ thành thật gật đầu, hai người tựa sát vào nhau, y có thể rõ ràng cảm nhận được tiếng tim đập mạnh mẽ mà hữu lực của Mạc Dương Thần cũng giống mình đang đập rất nhanh.

Hiển nhiên, Mạc Dương Thần rất vừa lòng câu trả lời thành thật của Tương Hiểu Vũ, “Tiểu Ngư Nhi, trầm cho người thời gian chậm rãi thích ứng, nhưng trầm hy vọng người không bắt trầm chờ quá lâu, được không?”

“Hoàng Thượng.” Tương Hiểu Vũ ngẩng đầu nhìn Mạc Dương Thần , “Vì sao Vì sao lại đối tốt với ta như vậy?” Y muốn biết đáp án, y muốn từ trong miệng Mạc Dương Thần biết được cảm giác của hân với mình, y không dám tự mình suy đoán ra đáp án, y sợ bản thân sẽ tự mình đa tình.

” Tiểu Ngư Nhi ngu ngốc, người còn không hiểu được sao?” Mạc Dương Thần nhìn thẳng vào mắt y, “Đối với người tốt như vậy là vì ta, yêu, người!” ba từ cuối cùng hân, từng từ từng từ nói vô cùng rõ ràng.

Tương Hiểu Vũ nhìn thấy tình yêu cùng chân tình tràn ngập đôi mắt xanh biếc của hân. Thỏa mãn ! Cuộc đời này y thỏa mãn lắm rồi !”Hoàng Thượng, ta cũng yêu người, rất yêu người, yêu người còn hơn yêu vàng!” Thật đúng là nếu như Thượng Đức nói, y nói chuyện vĩnh viễn không thoát khỏi tiền.

“Ha hã.” Quả thật là nỗi nào úp vung nấy mà, Mạc Dương Thần nghe xong câu tỏ tình của y cười càng vui vẻ, “Trong lòng Tiểu Ngư Nhi địa vị của trầm cao hơn vàng, thật là vinh hạnh của trầm a.”

“Khởi bẩm Hoàng Thượng, nước đã chuẩn bị xong, xin hỏi nô tài có thể vào không?” Thượng Đức ở ngoài cửa hỏi.

“Vào đi.”

“Vâng” Thượng Đức cẩn thận đẩy cửa ra, chỉ huy thái giám nâng đi dục dũng Tương Hiểu Vũ đã dùng qua, sau đó nâng một dục dũng có thể chứa ba bốn người và, tiếp theo đổ đầy nước ấm. Trong lúc đó hân lên lút nhìn Mạc Dương Thần cùng Tương Hiểu Vũ, quái, mình nhìn sai rồi à? Sao chỉ đi lấy nước có một lát, mà hân lại thấy không khí giữa Hoàng Thượng cùng Hiểu Vũ có cái gì đó khác lạ?

Hết đệ tam thập lục chương

37. Chương 37

CHƯƠNG 37

“Hoàng Thượng, nước đã chuẩn bị xong , nô tài xin được cáo lui.” Thượng Đức dẫn đám thái giám lui ra ngoài, nhẹ nhàng đóng cửa lại, vây tắt cả tình yêu của hai người vào gian dục thức kia

Nhìn dục dũng có thể chứa được hai ba người, “Xem ra đem quyết định để Thượng Đức hầu hạ bên cạnh người rất không sai, đủ thông minh. Tiểu Ngư Nhi, muốn tắm với trầm lần nữa không?” Mạc Dương Thần dùng ánh mắt tà ác (ít nhất Tương Hiểu Vũ là cho là như thế) nhìn Tương Hiểu Vũ hỏi.

“Không. Không cần.” Tương Hiểu Vũ khoát tay nói: “Để ta hầu hạ Hoàng Thượng tắm rửa được rồi.” Tuy rằng hai người đã thổ lộ với nhau, nhưng thân thể không trọn vẹn vẫn làm y thấy tự ti, y cần thời

gian để điều trị loại tự ti này trong nội tâm mình. Đáng thương Tương Hiểu Vũ vẫn không biết sáng hôm y hôn mê Mạc Dương Thần đã từ trên xuống dưới, từ trái sang phải, từ trước ra sau, nhìn sạch sẽ thân thể y.

Mạc Dương Thần đứng trước dục dũng, mở rộng hai tay, để Tương Hiểu Vũ tháo từng nút thắt giúp hần cởi y phục xuống, ngay lúc y cởi hết chỉ còn chừa lại nội khố, Tương Hiểu Vũ nhịn không được ở trong lòng tán thưởng: oa, Hoàng Thượng không chỉ có vẻ ngoài đẹp, mà ngay cả thân thể cũng rất đẹp a! Khi tay y với vào trong nội khố, y bỗng ngừng lại.

“Tiểu Ngư Nhi, sao không cởi? Chẳng lẽ ngươi thích mặc nội khố để tắm rửa?” Mạc Dương Thần dùng ngữ khí đùa giỡn hỏi.

“Hoàng Thượng, ngươi có thể. Có thể tự mình cởi được không?”

“Tiểu Ngư Nhi, ngươi có biết nếu những người khác nói với trẫm những lời này thì hậu quả sẽ thế nào không?”

“Hoàng Thượng, ta thấy không ai dám nói với Hoàng Thượng như vậy, cho nên ta không nghĩ ra hậu quả. Ta là người đầu tiên nói ra những lời này, nhưng mà Hoàng Thượng cũng không nổi giận tội ta, đúng không?” Tương Hiểu Vũ dùng ánh mắt đáng thương của thú con nhìn Mạc Dương Thần .

“Không giận tội? Ai nói vậy?” Nhìn Tương Hiểu Vũ xụ mặt xuống, Mạc Dương Thần ở trong lòng cười trộm.”Phật thế nào mới tốt đây?” Hần làm bộ suy nghĩ một chút, “Vây khấu trừ một lượng vàng trong nguyệt ngân vậy.”

Nghe vậy, hai mắt Tương Hiểu Vũ lập tức trừng lên thật to, tựa như sắp rơi ra khỏi tròng mắt, khấu trừ một lượng vàng? ! Vây. vậy mà cũng được sao? Y lập tức vươn tay cởi nội khố xuống, y khắc chế bản thân, tận lực không nhìn đến nơi đã hơi đứng lên kia.

Mạc Dương Thần cười như mèo trộm được cá, hần biết mà sử dụng phương pháp này chắc chắn hữu dụng.

Dưới sự hầu hạ của Tương Hiểu Vũ, Mạc Dương Thần trải qua một lần tắm rửa thú vị nhất trong đời mình.

Cửa phòng tắm mở ra, thái giám cung nữ chờ ở bên ngoài lập tức cúi đầu nghênh đón, đi ra trước là Mạc Dương Thần thần thanh khí爽, theo sát sau đó là Tương Hiểu Vũ bị hần ôm chặt trong lòng mặt vì bị trêu chọc mà ửng đỏ.

Trở lại phòng ngủ, Chu Tề trình hộp gấm thái y đưa lên, Tương Hiểu Vũ tò mò nhìn hộp gấm hình chữ nhật trong tay Mạc Dương Thần , trong lòng không ngừng suy đoán, bên trong là cái gì a? Có thể là vàng không? Hộp gấm xinh đẹp như vậy, không đựng vàng thì thật lãng phí.

Ngay lúc y vẫn còn đang nghiên cứu xem trong hộp gấm rốt cuộc chứa thứ gì, thanh âm Chu Tề vang lên: “Xin hỏi Hoàng Thượng ở Văn Hiến trai qua đêm?” Nếu như là tần phi khác, Chu Tề sẽ không hỏi vấn đề này, nhưng bây giờ là Tương Hiểu Vũ, ông lại cần phải hỏi, bởi vì đối Hoàng Thượng mà nói Tương Hiểu Vũ vô cùng đặc biệt.

Ở trong cung, sau khi Hoàng Thượng sung hạnh một phi tử thì trên cơ bản đều về Văn Tường Cung ngủ, trừ phi là Hoàng Thượng đặc biệt nói đêm đó sẽ ở lại chỗ phi tử nào qua đêm.

“Đúng, các người xuống đi.” Ý tứ chính là Hoàng Thượng muốn ngủ, khiến lui tất cả các thái giám cung nữ.

“Vâng, nô tài (nô tỳ) cáo lui.”

Đợi tất cả mọi người rời đi rồi, Mạc Dương Thần thấy Tương Hiểu Vũ vẫn còn tò mò nghiên cứu hộp gấm trong tay mình, hần lôi Tương Hiểu Vũ đến bên giường ngồi xuống, hỏi: “Muốn biết trong hộp này có gì không?”

Nghe vậy, Tương Hiểu Vũ vội liên tục gật đầu, dưới ánh mắt đầy trông mong của y, Mạc Dương Thần nói: “Không phải vàng.” Hần đã sớm từ trong mắt Tiểu Ngư Nhi đoán được y đang nghĩ gì. Quả nhiên, hần vừa nói xong, vẻ mặt hiếu kì của Tương Hiểu Vũ cũng biến mất lập tức.

“Được này là để ngươi dùng.” Mạc Dương Thần mở nắp hộp ra, nhất thời một mùi hương thần nhiên tỏa ra chung quanh, bên trong chính tề xếp một loạt những cây ‘ Tều côn’ màu trắng ngà dài cỡ bằng một chiếc

đũa, được này là các thái y nhóm dựa theo phân phó của Mạc Dương Thần sử dụng hơn mười loại được liệu quý báu luyện chế thành.

“Được? Cho ta?” Tương Hiểu Vũ thần tình nghi hoặc nói: “Hoàng Thượng, thương thể của ta đã khỏi rồi, hơn nữa ta không có bệnh, cần bản không cần uống được a.”

“Được này không phải để ăn, là dùng cho nơi này của ngươi.” Mạc Dương Thần vươn tay chạm vào dưới hông Tương Hiểu Vũ xoa nắn vài cái, “Nam nhân cùng nam nhân không phải là trời sinh để mập hợp, nếu thường xuyên dùng nơi đó mà không bảo dưỡng tốt, đợi người lớn tuổi thân thể sẽ xuất hiện rất nhiều bệnh. Trẫm muốn sống với ngươi cả đời, mà không phải là khoái hoạt nhất thời, ngươi hiểu chưa?”

Hắn dụng tâm làm Tương Hiểu Vũ vô cùng ấm áp, một thiên tử cao cao tại thượng vì mình làm được như vậy, vậy y còn cầu gì nữa.

Mạc Dương Thần từ bên trong lấy ra cây được nói: “Tiểu Ngư Nhi, cởi khổ nằm lên giường đi, ta giúp ngươi bôi được.”

“Hoàng Thượng. Không bằng. để ta tự làm.”

“Không được.” Mạc Dương Thần cự tuyệt, hắn làm sao có thể lãng phí cơ hội tốt như vậy chứ?” Tiểu Ngư Nhi, ngoan nghe lời đi.”

Tương Hiểu Vũ biết mình nói không lại Mạc Dương Thần, không còn cách nào đành phải thỏa hiệp, y nằm lên giường, vùi mặt vào gối đầu, kéo tiết y lên ngực, chậm rãi cởi khổ xuống, tận lực tránh cho Mạc Dương Thần nhìn thấy phía trước của mình.

Hai cánh hông trắng nõn ánh vào mắt, giờ khắc này Mạc Dương Thần phi thường bội phục tự chủ của mình, dù sao ái nhân ở trước mặt, mình còn có thể trấn định như vậy, nếu những người khác hẳn là rất khó làm được điểm này. Hắn tách ra hai cánh hông trắng như tuyết kia ra, tiểu huyết mê người đang khép chặt, lúc ôm Tương Hiểu Vũ lần đầu tiên là hắn đang say, nên không nhìn rõ thứ gì, bây giờ mới nhìn thấy toàn bộ.

“Tiểu Ngư Nhi, đừng khấn trương.”

Sau khi Mạc Dương Thần nhét được vào, Tương Hiểu Vũ nhanh chóng kéo khổ lên, vì thẹn thùng, mà y không hề đổi tư thế, như trước chôn mặt vào gối đầu.

“Tiểu Ngư Nhi, có thấy chỗ nào khó chịu không?” Mạc Dương Thần nằm xuống cạnh kề vào tai y hỏi.

Tương Hiểu Vũ không trả lời, chỉ lắc đầu.

“Không có khó chịu vậy là tốt rồi, trẫm đã phân phó thái y viện, mỗi ba tháng sẽ đưa đến một lần, ngươi phải nhớ kỹ cho dù trẫm không tới, mỗi ngày trước khi ngủ đều phải dùng biết không?”

Y vẫn không trả lời, chỉ lung tung gật đầu xem như trả lời.

Mạc Dương Thần thở dài, vươn tay cường ngạnh ôm Tương Hiểu Vũ vào lòng mình, “Tiểu Ngư Nhi, trẫm chỉ biết ngươi thẹn thùng sợ làm những chuyện thân mật này, cho nên trẫm mới cho ngươi thời gian, để ngươi chậm rãi thích ứng. Nhớ kỹ lời trẫm nói, dùng tâm của ngươi để cảm thụ tất cả tình cảm giữa chúng ta, biết không?”

“Đã biết, Hoàng Thượng.” Tương Hiểu Vũ ôm thắt lưng Mạc Dương Thần, chậm rãi bình ổn thẹn thùng trong lòng, sau đó ngữ khí kiên định nói: “Hoàng Thượng, ta sẽ cố gắng, sẽ không để cho ngươi đợi lâu, ta muốn trở thành một Tiểu Ngư Nhi lúc nào cũng làm Hoàng Thượng khoái hoạt mà quên đi phiền não, một Tiểu Ngư Nhi chỉ thuộc về ngươi.” Nói xong để chứng tỏ quyết tâm, y ngẩng đầu “Ba ” một tiếng ấn lên môi Mạc Dương Thần một nụ hôn.

“Ngốc quá, hôn là phải làm thế này.” Mạc Dương Thần hôn Tương Hiểu Vũ, đầu lưỡi vươn ra kéo y liên tiếp cảm nhận được tình yêu của hai người, hai trái tim đang yêu cũng gần nhau hơn một chút.

Hết đệ tam thập thất chương

38. Chương 38

CHƯƠNG 38

“Nô tài khẩu kiến quý phi nương nương.”

“Hỏi thăm được gì rồi?” Trầm Viện hỏi.

“Hỏi nương nương, Hoàng Thượng tối hôm qua vẫn là ở Vân Hiên trai qua đêm.”

Lại ở Vân Hiên trai qua đêm? ! Nghe thái giám tìm hiểu tin tức trở về trình báo, Trầm Viện tức giận đến mức quăng cái chén trong tay đi, đây đã là cái chén thứ tám nàng ném trong tháng này. Nàng nghĩ cứ tiếp tục thế này không phải là cách, tuy nói Tương Hiểu Vũ là thái giám, sinh không được long tử, nhưng Mạc Dương Thần chuyên sủng y đã sinh ra một lực lượng trước nay chưa từng có áp bách nàng, khiến nàng không thể không hành động.

“Người đến chờ trước đại môn Đông Dương điện, đợi lâm triều xong, nhìn thấy Tể tướng, người thỉnh ông ấy đến đây, nói Bồn cung có chuyện tìm ông ấy.” Trầm Viện phân phó thái giám vừa trở về.

“Vâng, nô tài tuân mệnh.”

Đợi thái giám kia đi rồi, nàng tiếp tục phân phó: “Đông Mai, Đông Tuyết, Bồn cung mệnh các người đến chỗ Đức phi cùng Mai phi hỏi thăm một chút chuyện các nàng đi Vân Hiên trai báỉ phỏng.” Muốn dò thám được Tương Hiểu Vũ thì phải có chút hiểu biết về y, nếu như mình hỏi bốn nữ nhân kia, các nàng nhất định sẽ không nói ra điểm quan trọng nhất cho mình, nhưng các nàng khi đi chắc chắn có dẫn theo cung nữ, chỉ cần cho cung nữ đi hỏi cung nữ, vậy nhất định sẽ hỏi được.

“Vâng, nô tỳ tuân mệnh.”

Trầm Viện dùng xong điểm tâm, không lâu sau Trầm Tể tướng, cũng chính là phụ thân của nàng đến, nàng đứng dậy đi ra nghênh đón, “Phụ thân, cuối cùng người cũng tới rồi.”

“Viện Viện làm sao vậy? Nhớ phụ thân sao?” Trầm Tể tướng vui cười hỏi.

“Phụ thân, mời người ngồi.” Trầm Tể tướng ngồi xuống rồi, nàng cũng ngồi cạnh lão, bắt lấy một bàn tay của lão làm nũng: “Phụ thân, nữ nhi lâu như vậy chưa gặp người, đương nhiên là phải nhớ người rồi a.”

“Ha ha.” Lão vỗ vỗ tay nàng nói: “Nữ nhi ngoan, phụ thân cũng rất nhớ người, nương người gần đây luôn muốn tiến cung thăm người, nhưng lại sợ thường xuyên tiến cung sẽ bị người nói này nói nọ, nếu người thật sự muốn gặp nương người, phụ thân hồi phủ sẽ cho nàng tìm một ngày nào đó vào cung gặp người.”

“Ai!” Trầm Viện thở dài, vẻ mặt cô đơn nói: “Phụ thân, nữ nhi đương nhiên muốn gặp nương rồi, hai tháng nay sau khi Hoàng Thượng lập tên thái giám kia làm tài tử thì mỗi ngày đều ở chỗ y qua đêm, làm nữ nhi lòng đầy tâm sự nhưng không biết kể cùng ai, phụ thân ngài là nhất quốc chi tướng, không có lấy một canh giờ nhàn nhã, nữ nhi cũng chỉ đành tìm đến nương thôi.”

Nghe nàng nói, Trầm Tể tướng nhíu chặt hai hàng lông mày, “Hoàng Thượng luôn qua đêm ở chỗ tài tử kia? Không đi qua chỗ của phi tần khác sao?”

“Đương nhiên không có, Hoàng Thượng hiện tại thật sự sủng y đến mức hận không thể hái sao trên trời xuống cho y thưởng thức a.” Trầm Viện chu đôi môi nói “Phụ Thân, người nghĩ cách gì đó đi, thái giám kia không thể sinh hài tử, nữ nhi muốn thừa chút huyết mạch của Hoàng Thượng mà sinh long tử a. Hoàng Thượng cứ sủng hạnh thái giám kia, khi nào thì mới có tần phi hoài long chủng a!”

Trầm Tể tướng vuốt râu trầm nghĩ, đúng vậy, có câu bất hiếu có tam, vô hậu vi đại, huống chi Hoàng Thượng là vua một nước, cứ mãi không có hài tử cũng không phải là chuyện tốt gì a. Trầm Tể tướng tuy là phụ thân Trầm Viện, nhưng lão trung quân ái quốc không ai sánh bằng, cho nên Mạc Dương Thần đến giờ vẫn chưa nhìn thấu bộ mặt thật của Trầm Viện, hẳn không phải chưa từng nghe nói qua những chuyện Trầm Viện đã làm, nhưng Trầm Viện ở trước mặt hắn biểu hiện phi thường tinh khiết thiện lương, quan trọng nhất là hắn không dám tin một nguyên lão hai triều trung quân ái quốc lại dạy ra một nữ nhi tâm ngoan thủ lạt như vậy.

“Người nói đúng, vậy đi, phụ thân trở về viết cho Hoàng Thượng một bản tấu chương, giúp Hoàng Thượng nhìn thẳng vào việc này, để người thường xuyên đi đến chỗ những tần phi khác, đặc biệt là đến chỗ người, như vậy được chưa?” Trầm Tể tướng hiện tại mới cảm giác nữ nhi của mình đã trưởng thành.

“Cám ơn phụ thân.” Kế hoạch hoàn toàn nằm trong tay của nàng, Trầm Viện giả vờ then thùng, “Phụ thân! Người lại cười nữ nhi rồi, nữ nhi không để ý tới người nữa.” Nói xong, nàng buông tay đang ôm lão ra, dậm dậm chân.

“Được rồi, phụ thân phải đi. Viện Viện, nơi này dù sao cũng là hậu cung, phụ thân không tiện ở lâu, chuyện người nói phụ thân nhất định sẽ nhắc nhở Hoàng Thượng.” Trầm Tể tướng đứng lên nói.

“Nữ nhi tiễn người ra cửa.” Trước khi Trầm Tể tướng rời đi, nàng nhắc nhở: “Cha, người nhớ ngày mai lâm triều nhắc Hoàng Thượng nga.”

“Yên tâm đi, người là bảo bối của phụ thân mà, chuyện người yêu cầu, phụ thân có khi nào thì thoái thác chưa?” Trầm Tể tướng dùng ánh mắt từ ái nhìn Trầm Viện, liền xoay người rời đi.

Đông Mai cùng Đông Tuyết sớm từ chỗ cung nữ bên người Đức phi cùng Mai phi hỏi thăm trở về thấy Trầm Viện vào liền thỉnh an nói: “Nô tỳ khấu kiến quý phi nương nương.”

“Ân.” Nàng ngồi xuống hỏi: “Hỏi thăm thế nào rồi?”

“Hỏi nương nương, nô tỳ không chỉ đến chỗ Đức phi cùng Mai phi hỏi thăm, thậm chí đã đi nghe ngóng tin tức các cung nữ ở chỗ các tần phi từng đi bái phỏng Tương Hiếu Vũ, nhưng mà không ai gặp được Tương Hiếu Vũ cả.” Đông Mai nói.

“Không ai gặp được y?” Trầm Viện chau mày, “Chẳng lẽ Hoàng Thượng thật sự coi trọng y như vậy? Không cho bất luận kẻ nào đi quấy rầy y? Nhưng vì sao Bốn cung chưa từng nghe Hoàng Thượng hạ ý chỉ này?”

Đông Tuyết hồi đáp: “Hỏi nương nương, căn cứ tin tức nô tỳ hỏi thăm được, thì mọi người nói không phải là hoàng thượng hạ chỉ không cho ai quấy rầy y, mà là mỗi lần họ đến đều không tìm được người, hỏi cung nữ thái giám trong Vân Hiên trai, họ đều nói Tương Hiếu Vũ đi ra ngoài đạo, nhưng không biết y đi đạo chỗ nào, vì sao đi đạo, cho nên chúng tần phi đều đều không thu hoạch được gì.”

Những lúc đó hẳn là Tương Hiếu Vũ đang đi cho vay nặng lãi rồi, làm sao có thời gian tiếp kiến những phi tần kia. Y cho vay nặng lãi là chạy khắp hoàng cung, cơ bản mà nói là nơi nào có nô tài thì nơi đó có y, người không biết y đi đâu thì nói không biết, người biết cũng không dám nói ra, cho nên chuyện này thành một bí ẩn khó giải trong hậu cung.

“Tương Hiếu Vũ thần bí như vậy?” Trầm Viện nghĩ mình có nên tìm thời gian đi ‘vấn an’ y một chút không?

Hết đệ tam thập bát chương

39. Chương 39

CHƯƠNG 39

Mặt trời dần hiện lên từ phương đông, thái dương vừa xuất hiện, các đại thần đã ở Đông Dương điện chờ hoàng thượng đến, bắt đầu một ngày lâm triều.

“Hoàng Thượng giá lâm!” thanh âm Chu Tề từ phía trước truyền đến, tất cả đại thần quỳ xuống nói: “Hoàng Thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế!”

“Các khanh gia bình thân!”

“Tạ Hoàng Thượng!”

Đội các đại thần đứng lên rồi, Chu Tề lớn tiếng tuyên bố: “Lâm triều bắt đầu!”

Trải qua một vòng trao đổi, nghị trình cơ bản kết thúc, Mạc Dương Thần nói: “Các khanh gia còn có việc khải tấu? Vô sự bãi triều.”

“Khởi bẩm Hoàng Thượng, thần còn có một chuyện muốn khai tấu.” Trầm Tế tướng đi ra nói.

“Nói.”

“Tạ Hoàng Thượng.” Trầm Tế tướng nói: “Khởi bẩm Hoàng Thượng, vi thần gần đây nghe nói Hoàng Thượng hai tháng trước lập một thái giám làm tài tử, hơn nữa chuyên sủng y, tự lúc lập y rồi chưa từng đến chỗ tần phi khác, vi thần thấy chuyện này không ổn, Hoàng Thượng nghiêm chỉnh.”

“Nga?” Mạc Dương Thần nở nụ cười, “Chỗ nào không ổn ? Khi nào thì Trầm Tế tướng hứng thú với sinh hoạt cá nhân của trẫm như vậy?” Lời này hẳn mặc dù là cười nói, nhưng ngữ khí lại là châm chọc Trầm Tế tướng như phụ nhân ngoài phố phường thích nói chuyện bát quái.

Lời của hắn làm Trầm Tế tướng xấu hổ vạn phần, một ít đại thần không cùng chính kiến với Trầm Tế tướng ở sau lưng lão cười trộm hoặc lên nghị luận.”Khởi bẩm Hoàng Thượng, vi thần không phải muốn nhiều cuộc sống của hoàng thượng, vi thần làm hết thấy chỉ là suy nghĩ vì quốc gia xã tắc. Hoàng Thượng đăng cơ nhiều năm mà vẫn chưa có hoàng tử, vi thần cho rằng Hoàng Thượng hẳn nên làm yên ổn dân tâm, sớm ngày sinh hạ hoàng tử lập hoàng tử, không đến tổn quá nhiều thời gian cho một tài tử không thể vì Hoàng Thượng sinh hạ long tử.” Nói xong lời này, Trầm Tế tướng trộm liếc mắt nhìn phản ứng của Mạc Dương Thần.

Chỉ thấy hắn mặt mang cười nói: “Trầm Tế tướng, nói không sai, tiếp tục nói, hoặc ai còn ý kiến gì, nói hết một lần đi.”

Đường thượng thư có quan hệ khá thân với Trầm Tế tướng bước ra nói: “Hoàng Thượng, vi thần thấy lời Trầm Tế tướng nói không sai, quá chuyên sủng một phi tử, với Hoàng Thượng mà nói không phải là chuyện tốt, kẻ có thể được Hoàng Thượng chuyên sủng thì nhất định là hạng người mê hoặc quân tâm hại nước hại dân.”

Hạng người mê hoặc quân tâm? Tiểu Ngư Nhi với hai từ ‘ mê hoặc ’ quả thật chỉ có thể dùng câu trời đất cách biệt để hình dung, Mạc Dương Thần lắc đầu, quốc gia ổn định, cho nên đám đại thần này gần đây quá rảnh rồi .”Hại nước hại dân? Đường thượng thư, trẫm muốn hỏi ngươi, trẫm có vì tài tử mà bỏ lâm triều chưa? Ngươi nói y là hạng người mê hoặc dù dễ quân tâm, ngươi từng gặp qua y chưa?”

“Này.” Mạc Dương Thần nói làm Đường thượng thư nghẹn họng , “Không. Không có.”

“Không có! Vậy xin hỏi Đường thượng thư vì sao khẳng định y là hạng người mê hoặc quân tâm hại dân hại nước?”

“Khởi bẩm Hoàng Thượng, tuy rằng Đường thượng thư nói không đúng, nhưng vi thần cũng thấy Trầm Tế tướng nói không sai, Hoàng Thượng quả thật không nên quá mức chuyên sủng tài tử này.” Lễ bộ thị lang luôn bất đồng quan điểm với Trầm Tế tướng hôm nay phá lệ đứng về phe lão, “Dù sao thì y xuất thân chỉ là một thái giám, không thể vì Hoàng Thượng sinh hạ long tử, Hoàng Thượng hẳn nên đặt tâm tư lên người tần phi khác, để Hoàng Thượng sớm ngày có hoàng tử.”

“Hoàng Thượng, Lí thị lang lời nói đúng, thỉnh Hoàng Thượng nghĩ lại.” Tất cả đại thần phụ họa theo.

“Sớm ngày lập thái tử?” Lúc họ vừa nói ra quan điểm của mình, Mạc Dương Thần vẫn đều đặn duy trì nụ cười trên môi, “Các người thấy trẫm sắp chết à?”

Các đại thần không biết vì sao Mạc Dương Thần lại hỏi chuyện này, họ chỉ biết nếu Hoàng Thượng cười càng sáng lạn thì chứng tỏ hắn càng tức giận, vì thế họ khẩn trương hồi đáp: “Hoàng Thượng hồng phúc tề thiên, vạn thọ vô cương.”

Mạc Dương Thần không chút để ý quan sát, sau đó nói tiếp: “Nếu trẫm còn chưa chết, vậy không cần lập thái tử sớm đến thế. Nếu các khanh gia thật sự có quá nhiều thời gian rảnh rồi nên quan tâm chuyện tư của trẫm, vậy sao không hảo hảo mà quan tâm ‘việc nhà’ của mình đi.? Có câu mỗi nhà đều có một quyển kinh khó niệm, nếu chúng ải khanh đã quên một vài ‘việc nhà’ của mình, vậy trẫm sẽ làm người tốt một lần, ở đây nhắc nhở các khanh một chút, các khanh gia thấy thế nào?” Hắn nhấn mạnh hai từ việc nhà.

Mạc Dương Thần vừa nói lời này lập tức có hiệu quả, đại đa số đại thần đều là tam thê tứ thiếp, trong nhà nhiều nữ nhân, hài tử cũng không ít, khắc khẩu cũng nhiều hơn, rất nhiều chuyện nếu bị ngoại nhân biết

sẽ mất hết mặt mũi. Bọn họ không biết Hoàng Thượng làm sao biết được chuyện của mình, bọn họ chỉ biết nếu hiện tại ai dám lên tiếng, vậy thì chuyện xấu trong nhà kẻ đó sẽ bị Hoàng Thượng nói ra, đến lúc đó tất cả đồng nghiệp đều sẽ biết ‘việc nhà’ của mình.

Thấy không ai lên tiếng, Mạc Dương Thần nắm chặt cơ hội nói: “Các khanh gia không còn chuyện khải tấu, vậy vô sự bãi triều.”

Một lát sau, Chu Tề tuyên bố nói: “Hoàng Thượng bãi triều!”

Tất cả đại thần quỳ xuống cung tiến: “Hoàng Thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế!”

Hết đệ tam thập cửu chương

40. Chương 40

CHƯƠNG 40

Mạc Dương Thần ở Ngự thư phòng phê duyệt tấu chương, vẫn nghĩ vì sao Trầm Tể tướng lại đột nhiên nhắc tới chuyện này? Minh đưa Tiểu Ngư Nhi vào hậu cung chứng đại thần chưa từng có người lên tiếng phản đối, là có người nào nói chuyện này với lão ta à?

“Ba! Ba! Ba!” Hần vỗ tay ba lần, một ám vệ xuất hiện, “Thuộc hạ khấu kiến Hoàng Thượng, vạn tuế vạn tuế vạn tuế.”

“Người đi điều tra cho trẫm xem, hôm qua Trầm Tể tướng có đi gặp người nào đặc biệt không.” Mạc Dương Thần phân phó nói.

“Vâng, thuộc hạ tuân chỉ.”

Hiệu suất công tác ám vệ quả nhiên rất cao, chưa tới một canh giờ, đã tra xét được tất cả những người Trầm Tể tướng gặp hôm qua “Khởi bẩm Hoàng Thượng, hôm qua Trầm Tể tướng không gặp ai đặc biệt cả, lão vừa ra cung đã về Tể tướng phủ, chỉ có một ít quan viên đi bái phỏng lão. Bất quá trước khi lão ra cung đã đến Phi Hà cung gặp quý phi nương nương.”

“Gặp Viên Viên?” Có phải chăng vì dạo này trẫm không đi đến chỗ nàng, cho nên nàng cáo trạng với Trầm Tể tướng?

Người chính là kỳ quái như thế, một khi tâm của người đã nhận định một người là ái nhân, vậy người sẽ hận không thể khác khác ở cùng y, những người khác có ra sao cũng sẽ không lọt được vào mắt người, khiến người rất khó nhớ tới người khác, cho dù người kia là phi tử từng đồng giường cộng chằm với người. Suy nghĩ một lát, Mạc Dương Thần mới nhớ ám vệ còn ở nơi này, “Người có thể lui rồi.”

“Vâng” trong chớp mắt ám vệ liền biến mất vô tung vô ảnh.

“Chu Tề.” Mạc Dương Thần gọi.

“Có nô tài.”

“Bãi giá Phi Hà cung.” Hần phân phó.

Chu Tề lớn tiếng tuyên bố nói: “Hoàng Thượng bãi giá Phi Hà cung.”

Từ lúc Lưu công công bị phạt trọng hình, hạ nhân trong Phi Hà cung đều sống trong tình trạng nước sôi lửa bỏng, lo lắng đề phòng, rất sợ quý phi nương nương nổi giận lên đầu họ, họ mỗi ngày đều cầu nguyện Hoàng Thượng nhanh đến gặp nàng, để tâm tình nàng tốt hơn.

Chu Tề hô một tiếng “Hoàng Thượng giá lâm!” đã hoàn thành nguyện vọng của họ. Thật tốt quá, Hoàng Thượng cuối cùng cũng đến rồi!

“Nô tài (nô tỳ) khấu kiến Hoàng Thượng, vạn tuế vạn tuế vạn tuế!”

“Bình thân.”

“Tạ Hoàng Thượng.”

Chẳng biết tại sao, Mạc Dương Thần thấy câu thỉnh an thốt ra từ miệng hạ nhân Phi Hà cung đặc biệt có cảm tình, nói thế nào mới đúng nhỉ? Mang theo một loại tình tự hy vọng cùng hưng phấn.

Khi nghe thấy thanh âm tuyên giá của Chu Tề, tâm tình âm trầm của Trầm Viện suốt hai tháng nay cuối cùng cũng khá hơn, phụ thân nhất định đã thuyết phục được Hoàng Thượng, ha! Nàng biết tìm phụ thân ra mặt thì nhất định sẽ thành công mà.

Mạc Dương Thần đại sảnh vào Phi Hà cung, Trầm Viện đi lên trước, thỉnh an nói: “Thần thiếp khấu kiến Hoàng Thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế.”

“Ái phi bình thân.” Mạc Dương Thần một tay nâng nàng dậy.

“Tạ Hoàng Thượng.” Nàng thuận thế tựa vào lòng Mạc Dương Thần, đầu tựa vào bờ ngực dày rộng của hắn, dùng ngữ khí nũng nịu nói: “Hoàng Thượng, người đã hai tháng nay không tới thăm thần thiếp, thần thiếp rất nhớ người nga.”

Mạc Dương Thần xảo diệu cách ra một khoảng cách với nàng, từ thời khắc biết mình yêu Tương Hiểu Vũ, bất luận thân thể hay là tâm lý, hắn cũng không muốn phản bội ái nhân.”Viện Viện, người không phải ngày đầu tiên vào cung, người cũng biết có tần phi tiến cung cả đời còn chưa chắc gặp trẫm được một lần, hiện tại trẫm chỉ mới hai tháng không đến gặp người, người lại bảo phụ thân vào buổi lâm triều nói tam nói tứ, người thấy người làm vậy có đúng không?” Hắn tươi cười nhìn Trầm Viện nói, “Viện Viện, người làm trẫm quá thất vọng, trẫm vẫn nghĩ người là một nữ tử thiện hiếu ý người, tinh khiết thiện lương.”

“Hoàng Thượng.” Trầm Viện hốc mắt đỏ lên, vẻ mặt đáng thương hơn nữa khuôn mặt tuyệt mỹ, làm người ta luyến tiếc tiếp tục thương tổn nàng.

Vì vậy Mạc Dương Thần mềm lòng, dù sao cũng là phi tử của mình, từng là người nằm bên cạnh mình, hắn giảm ngữ khí xuống nói: “Viện Viện, trẫm không phải trách cứ người, trẫm chỉ muốn nhắc nhở người, người vào cung thì phải tuân thủ quy luật trong cung.” Hắn tuy là hoàng đế, nhưng không phải thần, không thể đồng thời yêu hết hậu cung tần phi, thời khắc yêu Tương Hiểu Vũ, hắn liền nhất định cô phụ những nữ nhân này, hắn muốn chờ một thời gian thích hợp, hắn sẽ để các nàng tự lựa chọn con đường tương lai cho mình.

Nói xong, Mạc Dương Thần không để ý tới Trầm Viện giữ lại xoay người bước đi. Với hắn mà nói, việc Trầm Viện cùng Trầm Tể tướng làm hiện tại, chẳng khác gì việc Hiền vương lúc trước muốn đưa nhi tử của mình vào cung cho hắn làm con thừa tự, nói trong buổi lâm triều, là muốn dùng lực lượng của chúng đại thần ép hắn vào khuôn khổ. Hắn lần này có thể nhẫn được Trầm Viện là vì hắn thấy mình đã cô phụ tình ý của nàng.

Ngay lúc Mạc Dương Thần xoay người rời đi, vẻ mặt Trầm Viện cũng lập tức trở nên âm trầm. Chờ xác định Mạc Dương Thần đã đi xa, “A!” Trầm Viện thét chói tai, điên cuồng ném mọi thứ để phát tiết cơn giận trong lòng. Nàng thề, chỉ cần một ngày có Trầm Viện nàng, Tương Hiểu Vũ kia cũng đừng mong có ngày lành!

Hết đệ tứ thập chương

41. Chương 41

CHƯƠNG 41

“Hoàng Thượng, chuyện Trầm Tể tướng nói trong buổi lâm triều hôm nay ta đã nghe được xin lỗi, đều là vì ta, mới làm người khó xử như vậy.” Buổi tối, nằm trên giường chuẩn bị đi ngủ, Tương Hiểu Vũ thần tình áy náy nói. Buổi sáng y nghe Chu Tề kể chuyện xảy ra trong buổi lâm triều, y phi thường kích động, ái nhân giữ gìn mình làm y cảm thấy tư vị được người che chở nguyên lai còn ngọt ngào hơn trong tưởng tượng.

“Ngốc quá, chuyện này không phải như người nghĩ đâu, xin lỗi cái gì.” Mạc Dương Thần nói.

“Nhưng Trầm Tể tướng nói không sai.” Tương Hiểu Vũ cúi đầu dùa bốn ngón tay của mình, cô đơn nói, “Hoàng Thượng cần phải có thái tử.”

Mạc Dương Thần kéo tay y đặt lên môi hạ xuống một nụ hôn, nửa đùa nửa thật nói: “Nói không chừng ta thật như họ nói không thể sinh được hài tử.” Sau ngày hần nói cho Tương Hiểu Vũ biết hần yêu y, thì vào lúc chỉ có hai người, hần sẽ không xưng ‘trẫm’ trước mặt y nữa, hần thấy hai người yêu nhau nên ngang hàng với nhau.” Không có hài tử, vậy vào một lúc thích hợp nào đó, ta sẽ tìm một hài tử trong số huynh đệ của mình nhận nó làm con thừa tự là được rồi, dù sao đó cũng là nguyện vọng của họ mà.”

Đó cũng là lời thề Mạc Dương Thần dùng để nói cho Tương Hiểu Vũ biết mình ngoài y sẽ không chạm vào bất cứ ai khác.

“Hoàng Thượng.” Có ái nhân thế này, y còn cầu gì nữa. Tương Hiểu Vũ chủ động hôn lên môi Mạc Dương Thần, học cách hần hôn mình, vươn đầu lưỡi khiêu khích khuấy đảo trong miệng hần, Mạc Dương Thần chuyển từ bị động thành chủ động xoay người, để y nằm nửa lên người mình.

Hôn đến lúc Tương Hiểu Vũ sắp không thở nổi, Mạc Dương Thần mới bằng lòng buông y ra, một sợi tơ trong suốt vươn trên khoé môi Mạc Dương Thần, Tương Hiểu Vũ nghịch ngợm vươn đầu liếm lấy nó, đôi mắt xanh biếc của Mạc Dương Thần vì động tác của y mà càng thêm đậm màu, trời a, con cá nhỏ này đang cố đốt lửa mà.

“Tiểu Ngư Nhi, hôm nay đã bơi được chưa?” Tiểu Ngư Nhi thường xuyên quên dùng được, lúc nào cũng cần hần nhắc y cả. Quả nhiên, Tương Hiểu Vũ”A!” một tiếng nói: “Quên.” Nói xong, y định xuống giường vào dục thất lấy được, dù sao cũng là nhét vào nơi đó, y làm sao có thể làm mấy động tác đó trước mặt Mạc Dương Thần.

Mạc Dương Thần kéo y về giường nằm lên người y, “Tiểu Ngư Nhi, ta đã cho người cơ hội lựa chọn, người đã quên dùng được, vậy chứng minh người đã chuẩn bị tốt rồi a.”

Nghe hần nói vậy, Tương Hiểu Vũ trừng to mắt nhìn Mạc Dương Thần, “Hoàng Thượng, ta quên dùng được thôi mà, hơn nữa người trước đó không nói vậy với ta.”

Mạc Dương Thần dùng thanh âm trầm ngập từ tính nói: “Tiểu Ngư Nhi, ta đã đợi hai tháng, người còn muốn thích ứng tới khi nào?”

Đúng vậy, Hoàng Thượng nói không sai, y còn muốn thích ứng tới khi nào? Dù sao chuyện này sớm muộn gì cũng phải làm, sớm chết sớm siêu sinh mà thôi (Thủy: người nghĩ làm tình là cái gì a?). Vì thế, y nằm ở trên giường, dang rộng hai tay, hai mắt nhắm chặt, trong mắt Mạc Dương Thần thế chẳng khác nào là một con cá đang nằm trên thớt không còn muốn giãy giụa nữa.

“Ha hã.” Mạc Dương Thần cười nhẹ hai tiếng, ta xem người nhắm mắt được tới khi nào. Hần chậm rãi cởi y phục Tương Hiểu Vũ ra, dáng người Tương Hiểu Vũ tuy rằng tương đối gầy yếu, khung xương nổi lên tạo cảm giác gợn gợn, làn da trắng nõn tôn lên hai điểm trước ngực, tựa như hồng mai giữa trời tuyết. Tay lướt tới khó đầu của y, đôi mắt nhắm chặt của Tương Hiểu Vũ rốt cục mở mắt ra, hai tay giữ chặt tay Mạc Dương Thần, lắc đầu nói: “Hoàng Thượng, không cần.”

Đợi hai tháng, khó lắm mới đợi được tới lúc này, y thế nhưng nói không cần? Có thể trải nhiệm lần đầu tiên đã tạo thành bóng ma trong tâm lý y a, “Tiểu Ngư Nhi, đừng sợ, lần này ta sẽ cẩn thận mà.” Mạc Dương Thần ôn nhu nói.

“Hoàng Thượng, ta không phải là sợ đau, ta sợ chính là.” Tương Hiểu Vũ kéo tay hần đặt lên phía dưới trống rỗng của mình, “Hoàng Thượng, ta là một thái giám, ta sợ người nhìn thấy vết sẹo xấu xí nơi đó sẽ. sẽ không còn yêu ta nữa.” y dùng ánh mắt bị thương nhìn Mạc Dương Thần.

“Ngốc quá!” Mạc Dương Thần như trừng phạt nhẹ nhàng cắn lên bờ vai mượt mà của Tương Hiểu Vũ: “Buổi sáng ngày ta ôm người về tắm cung, ta đã nhìn hết mỗi một tấc da thịt trên người người. Vết sẹo kia của người tuy xấu, nhưng tuyệt không ảnh hưởng tới tình yêu ta dành cho người, dù sao ta thích người không phải vì bề ngoài của người.”

“A? !” Vậy hai tháng nay lo lắng nhiều như vậy chẳng phải uổng phí rồi à ?

Nhìn thấy phản ứng của y, Mạc Dương Thần nheo đôi mắt xanh biếc của mình lại nhìn Tương Hiểu Vũ, “Người đừng nói cho ta biết, nguyên nhân người không cho ta chạm vào người là vì người sợ ta nhìn thấy vết sẹo này.”

“Hi hi.” Tương Hiểu Vũ cười khan vài tiếng, nhỏ giọng hồi đáp: “Có một phần rất lớn là vì thế.”

“Nói như vậy. Người thẩm !” trong lúc nói, Mạc Dương Thần đã cởi sạch y phục của hai người, đôi chân thon dài của Tương Hiểu Vũ lộ ra bên ngoài, khổ hạ trống rỗng không hề ảnh hưởng đến cái nhìn của Mạc Dương Thần với y.

Mạc Dương Thần si ngốc nhìn thân hình khêu gợi của Tương Hiểu Vũ, nhẹ nhàng vuốt ve cùng hôn lên thân thể trơn nhẵn non mềm của y, nhìn y xích loã vụn vẹo trước mặt hắn, Mạc Dương Thần phát hiện mình căn bản không thể cản nổi lực hấp dẫn của con cá nhỏ này.

“Ân.” Mỗi một nơi bị Mạc Dương Thần chạm vào đều sinh ra một cảm giác nóng nóng, khoái cảm chưa từng có dâng lên trong lòng, đặc biệt bị là lúc môi hắn lướt lên cổ y.

Mạc Dương Thần ngậm lấy hồng mai trước ngực Tương Hiểu Vũ, răng nanh nhẹ nhàng ma cấn, khi thì dùng sức mút lấy, khi thì dùng đầu lưỡi đùa giỡn; bàn tay còn lại công bằng mà vuốt ve đoá hồng mai còn lại, nhẹ nhàng vuốt ve xoa nắn, đau đớn cùng khoái cảm đồng thời tập kích cảm quan của Tương Hiểu Vũ, “A. Hoàng Thượng.” Y dùng hai tay ôm đầu Mạc Dương Thần, nhỏ giọng gọi .

Trong khi nhắm nháp hai đoá hồng mai trước ngực Tương Hiểu Vũ, Mạc Dương Thần cũng trộm với tay xuống hậu huyệt của y, ngón trở vòng quanh cửa huyệt, vuốt ve nếp nhăn bên trên, tiểu huyệt mê người vì chủ nhân khấn trương mà nhắm chặt lại , “Tiểu Ngư Nhi, đừng khấn trương như vậy, chậm rãi thả lỏng thân thể.”

“Hào.” Tương Hiểu Vũ thử thả lỏng thân thể, tiểu huyệt mỗi đêm đều dùng được bảo dưỡng vừa chặt vừa trơn, không cần thứ gì phụ trợ, Mạc Dương Thần đã với một ngón tay vào trong, hắn co rút ngón tay, cảm giác tiểu huyệt lại thả lỏng hơn chút nữa, hắn lại cho thêm một ngón tay vào, trong lúc co rút ngón tay cũng đồng thời xoa nắn tràng bích.

Đến khi tiểu huyệt đã chứa được bốn ngón tay, Mạc Dương Thần rút tay ra, kéo hai chân thon dài của Tương Hiểu Vũ vòng lên qua lưng của mình, cự vật nóng bỏng sẵn sàng đặt trước tiểu huyệt, thất lưng đẩy về trước một cái, “A! Đau!” Tương Hiểu Vũ hét to một tiếng, bốn ngón tay căn bản không thể so với thứ cực đại kia của Mạc Dương Thần .

Nơi có thể tạo ra khoái cảm cùng dục vọng cho Tương Hiểu Vũ đã bị cắt bỏ, cho nên Mạc Dương Thần phải đặc biệt chú ý cảm thụ của y. Hắn đứng yên, chờ Tương Hiểu Vũ thích ứng mới chậm rãi động, hắn va chạm vào từng nơi khác nhau, hy vọng có thể tìm được nơi mẫn cảm nhất của Tương Hiểu Vũ.

“Ân a. Hoàng Thượng. Ân.” Ngay lúc hắn chạm vào nơi nào đó, Tương Hiểu Vũ theo từ yết hầu phát ra một tiếng rên rỉ ngọt ngào, Mạc Dương Thần biết chính là nơi này, hắn nhanh chóng tấn công nơi nó, nhẹ nhàng rút ra, sau đó đâm sâu vào, có khi thậm chí dừng lại tại nơi đó, hoặc trái phải hoặc trên hoặc dưới va chạm khiêu khích.

Khoái cảm từng đợt từng đợt ập vào lý trí của Tương Hiểu Vũ, cuối cùng tiểu huyệt y kịch liệt co rút, một khoái cảm trước nay chưa từng có bùng nổ trong đầu y, cùng lúc đó, Mạc Dương Thần cũng đạt tới cao trào, chất lỏng nóng rực bắn vào trong tiểu huyệt của y.

Hết đệ tứ thập nhất chương

42. Chương 42

CHƯƠNG 42

Sáng sớm, vừa tỉnh ngủ đã thấy Chu Tề hai tay nâng long bào, dẫn theo một đám thái giám cung nữ đi vào Vân Hiên trai thỉnh giá, có đôi khi ông nghĩ Hoàng Thượng trực tiếp đón Tương Hiểu Vũ vào ở Vân Tường Cung là tốt nhất, làm gì mà ngày nào cũng qua lại giữa Vân Tường Cung cùng Vân Hiên trai? Khi đi vào cửa phòng ngủ, thái giám canh giữ ngoài cửa đỏ mặt nhỏ giọng tới gần khẽ vào tai nói với ông, “Chu công công, lúc người gọi Hoàng Thượng dậy phải cẩn thận đó, Hoàng Thượng cùng Hiểu Vũ chỉ vừa mới ngủ không được bao lâu đâu.”

Chu Tề nghe đến đó liền biết xảy ra chuyện gì, xem ra tối qua là lần đầu Tương Hiểu Vũ thừa ân .

“Nô tài khấu kiến Hoàng Thượng, vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế! Thỉnh Hoàng Thượng thức dậy, để chúng nô tài hầu hạ Hoàng Thượng rửa mặt chải đầu thay y phục thượng triều.” Chu Tề dùng dùng thanh âm càng nhỏ hơn bình thường quỳ bên giường nói, lấy hiểu biết của ông với cùng trình độ Hoàng Thượng sủng ái Tương Hiểu Vũ, ngàn vạn lần không thể đánh thức Tương Hiểu Vũ.

Mạc Dương Thần chậm rãi mở mắt, nói thật, sau lúc ái ân với ái nhân, hẳn thật sự không muốn buông con cá nhỏ trong lòng này ra, lại không có cách nào, quốc gia đại sự rất quan trọng, nếu quốc gia không yên ổn, hẳn làm sao có thể cùng Tiểu Ngư Nhi diện mạo tư thủ (sống chung suốt đời, tạm hiểu theo cách ngắn gọn nhất này vậy)? Hơn nữa, đám đại thần đã phi thường bất mãn chuyện hẳn chuyên sủng Tiểu Ngư Nhi, nếu hẳn còn không thượng triều sẽ chỉ mang đến càng nhiều tai họa cho đoạn ái tình này.

Hắn nhẹ nhàng hạ một nụ hôn lên trán Tương Hiểu Vũ, vuốt ve da thịt trơn mềm non mịn trên người y, quả thật đã khiến y mê chết rồi, không có cách nào, dục vọng nhấn chìm suốt hai tháng một khi ở trước mặt ái nhân khẳng định sẽ bùng nổ kịch liệt. Hắn cẩn thận rút bàn tay đặt dưới cổ Tương Hiểu Vũ ra, không làm kinh động tới y mà bước xuống giường, Chu Tề giúp hắn mặc y phục, hắn phân phó: “Chu Tề, bảo mọi người đừng quấy rầy Tiểu Ngư Nhi, bất luận kẻ nào cũng không được, chờ Tiểu Ngư Nhi ngủ đến lúc tự tỉnh.”

“Vâng, nô tài tuân mệnh.”

Lâm triều xong, Mạc Dương Thần vội vàng gấp gấp trở về, biết ái nhân còn đang ngủ say, hắn phân phó đám người Chu Tề chuẩn bị một ít nước ấm cùng điểm tâm nhẹ, không được chọn mấy món quá nhiều dầu mỡ, sau đó ngồi bên giường nhìn thụy nhan hồng nhuận của ái nhân. Lần đầu thừa hoan, tiêu hao hết tất cả thể lực của Tương Hiểu Vũ, nên bất luận là Mạc Dương Thần rời giường thượng triều hay khi hắn lâm triều xong trở về, y vẫn hoàn toàn không biết.

Không biết qua bao lâu, Tương Hiểu Vũ từ từ chuyển tỉnh, vừa mở mắt liền nhìn thấy một đôi mắt xanh biếc hàm chứa vô hạn thâm tình, “Hoàng Thượng.” Y nửa lười nhác nửa xấu hổ hô. Hai tay y chống giường muốn ngồi dậy, nhưng thất lực lại buốt đau “Ai nha” một tiếng, y chưa kịp ngồi dậy đã nằm lại trên giường.

“Thất lực đau à?” Mạc Dương Thần dùng chăn bọc Tương Hiểu Vũ ôm y vào dục thất, Tương Hiểu Vũ hai tay ôm lấy cổ hắn, vùi mặt vào ngực, y hiện tại mới nhớ tới tối qua mình kêu hơi lớn tiếng, y nghĩ hiện tại mọi người trong Vân Hiên trai đều biết tối qua mình thừa ân.

Ngay lúc Chu Tề cùng Thượng Đức chuẩn bị vào dục thất hầu hạ, Mạc Dương Thần đột nhiên nói: “Các người không cần vào, ở cửa chờ lệnh là được.”

Bọn họ nhìn nhau rồi cúi đầu nói: “vâng, Hoàng Thượng, nô tài tuân mệnh.”

Trong phòng tắm, Mạc Dương Thần ngồi trong dục dũng, để Tương Hiểu Vũ mặt quay về phía mình ngồi trên đùi hắn, hai tay hắn dùng lực đạo vừa phải xoa nắn thất lực y. Tương Hiểu Vũ tựa vào ***g ngực dày rộng của Mạc Dương Thần, trên mặt tràn ngập ráng đỏ, mái tóc xoắn màu đen toả ra trên lưng không che được hết những vết hôn ngân hồng tím trên da thịt.

Tương Hiểu Vũ cong môi, nhắm mắt hưởng thụ khoảng khắc yên lặng này.

Bỗng nhiên, một ngón tay tham nhập tiểu huyết sưng đỏ, y mở to mắt ngẩng đầu nói: “Hoàng Thượng, người còn muốn?” trời ạ, Hoàng Thượng thật không phải bình thường lợi hại nha, y mê đến mức không động nổi một ngón tay, vậy mà hắn còn có thể.

“Tiểu ngu ngốc, ta không phải người không biết chừng mực như vậy, cho dù là có muốn thật đi nữa thì ta cũng sẽ chờ cho người có tinh thần rồi mới làm.” Mạc Dương Thần xấu xa nói: “Dù sao ta cũng không muốn như tối qua người vừa làm xong đã hôn mê a.”

“Vâng, Hoàng Thượng người vì sao lại. lại cho ngón tay vào. Nơi đó.” Thanh âm nhỏ nhỏ từ trong lòng Mạc Dương Thần truyền ra.

Mạc Dương Thần lợi dụng nước ấm cẩn thận dẫn hết mầm móng của mình từ trong tiểu huyết ra, “Nếu không tẩy trừ sạch sẽ trong này, người sẽ khó chịu đó.” Được này quả nhiên rất hữu dụng, da thịt quanh tiểu huyết không vì ma sát quá độ mà bị tổn hại, chỉ có hơi sưng lên. Ngón tay của hắn có quy luật trừu sắp, làm Tương Hiểu Vũ phát ra tiếng rên rĩ “ừ ừ” thật nhỏ.

“Tiểu Ngư Nhi, nếu ngươi còn phát ra thanh âm thể này nữa, ta không dám đảm bảo mình có thể nhẫn được.”

Cảm nhận được thứ cứng rắn dưới hạ thân, Tương Hiểu Vũ lập tức lấy tay che lại miệng mình lại, không để nó phát ra thêm bất kì thanh âm nào nữa.

“Ha ha.” Mạc Dương Thần đột nhiên cười to, cảm tạ ông trời ban cho hắn một con cá nhỏ đáng yêu đến thế này, khiến hắn nhìn không được mà xuất ra chân tâm thương y, yêu y, luyện tiếc y.

Hết đệ tứ thập nhị chương

43. Chương 43

CHƯƠNG 43

Mỗi ngày sau khi bị Mạc Dương Thần sủng ái, Tương Hiểu Vũ sẽ không thể nơi nơi đi cho vay nặng lãi, vì sao? (Thủy: Vì một a. Tiểu Ngư: còn dám nói? Ngươi không phải mẹ ruột mà, không cho ta đi cho vay nặng lãi, ko biết ta sẽ lỗ bao nhiêu a, ô ô.) bất quá như vậy cũng tạo cơ hội tốt cho các tần phi đến ‘ bái phỏng ’ y.

Bất quá các nàng cũng chẳng được khi dễ Tương Hiểu Vũ như nguyện, bởi vì Phúc Lan từng trải qua huấn luyện của ám vệ không phải chỉ là hư danh, hơn nữa các nàng cũng cố kỵ đến Mạc Dương Thần sủng ái y, cho nên các nàng không dám làm quá. Tương Hiểu Vũ cũng không nói chuyện các tần phi đến cho Mạc Dương Thần nghe, vì y thấy mình là nam nhân mắc gì phải đi tranh sủng với những nữ nhân đó, các nàng cũng chỉ là người đáng thương thôi.

Hôm nay, sau khi góp nhặt được không ít tình báo, Đức phi sai người hầm một chung kim ti huyết yến trước kia Hoàng Thượng ban cho nàng đến Vân Hiên trai bái phỏng, nàng là thành tâm đến cùng Tương Hiểu Vũ giao hảo, dù sao y được sủng ái như vậy, nếu y ở trước mặt Hoàng Thượng nói giúp mình vào câu, không chừng Hoàng Thượng sẽ đến thăm nàng.

Vân Hiên trai có một nơi làm Tương Hiểu Vũ thập phần yêu thích, thì phải là thư phòng, bên trong tuy rằng không lớn, lại bày đặt không ít những loại sách khác nhau, y chỉ cần rảnh sẽ tới thư phòng đọc sách, gặp phải chữ không biết thì chờ Mạc Dương Thần về nhờ hắn giảng giải. Gần đây thời tiết oi bức, dưới sự trợ giúp của bọn Thượng Đức, Tương Hiểu Vũ bày một cái nhuyễn tháp ở dưới bóng râm trong trúc viên, nằm trên đó đọc sách, gió mát thổi qua, không khí thoang thoang mùi trúc thơm ngát chỉ có thể dùng hai chữ để hình dung —— thoải mái.

Lúc này, Thượng Đức đi đến cạnh y nói: “Hiểu Vũ, Đức phi nương nương đến đây.”

“Đức phi nương nương?” Gần đây khách đến thăm quả thật không ít a, Tương Hiểu Vũ buông quyển sách trên tay, đứng lên xoa xoa thắt lưng nói: “Thượng Đức, chúng ta ra nghênh đón thôi.”

“Hiểu Vũ, ngươi phải cẩn thận, theo ta thấy, lai giả bất thiện.” Thượng Đức ngấm trái ngấm phải, nhỏ giọng kề vào tai y nói. Trong hậu cung, Đức phi là phi tử phẩm cấp gần bằng Trầm quý phi, thủ đoạn cũng phi thường lợi hại.

“Yên tâm đi, Thượng Đức, vô luận gặp phải phi tử khó giải quyết thế nào chúng ta cũng không sợ, mà Đức phi lại là một phi tử chú trọng lễ nghi nhất trong cung, Vân Hiên trai là địa bàn của ta, nàng không xuống tay với ta được đâu.” Tương Hiểu Vũ lạc quan nói.

“Hình như cũng đúng a.” Thượng Đức nhanh chóng đuổi theo Tương Hiểu Vũ.

“Hiểu Vũ khẩu kiến Đức phi nương nương, nương nương mời ngồi.” Y quay đầu đối Xuân Yến nói: “Xuân Yến, dâng trà cho nương nương.”

“Vâng” rất nhanh, Xuân Yến bưng trà đến trước mặt Đức phi “Nương nương thỉnh dùng trà.”

Bất đồng với các phi tần khác, cung nữ đằng sau Đức phi tay nâng một cái khay bên trên đặt một chung sứ, “Không biết nương nương hôm nay đến, là có chuyện gì?” Tương Hiểu Vũ có lẽ hỏi han.

“Không có gì.” Đức phi mỉm cười nói: “Ta thấy Tương Tài tử thụ phong đã hai tháng, mà ta vẫn chưa gặp người lần nào, cho nên hôm nay tới bái phỏng, còn nữa.” Nàng cho cung nữ đặt chung canh lên bàn, “Đây là thượng đẳng kim ti huyết yến, trước đây Hoàng Thượng đã ban cho cho ta, ta không nỡ dùng, hôm nay vừa lúc xem như lễ gặp mặt vậy. Vừa hầm xong, Tương Tài tử thừa dịp nó còn nóng mà uống đi.”

Cung nữ bên người Đức phi rót canh vào một cái chén đặt bên cạnh sau đó đặt trước mặt Tương Hiểu Vũ. Huyết yến màu vàng nhạt tản mát ra mùi thơm ngát, Tương Hiểu Vũ trong lòng tán thưởng: oa, là màu vàng đó, hình như ăn rất ngon.

Ngay lúc Phúc Lan xuất ra ngăn châm định thử độc, sắc mặt nhất Đức phi thời âm trầm, “Tương Tài tử cho hạ nhân thử độc huyết yến, phải chăng ngờ ta hạ độc bên trong a?”

Tương Hiểu Vũ nói thế nào cũng đã ở trong cung lẫn lộn nhiều năm, trên cơ bản những tần phi có địa vị cao y cũng hiểu biết đôi chút, Đức phi ghét nhất chính là người ta hoài nghi cùng không tín nhiệm nàng, vì thế cười nói: “Phúc Lan, không cần thử, nường nường đã tự mình mang đến đây, không có việc gì đâu.” Nếu nàng thật sự muốn hại y sao lại tự mình mang đến cho y?

Vì làm cho Đức phi bình tĩnh lại, vì biểu đạt thành ý, Tương Hiểu Vũ thừa lúc Phúc Lan cùng Thượng Đức không kịp phản ứng bưng chén sứ lên uống cạn huyết yến bên trong.

Thấy thế, sắc mặt Đức phi quả nhiên tốt hơn, nhưng ngay sau đó sắc mặt nàng từ hồng nhuận thành tái nhợt, vì Tương Hiểu Vũ uống huyết yến không lâu thì “Phốc” một tiếng học máu ngã xuống đất.

“A!” Bọn hạ nhân thét chói tai, Thượng Đức lập tức tiến lên đỡ lấy Tương Hiểu Vũ hét lớn: “Tô Sướng, lập tức đi Ngự thư phòng thông báo cho Hoàng Thượng, Xuân Yến, Xuân Đào, nhanh đi thái y viện tìm thái y, nhớ rõ, chạy đi! Mau! Phúc Lan, lại đây hỗ trợ.”

“Được”

Hết đệ tứ thập tam chương

44. Chương 44

CHƯƠNG 44

Mạc Dương Thần đang ở Ngự thư phòng phê duyệt tấu chương bỗng thấy lòng nhói đau, đúng lúc này, Chu Tề tiến vào nói: “Khởi bẩm Hoàng Thượng, Vân Hiên trai Tô Sướng cầu kiến.” thái giám bên cạnh Tiểu Ngư Nhi? Chẳng lẽ Tiểu Ngư Nhi đã xảy ra chuyện gì? Mau tuyên.”

“Vâng”

Tô Sướng vừa vào liền quỳ xuống dùng thanh âm nức nở nói: “Nô tài khấu kiến Hoàng Thượng, khởi bẩm Hoàng Thượng, Tương Tài tử học máu hôn mê.”

“Cái gì?” Mạc Dương Thần kích động đứng lên, “Xảy ra chuyện gì? Người đang bình thường sao lại học máu hôn mê? Nói cho rõ ràng!”

Tô Sướng đi theo sau Mạc Dương Thần nói: “Hồi Hoàng Thượng, Đức phi nường nường cầm một chung kim ti huyết yến tới bái phỏng Tương Tài tử, lễ gặp mặt, sau đó Tương Tài tử uống vào liền học máu hôn mê.”

Nghe xong Tô Sướng nói xong, Mạc Dương Thần không hề để ý tới họ, thi triển khinh công lấy tốc độ nhanh hơn đi đến Vân Hiên trai. Khi hần tới, thái y còn chưa đến, hần ngồi ở bên giường, kéo tay Tương Hiểu Vũ, lòng nóng như lửa đốt giục nói: “Thái y đâu? Tại sao lâu như vậy còn chưa tới? Chu Tề, nhanh đi giục họ tới, tuyên tất cả thái y đến đây cho trẫm, những kẻ đang nghỉ cũng gọi vào cung, nhanh lên!” Nhìn ái nhân buổi sáng còn mặt mày hồng hào ở cùng mình giờ mặt không còn chút huyết sắc nằm trên giường, tim hần đau như đao cắt, sai phải là còn đau hơn đao cắt, Tiểu Ngư Nhi, người nhất định phải sống.

“Vâng vâng, nô tài tuân mệnh.” Chu Tề chạy vội ra ngoài.

“Ba! Ba! Ba!” Mạc Dương Thần gọi ám vệ ra, “Thuộc hạ khấu kiến Hoàng Thượng, vạn tuế vạn tuế vạn tuế!”

Mạc Dương Thần thủ thế ý bảo ám vệ lại gần mình, nhỏ giọng phân phó bên tai gã: “Người đi tìm kiếm chứng cứ trong tẩm cung của Đức phi, nhớ rõ ngàn vạn lần đừng kinh động bất luận kẻ nào.” Hắn tin tưởng chỉ cần đã làm, thì nhất định phải lưu lại dấu vết nào đó.

“Vâng, thuộc hạ tuân mệnh.”

Mọi người có mặt lúc chuyện này phát sinh, bao gồm cả Đức phi đều quỳ ở một nơi cách giường không xa, Đức phi sợ hãi toàn thân phát run, tại sao có thể như vậy? Nàng sai người làm chung kim ti huyết yển này là vì cùng Tương Hiểu Vũ giao hảo, vì sao y uống vào lại học máu hôn mê? Mẫu phi của Hoàng Thượng năm đó cũng là bị tẩm phi trong cung hạ độc mà chết, Hoàng Thượng đặc biệt thống hận việc này, cho nên sau khi Hoàng Thượng đăng cơ đặc biệt hạ chỉ, nói nếu phát hiện hậu cung có tẩm phi hạ độc hại người khác, nhất định sẽ nghiêm trị. Mà Tương Hiểu Vũ lại là người đang được sủng ái nhất hiện nay, bây giờ y uống xong chung huyết yển mình mang tới xảy ra chuyện, vậy nàng lãnh ít dữ nhiều rồi a.

Chu Tề dẫn một đám thái y vào trong, “Hoàng Thượng, tất cả thái y đã đến đông đủ.”

“Vi thần khấu kiến Hoàng Thượng, vạn tuế vạn tuế vạn tuế.”

Mạc Dương Thần lớn tiếng nói: “Các người mau tới xem Tiểu Ngư Nhi trúng độc gì, nếu chữa không tốt, các người chờ chôn cùng đi.” [Shal: chắc nghe câu này ta lại nhớ đến cái đoản văn, nếu chữa không khỏi trẫm chôn cùng y a =))]

“Vâng, chúng thần nhất định sẽ hết sức cứu trị Tương Tài tử.”

Lúc thái y vây quanh Tương Hiểu Vũ chẩn đoán bệnh, Mạc Dương Thần đi đến chỗ đám người đang quỳ nói: “Đám nô tài các người quả thật là quá vô dụng, các người tốt nhất cầu thần bái phạt cho Tiểu Ngư Nhi có thể bình an vô sự, nếu không toàn bộ nô tài trong Văn Hiến trai chờ ngũ mã phanh thây đi! Hiện tại cái đầu trên cổ các người trẫm tạm thời giữ lại.” Hắn biết Tương Hiểu Vũ rất có cảm tình với đám nô tài này, nếu lúc y tỉnh lại biết chúng bị mình giết, nhất định sẽ không tha thứ cho mình.

Mọi người đang quỳ không ai dám lên tiếng, lần này thật là họ đã làm sai, Tương Hiểu Vũ đối nhân xử thế tốt như vậy, nguyên lão thiên gia có thể phù hộ y bình an vượt qua, bằng không cho dù Hoàng Thượng không giết họ, bọn họ cũng không còn thể diện ở lại nhân gian nữa.

“Về phần Đức phi người. . . .” Mạc Dương Thần nheo mắt lại, dùng ánh mắt sắc nhọn nhìn Đức phi, “Trẫm nghĩ người hẳn rất rõ lời trẫm từng nói qua.”

“Hoàng Thượng tha mạng a, thần thiếp thật sự không biết đây là chuyện gì, thần thiếp bản ý là muốn Tương Tài tử giao hảo, không phải vì độc hại Tương Tài tử, Hoàng Thượng oan uổng, thần thiếp hy vọng Hoàng Thượng có thể nghiêm tra.” Đức phi buộc mình trấn định lại.

“Oan uổng?” Mạc Dương Thần hiện tại hận không thể giết chết hết đám tẩm phi trong hậu cung, nếu Tiểu Ngư Nhi thật sự xảy ra chuyện gì hẳn táng cả hậu cung theo y!”Hảo, trẫm cho người một cơ hội giải thích.”

“Tạ Hoàng Thượng.” Đức phi nói: “Hoàng Thượng, nếu thần thiếp muốn độc hại Tương Tài tử, thần thiếp sao có thể tự mình mang huyết yển đến?”

“Người nói không sai.” Mạc Dương Thần gật đầu, lúc Đức phi nghĩ hắn tin tưởng mình, hắn lại nói: “Nếu như vậy, trẫm cũng có thể nói rằng sau khi người độc hại Tiểu Ngư Nhi, người sẽ dùng lý do này để viện tội cho mình thì sao?” Ái nhân còn không rõ an nguy, hắn không thể buông tha cho bất kỳ một khả năng nào.

Đức phi trừng to mắt nhìn hắn, “Hoàng Thượng!” Nàng không thể tin được Hoàng Thượng không tin nhiệm mình.

Hết đệ tứ thập tứ chương

45. Chương 45

CHƯƠNG 45

Trải qua một vòng kiểm tra cùng thảo luận, thái y rốt cục cho ra kết quả, “Khởi bẩm Hoàng Thượng, chúng thần đã có kết quả.” Nói chuyện chính là Trương thái y có địa vị tối cao trong thái y viện, “Tương Tài tử trúng độc tên là Hồng Liên Tuý, độc này là từ một loại hoa tên là Hồng bBăng Liên luyện chế thành, được tính phi thường bá đạo, có thể nói là kiến huyết phong hầu. Mà may mắn là Hồng Liên Tuý này hạ trong kim ti huyết yển, bị được tính trong huyết yển trung hoà không ít, cho nên Tương Tài tử mới có thể hộc máu hôn mê, mà không phải trực tiếp.” lão trộm nhìn Mạc Dương Thần mới nói tiếp: “. Bỏ mình. Nếu trong vòng hai mươi bốn canh giờ không tìm được giải được, lúc đó Tương Tài tử sẽ không thể cứu được nữa.”

Một thái y nói tiếp lời Trương thái y: “Khởi bẩm Hoàng Thượng, hai mươi bốn canh giờ cũng chính là hai ngày thì không đủ để chế tạo giải được, duy nhất có thể cứu Tương Tài tử cũng chỉ có. Tử Dương hoa vẫn cất giữ ở băng quật trong cung.”

Tử Dương hoa có thể giải bách độc, là giải độc thánh phẩm thế gian hiếm có, một gốc cây Tử Dương hoa chỉ sinh ra một đoá hoa, một đoá Tử Dương hoa từ lúc nảy mầm đến nở hoa cần trải qua sáu mươi năm, Thịnh Đại hoàng triều từ lúc khai quốc đến nay, hoàng thất tổng cộng chỉ có bảy đoá, đến giờ chỉ còn ba đoá, cho nên chỉ có hoàng đế được dùng, đừng nói tần phi bình thường, ngay cả hoàng hậu cũng không thể tùy tiện vận dụng, lịch đại hoàng hậu chỉ có Hiếu Hiền hoàng hậu may mắn dùng qua.

Nghe vậy, Mạc Dương Thần không chút nghĩ ngợi phân phó Chu Tề: “Chu Tề, mang khẩu dụ của trẫm đến băng quật lấy một đoá Tử Dương hoa cho thái y bào chế giải được.”

“Vâng, nô tài tuân mệnh.” Chu Tề không hề bất ngờ trước quyết định của Mạc Dương Thần, từ những chuyện bình thường hàng ngày ông biết Tương Hiếu Vũ trong lòng Hoàng Thượng chiếm một vị trí rất quan trọng

Chu Tề đi không lâu, ám vệ trở lại, “Thuộc hạ khẩu kiến Hoàng Thượng, thuộc hạ trong tấm cung Đức phi tìm được thứ này.” Gã từ trong lòng lấy ra một thứ gì đó giao cho Mạc Dương Thần, Mạc Dương Thần vừa thấy, nổi giận!

Thái giám đứng cạnh hần trộm nhin, trời ạ! Sao Đức phi có thể làm được chuyện độc ác thế này chứ? Chỉ thấy trong tay Mạc Dương Thần cầm một bùa nhìn khoảng nửa thước, bên trên dán một tờ giấy, gã không biết chữ nên không biết bên trên viết cái gì, bất quá gã nghĩ đó hẳn là tên người, trên tờ giấy có cắm mấy cây tú hoa châm. (Thủy: ám vệ thật là lợi hại a, bùa nhìn có găm tú hoa châm cũng không thể làm tổn thương hần)

“Đức phi!” Mạc Dương Thần quát lớn: “Người xem đây là cái gì!” Hần cầm bùa nhìn trong tay đưa cho mọi người xem.

Đức phi kinh hãi, khóc hô: “Hoàng Thượng, đây không phải là của thần thiếp, bùa nhìn này không phải của thần thiếp!”

“Người dám nói chữ viết trên này không phải của ngươi?” Mạc Dương Thần tức giận ném bùa nhìn đến trước mặt Đức phi cho nàng phân biệt.

Sao lại thế này? Nàng nhìn xong run rẩy nói: “Phải Là của thần thiếp. Chữ viết, nhưng. Thần thiếp thật sự không biết bùa nhìn này. Cũng chưa từng viết tên Tương Tài tử. Cầu Hoàng Thượng minh giám!” Nàng vừa nói vừa không ngừng dập đầu.

Mạc Dương Thần quyết định cho nàng thêm một cơ hội, “Hôm nay từng chạm qua chung huyết yển này?”

“Khởi. Khởi bẩm Hoàng Thượng, chung huyết yển này sau khi được Ngự thiện phòng làm cũng chỉ có nương nương chạm qua, trước lúc đưa đến Văn Hiến trai nương nương có mở ra xem, vào lúc đó. Nô tỳ mơ hồ nhìn thấy.” cung nữ nói chuyện chính là cung nữ bên cạnh Đức phi.

“Nhìn thấy cái gì?” Mạc Dương Thần vội hỏi, “Có trẫm ở, Đức phi sẽ không làm gì được ngươi đâu, nói thẳng ra đi.”

“Vâng” Tiểu Đào nói: “Nô tỳ mơ hồ nhìn thấy Đức phi bỏ một cái gì đó vào trong.”

Đức phi trừng to đôi mắt khóc đến sưng đỏ của mình nhìn Tiểu Đào, “Tiểu Đào, người. . . .” Nàng không biết Tiểu Đào vì sao phải nói dối để hại nàng, “Hoàng Thượng, Tiểu Đào nói không phải là sự thật, thần thiếp quả thật từng mở ra xem, bất quá thần thiếp chỉ là muốn xác nhận chung huyết yển đó có phải là chung huyết yển thần thiếp đã cho người đi làm không thôi. . . .”

Lúc nàng muốn nói tiếp, Mạc Dương Thần “Phanh” một tiếng vỗ tay lên bàn, cắt ngang lời nàng, “Hiện tại chứng cứ vô cùng xác thực, nhân chứng vật chứng đều đầy đủ, người còn muốn nói dối? Người đâu, kéo Đức phi xuống, thưởng bạch lăng!” Năm đó mẫu phi hẳn là bị tần phi của phụ hoàng hạ độc mới chết, hẳn không muốn người hẳn yêu cũng giống như mẫu phi, cho nên hẳn muốn giết gà dọa khỉ! Cho dù người khác nói hẳn bạc tình, oán hận hẳn cũng được, để bảo vệ được người mình yêu hẳn nguyện ý hoá thân thành Tu La chốn địa ngục.

“Hoàng Thượng. . . .” Đức phi biết có người muốn hại mình, nói nàng oán Hoàng Thượng vô tình, không bằng nói nàng oán người chủ mưu hại nàng cùng Tiểu Đào, lúc bị kéo xuống Đức phi dùng ánh mắt oán hận chăm chú nhìn Tiểu Đào. Tiểu Đào cúi đầu quỳ gối một chỗ không dám cử động, chỉ yên lặng thầm nghĩ trong lòng: Đức phi nương nương, là nô tỳ có lỗi với người, nhưng nhân bất vị kỷ (người ko thể ko vì mình), Tiểu Đào cũng là vì mình mà thôi, hy vọng người đi tốt.

Hết đệ tứ thập ngũ chương

46. Chương 46

CHƯƠNG 46

“Hoàng Thượng, Tử Dương hoa đã lấy tới.” Chu Tề nâng một cái khay bên trên đặt một khối băng dài nửa thước cao một thước hai đến trước mặt Mạc Dương Thần quỳ xuống nói, bên trong khối băng đóng băng một đóa hoa màu tím còn cả lá củ, vì nó vừa hái xuống đã lập tức bị đóng băng, cho nên hiện tại nhìn vào vẫn còn rất tươi mới.

Mạc Dương Thần ra hiệu bảo Chu Tề giao Tử Dương hoa cho thái y, vì bảo đảm không ai động thủ với giải được, hẳn bảo thái y ở trong tấm phòng của Tương Hiểu Vũ trước mặt hẳn sao được.

Thái y dùng một cái siêu thể tích khá lớn sao được, họ bỏ cả đóa Tử Dương hoa đang đóng băng vào trong, khối băng này đã đóng băng Tử Dương hoa khá lâu, đã nhiễm chút được tính của Tử Dương hoa, lấy dùng chung rất tốt, sau đó thái y thả chút phổi được vào, thái y thay phiên canh lửa, qua hai canh giờ, được rót cuộc cũng sao xong.

Toàn bộ quá trình trừ bỏ đi xí sở một lần, Mạc Dương Thần không rời khỏi đó nửa bước, ngay cả dùng cơm cũng chỉ là ngồi bên cạnh Tương Hiểu Vũ tùy tiện ăn vài thứ.

Thái y thật cẩn thận nâng bát được đến trước mặt Mạc Dương Thần nói: “Khởi bẩm Hoàng Thượng, được đã sao xong, thỉnh để chúng thần hầu hạ Tương Tài tử uống được.”

“Để trầm làm.” Mạc Dương Thần nhận được, lấy thìa bên trong ra, uống một ngụm được, sau đó kê lên môi Tương Hiểu Vũ, dùng đầu lưỡi mở môi cùng hàm răng của y ra, để được theo đầu lưỡi của mình chảy vào miệng Tương Hiểu Vũ, chờ y chậm rãi nuốt xuống, sau đó cứ như vậy làm vài lần, một bát được đã uống xong.

Mọi người thấy Mạc Dương Thần làm vậy, không hện mà cùng nghĩ thầm trong lòng: tình cảm Hoàng Thượng dành cho Tương Tài tử quả thật là sâu sắc a!

Thời gian sau đó, mọi người đều chờ giải được phát huy công dụng. Đột nhiên, Tương Hiểu Vũ nằm trên giường xoay người, “Phốc!” Phun ra một ngụm huyết màu đen, Chu Tề vội vàng cầm lấy một cái khăn sạch lau máu cho y.

Tương thái y lập tức lên bắt mạch cho Tương Hiểu Vũ, Mạc Dương Thần khẩn trương nhìn y, Tương thái y nhẹ nhàng thở ra nói: “Khởi bẩm Hoàng Thượng, Hồng Liên tTuý đã giải, Tương Tài tử không còn đáng ngại, nhưng được tính của Hồng Liên Tuý rất mạnh liệt, Tương Tài tử sau khi tỉnh phải điều dưỡng thời gian dài.” Hô, mạng già này bảo vệ được rồi.

Trái tim treo lơ lửng cả ngày nay của Mạc Dương Thần rốt cuộc thả lỏng, thân thể cương cứng của đám người Thượng Đức đang quỳ trên đất cũng thả lỏng ra.

“Tử tội có thể tha, nhưng tội sống khó tha.” Mạc Dương Thần nhìn đám người Thượng Đức nói: “Năm người các ngươi, đi hình phòng linh phạt đi, nam đánh hai mươi đại bản, nữ mười lăm đại bản.”

“Vâng, nô tài (nô tỳ) tạ ân Hoàng Thượng tha mạng.” Bọn họ dập đầu với Mạc Dương Thần, liền đứng dậy đi đến hình phòng, quỳ liên tiếp mấy canh giờ, chân họ đã sớm tê cứng không còn chút cảm giác .

“Chu Tề.”

“Có nô tài.”

“Người đến Vân Tường cung chọn vài người có thể tin được, thay họ chiếu cố Tiểu Ngư Nhi.” Mạc Dương Thần phân phó.

“Vâng, nô tài tuân mệnh.”

Mạc Dương Thần cho lui tất cả mọi người, kéo một bàn tay của Tương Hiểu Vũ áp lên má mình, Tiểu Ngư Nhi, ta có lúc hy vọng mình chỉ là một người dân thường áo vải, như vậy chúng ta là có thể nhàn nhả ở cùng nhau, tất cả áp lực cùng âm mưu đều cách chúng ta thật xa.

“Hỏi được gì rồi?” Trầm Viện thấy cung nữ mình phái đi hỏi thăm chuyện Tương Hiểu Vũ trúng độc trở về, nàng ta còn chưa kịp thỉnh an, nàng liền khẩn cấp hỏi. Đức phi hạ độc hại Tương Hiểu Vũ, lúc tỷ muội Xuân Yên đi thái y viện tìm thái y thì đã truyền khắp toàn bộ hậu cung, nhưng trừ bỏ nàng cùng đồng lõa, không ai biết kỳ thật chủ mưu chân chính là Trầm Viện nàng, ha ha! Lập tức có thể loại trừ được hai cái gai trong mắt, thật tốt a!

“Nô tỳ khấu kiến nương nương, khởi bẩm nương nương, Tương Tài tử đúng là trúng độc, bất quá Hoàng Thượng cho Chu công công mang khẩu dụ đến bằng quạt lấy ra một đóa Tử Dương hoa làm thuốc dẫn cho Tương Tài tử giải độc, mà Đức phi nương nương bị Hoàng Thượng thưởng bạch lăng.”

Hoàng Thượng vì cứu Tương Hiểu Vũ chết tiết kia mà dùng tới cả Tử Dương hoa trân quý, không độc chết được y thật đáng tiếc, Trầm Viện nghiêng răng nghiêng lợi dùng sức vò khăn lụa trong tay mình, nhưng nàng nghĩ tới chuyện tình địch Đức phi bao năm nay bị thưởng bạch lăng, một cảm giác mát lạnh xông thẳng vào đầu nàng, mọi người trong cung đều biết Hoàng Thượng thưởng bạch lăng, ý chính là để nàng ta dùng bạch lăng đó để thắt cổ, thật sự là khiến nàng vui sướng khôn cùng a!

“Người lui ra đi.” Trầm Viện vui vẻ cười nói với cung nữ truyền tin.

Thấy Trầm Viện lộ ra một nụ cười mấy tháng nay đã mất tăm, cung nữ ở trong lòng trộm thở hắt, “Vâng, nô tỳ cáo lui.”

Nếu so với chuyện Tương Hiểu Vũ trúng độc, Đức phi chết càng làm nàng vui hơn, dù sao Tương Hiểu Vũ là một tên thái giám, bất luận Hoàng Thượng cỡ nào sủng ái y, y cũng không sinh được hoàng tử, không làm được hoàng hậu; nhưng Đức phi bất đồng, nàng ta là một nữ tử, trước khi Tương Hiểu Vũ chưa xuất hiện Hoàng Thượng phi thường sủng nàng ta, thiếu chút nữa nàng ta đã có thể ăn chung bàn với nàng rồi, nếu để nàng ta sinh hạ hoàng tử trước, vậy chẳng phải nàng ta sẽ ngồi lên hậu vị sao. Hoàng Thượng lần này ban bạch lăng rất tốt, ban rất tốt!

Nàng dùng điều kiện xuất cung để dụ dỗ Tiểu Đào cung nữ bên cạnh Đức phi, để ả ta thông báo mọi hành động của Đức phi có cho nàng, sau khi biết Đức phi muốn dùng kim ti huyết yển làm lễ gặp mặt cho Tương Hiểu Vũ, nàng lập tức nghĩ ra một kế, giao Hồng Liên Tuý ngẫu nhiên có được cho Tiểu Đào, bảo ả bỏ vào chung huyết yển, sau đó chờ Tương Hiểu Vũ độc phát rồi xảo diệu ‘ khai ra ’ Đức phi.

Ha ha! Nàng thật lòng bội phục tài trí của mình a, ha ha.

Hết đệ tứ thập lục chương

47. Chương 47

CHƯƠNG 47

Ngày hôm sau, khi Mạc Dương Thần đi thượng triều, thì Tương Hiểu Vũ cuối cùng cũng tỉnh lại, Chu Tề vẫn thay Mạc Dương Thần bảo hộ Tương Hiểu Vũ vui vẻ kêu lên: “Thật tốt quá, Hiểu Vũ, người đã tỉnh.”

“Chu công công, khụ khụ.”

Chu Tề vội rót một chén nước cho y, đỡ Tương Hiểu Vũ ngồi dậy dứt y uống nước, được nước thấm ướt, yết hầu khô cạn cuối cùng cũng phát ra thanh âm, “Chu công công, xảy ra chuyện gì vậy? Ta nhớ lúc đó ta uống bát kim ti huyết yến của Đức phi nương nương mang tới, bụng đột nhiên đau buốt, sau đó hình như ta học máu, rồi sau nữa thì ta không còn tri giác.”

“Ai, Hiểu Vũ, may mà người phúc lớn mạng lớn được hoàng thượng sủng ái, nên bây giờ người mới có thể tỉnh lại.” Chu Tề kể lại chuyện hôm qua cho Tương Hiểu Vũ nghe, biểu tình ông nói chuyện biểu tình cực kì khoa trương, nếu không phải chuyện này có liên quan đến y, nhất định y sẽ cười ra tiếng tới.

Nghe Chu Tề nói đám người Thượng Đức vì mình sơ ý trúng độc mà bị phạt, Tương Hiểu Vũ thấy vạn phần áy náy, y không thể tưởng được Đức phi sẽ độc hại mình, chẳng lẽ nàng chưa từng nghĩ tới nếu nàng hại mình thì người cuối cùng chịu thiệt vẫn là nàng sao? Với chuyện nàng bị ban chết, trong lòng Tương Hiểu Vũ không có cảm giác gì, thứ nhất, y không quá quen nàng, thứ hai, y là người bình thường, không phải thánh nhân, cho dù có tâm đồng tình, thì nó cũng không dành cho người muốn hại chết mình.

“Hoàng Thượng giá lâm!” Một tiếng tuyên giá từ bên ngoài truyền đến, Chu Tề giữ lại Tương Hiểu Vũ đang muốn xuống giường nghênh giá, “Hiểu Vũ, người vừa mới tỉnh lại, thân thể còn rất yếu, không nên động dậy, ta nghĩ Hoàng Thượng sẽ không để ý chuyện người có ra nghênh giá hay không đâu.” Nói xong ông xoay người ra ngoài cửa nghênh đón Mạc Dương Thần.

“Nô tài khấu kiến Hoàng Thượng, vạn tuế vạn tuế vạn tuế.”

“Chu Tề, Tiểu Ngư Nhi đã tỉnh chưa?”

“Hồi Hoàng Thượng, Tương Tài tử vừa mới tỉnh lại, bất quá hiện tại thân thể còn đang suy yếu nên không thể xuống giường nghênh giá.”

Biết Tương Hiểu Vũ tỉnh lại, Mạc Dương Thần vội bước vào phòng.”Hoàng Thượng.” Tương Hiểu Vũ ngồi trên giường, lưng tựa vào đầu giường, mặt mang mỉm cười, đôi mắt đầy thâm ý nhìn Mạc Dương Thần, tựa như thiên ngôn vạn ngữ chất chứa hết trong ánh mắt này.

“Thật tốt quá, người không có việc gì.” Mạc Dương Thần ngồi bên giường vươn tay vuốt đôi gò má tái nhợt của Tương Hiểu Vũ, sau đó ôm y vào lòng, tựa đầu vào hõm vai của y, hấp thụ mùi vị độc nhất vô nhị trên người y. Năm đó mẫu thân hắn cũng vì trúng Hồng Liên Tuý kiến huyết phong hầu kia mà chết, hoàn hảo được tính Hồng Liên Tuý bị kim ti huyết yến hóa giải không ít. Khi biết Tiểu Ngư Nhi trúng độc học máu, hắn đã sâu sắc cảm nhận được cảm giác của phụ hoàng vào cái năm mẫu phi qua đời.

Phụ hoàng sau khi mẫu phi qua đời có thể nói là biến thành một cái xác không hồn, nếu không phải vì Thịnh Đại giang sơn, có thể lúc ấy người đã theo mẫu phi, cho nên khi xác nhận hắn đã có thể gánh vác thiên hạ, phụ hoàng liền vĩnh biệt cõi đời. Hoàn hảo ông trời phù hộ, không để cho tử thần cướp Tiểu Ngư Nhi khỏi tay hắn.

Tương Hiểu Vũ chỉ mặt tiết y đột nhiên thấy hõm vai mình mát lạnh còn ướt ướt, y nhất thời sửng sốt, đôi tay vòng ra sau lưng Mạc Dương Thần phát tay vài cái, ý bảo đám người Chu Tề đi ra ngoài, để không gian trong phòng lại cho đôi tình nhân suýt nữa đã thiên nhân vĩnh cách.

“Xin lỗi.” Nói xong tiếng xin lỗi này, đôi mắt Tương Hiểu Vũ cũng nhìn không được đỏ lên. Có câu rằng, nam nhi có lệ nhưng không dễ rơi, chỉ là vì chưa thương tâm quá mức mà thôi. Không thể tưởng được một lần lỗ mãng của mình thế nhưng lại tổn thương ái nhân sâu đến vậy. Vì mình, vì ái nhân, y thề, y sau này nhất định sẽ nghe lời bọn Thương Đức, không ăn thứ gì bậy bạ nữa.

Chuyện ngoài ý muốn lần này, làm hai người đang yêu càng thêm quý trọng lẫn nhau.

Hết đệ tứ thập thất chương

48. Chương 48

CHƯƠNG 48

“Hiếu Vũ? ! Hiếu Vũ! Người ở đâu a? Mau ra đây đi.”

“Hiếu Vũ! Người ở đâu a.”

“Hiếu Vũ.”

Thượng Đức, Phúc Lan, Xuân Yến, Xuân Đào cùng Tô Sướng phân ra tìm kiếm Tương Hiếu Vũ thừa dịp họ không chú ý mà trốn đi, khắp nơi trong Vân Hiên trai, họ không biết Tương Hiếu Vũ đến tột cùng bị làm sao, hôm qua y vẫn còn bình thường, cho dù trong lòng không muốn, nhưng vẫn chịu ngoan ngoãn uống xong bổ dược Mạc Dương Thần yêu cầu thái y viện kê đơn.

Nhưng hôm nay không biết tại sao, khi đến giờ uống dược, y thể nhưng chạy trốn. Họ lại không dám đi quấy rầy Hoàng Thượng, lần trước nam bị hai mươi, nữ bị mười lăm đại bản đã khiến họ vô cùng sợ hãi, họ không muốn để Hoàng Thượng nghĩ mình hành sự bất lực, cho nên họ hy vọng nếu là chuyện tự họ có thể giải quyết thì tận lực tự mình giải quyết, Vân Hiên trai lớn có chừng ấy, họ không tin bằng lực lượng của năm người, trước khi bổ dược người mà lại không tìm được Tương Hiếu Vũ.

Sau khi tìm nửa canh giờ, đám người Thượng Đức tụ tập trong đại sảnh Vân Hiên trai, “Trời ạ, thật không biết Hiếu Vũ trốn giỏi như vậy a, ta sắp đảo ngược cả tiểu viện lên, mà cũng chẳng tìm thấy y đâu cả.”

“Chúng ta cũng vậy a, tìm mấy lần trong phòng rồi, thật không biết y đi nơi nào nữa.”

“Hiếu Vũ có thể đã ra khỏi Vân Hiên trai rồi không, cho nên chúng ta mới tìm không thấy y?”

Phúc Lan chau mày nói: “Không đâu, ta thập phần xác định Hiếu Vũ đang ở trong Vân Hiên trai, vừa rồi trừ bỏ Xuân Yến đi thái y viện lấy dược, ta cùng Xuân Đào đều ở phòng trong, mà Thượng Đức cùng Tô Sướng thì ở bên ngoài dọn dẹp tiểu viện, nếu Hiếu Vũ xuất môn, họ nhất định sẽ thấy. Hơn nữa, hoàng thượng hạ chỉ yêu cầu Tương Hiếu Vũ trong một tháng này phải nằm dưỡng bệnh, không được bước ra Vân Hiên trai nửa bước, tính tình Hiếu Vũ mọi người đều biết, y tuyệt đối không có khả năng kháng chỉ.”

Phúc Lan nói rất có đạo lý, tuy nói họ ở Vân Hiên trai có lười nhác một ít, nhưng Tương Hiếu Vũ đi ra ngoài hay có người nào vào, họ cũng sẽ đặc biệt lưu ý, cho nên họ dám khẳng định Tương Hiếu Vũ đang ở nơi nào đó trong Vân Hiên trai.

“Hoàng Thượng giá lâm!” Đột nhiên, một tiếng tuyên giá từ đại môn truyền đến, năm người trong Vân Hiên trai không hẹn mà cùng ngẩng ra một lúc, thậm chí, thật là ốc lâu thiên phùng liên dạ vũ (cả câu: ốc lâu thiên phùng liên dạ vũ, thuyền tri hữu ngộ đả đầu phong, hàm ý là đã hoạ vô đơn chí mà còn gặp phải lửa cháy đổ thêm dầu) mà! Hoàng Thượng sao lại tới đây vào lúc này? Bình thường vào giờ này ngài ấy không phải ở trong Ngự thư phòng phê duyệt tấu chương sao?

Họ nhìn nhau trao đổi, Thượng Đức đáng thương nhỏ giọng nói: “Xem ra lần này mộng chúng ta lại sắp nở hoa rồi, lại phải nằm trên giường vài ngày .”

“Nô tài (nô tỳ) khấu kiến Hoàng Thượng, vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!” Bọn họ đồng loạt quỳ xuống thỉnh an.

“Bình thân.” Mạc Dương Thần vào đại sảnh sau, nhìn trái nhìn phải vài lần: “Tiểu Ngư Nhi đâu? Y không ở đây với các người à? Chẳng lẽ ngủ trưa bên trong?” Sao có thể? Dựa theo sự hiểu biết của hắn với con cá nhỏ này, y tuyệt đối không thích ngủ trưa, bởi vì y không thích nằm trên giường quá lâu. Hôm nay sao lại ngủ trưa, chẳng lẽ thân thể y không thoải mái?

Năm người Thượng Đức nhìn nhau vài lần, cuối cùng vẫn là quyết định do quân sự thái giám —— Thượng Đức đáp lời, “Khởi, khởi bẩm Hoàng Thượng, Tương. Tương Tài tử thừa dịp chúng nô tài không chú ý. Tìm nơi. Trốn rồi.”

“Trốn rồi?” nghe đáp án ngoài ý muốn, Mạc Dương Thần hỏi: “Vì sao?”

“Hoàng Thượng, nô tài đoán rằng có liên quan tới bát được này.”

“Bỏ được?” Bỏ được này có vấn đề gì sao? Y uống hơn nửa tháng rồi mà.

“Hoàng Thượng, Tương Tài tử từ hai ngày trước đã không chịu uống được, vừa rồi, Tương Tài tử thừa dịp chúng nô tài không lưu ý mà chạy trốn.” Thượng Đức cứng rắn nói ra, nói xong, hần lập tức dập đầu trước Mạc Dương Thần, “Cầu Hoàng Thượng thứ tội.” Xem ra mông hần lại sắp nở hoa rồi a.

Mạc Dương Thần lắc đầu, họ thật sự là càng ngày càng lười nhác, xem ra này đám nô tài này bị Tiểu Ngư Nhi dạy hư rồi, nếu không phải xem họ trung tâm với Tiểu Ngư Nhi, hần thật muốn đổi hết bọn họ.”Đều đứng lên hết đi.”

“Nô tài (nô tỳ) tạ Hoàng Thượng không trị tội.” Nghe ra Hoàng Thượng không có ý trách tội họ, tâm đang treo lơ lửng cuối cùng cũng rơi xuống.

Mắt thấy bát được trên bàn sắp nguội, hần cần một biện pháp nhanh nhất để tìm được Tiểu Ngư Nhi. Đột nhiên, hần nhớ tới một câu Chu Tề từng nói, ‘trong vòng một trăm bước chỉ cần có tiếng tiền rơi xuống đất, Tương Hiểu Vũ nhất định sẽ nghe được, hơn thế sẽ dùng tốc độ nhanh nhất chạy tới bắt đồng tiền vào ngực mình. Cho nên có rất nhiều lúc vì muốn tìm Tương Hiểu Vũ mà mọi người dùng cách này, mà sự thật cũng chứng minh, biện pháp này rất hữu dụng. ’

Mạc Dương Thần quyết định thử phương pháp này một lần, vì thế hần nói: “Ai có một đồng tiền trong người?”

Người biết Tương Hiểu Vũ lập tức hiểu vì sao Hoàng Thượng sẽ lại hỏi họ có đồng tiền hay không. Vẫn là Hoàng Thượng thông minh a, sao hần lại bên mắt cách này nhỉ? Thượng Đức thấy từ lúc đổi một chủ tử khác, hần ngày càng dốt nát, chẳng lẽ cái này gọi là chủ sao tớ này?

“Hoàng Thượng, nô tài có.” Chu Tề từ đai lưng lấy ra một đồng tiền đưa cho Mạc Dương Thần .

Tương Hiểu Vũ vì trốn uống bỏ được bị bắt uống hơn nửa tháng kia, thừa dịp đám người Thượng Đức không lưu ý trộm trốn vào một cái tủ đựng y phục. Phải, y biết trốn được nhất thời, không trốn được một đời, nhưng có thể trốn nhất thời thì trốn nhất thời a, chỉ cần trốn đến khi bát được kia nguội, y có thể lấy có được đã nguội, uống vào sẽ không có hiệu quả, như vậy là có thể quang minh chính đại mà đổ nó đi.

Ha ha, y thật đúng là thông minh mà! A, chờ đã, đây là thanh âm gì? ! Là Là thanh âm đồng tiền rơi xuống đất! Đồng tiền, ta đến đây! ! ! Tương Hiểu Vũ dùng tốc độ nhanh nhất chạy ra ngoài, ngồi xổm xuống vươn ngón cái cùng ngón trỏ của tay phải chuẩn xác nhấc lên đồng tiền vừa rơi xuống, đặt lên miệng thổi vài cái, sau đó bỏ vào đai lưng, bỏ vào xong còn nhẹ nhàng vỗ vỗ đai lưng. Hi hi, lại có một đồng vào túi mình, túi túi bình an! Một chữ —— thích!

Tương Hiểu Vũ chỉ chú ý tới đồng tiền căn bản không lưu ý đến bên cạnh còn có người, y đặc ý dào dạt chú ý nghe xem còn đồng tiền nào rơi xuống đất nữa không.

“Nguyên lai biện pháp này thật sự có thể câu được con cá nhỏ người a.” Nghe thấy thanh âm của ái nhân, Tương Hiểu Vũ xoay người nhìn lại, chỉ thấy ái nhân dùng biểu tình tự tiếu phi tiếu nhìn mình, mà cung nữ thái giám phía sau hần cũng nhìn không lạng lẽ cười trộm.

“Hoàng, Hoàng Thượng? !” Tương Hiểu Vũ cười ‘ cứng ngắc’, Hoàng Thượng nói vậy là sao? Chẳng lẽ. . . . Chẳng lẽ là Hoàng Thượng ném đồng tiền để làm ‘ mồi ’ dụ mình mắc câu?

Không để ý đến Tương Hiểu Vũ bị ‘ đông cứng tại chỗ ’, Mạc Dương Thần nhìn đám người Thượng Đức nói: “Được rồi, Tương Tài tử đã xuất hiện, mau hầu hạ y uống được.” ‘ câu cá ’ thế này thật thú vị, về sau có cơ hội nhất định phải đùa tiếp mới được.

‘ bị buộc ’ uống xong cả một bát được, Tương Hiểu Vũ ủy khuất nhìn Mạc Dương Thần nói: “Hoàng Thượng, cơ thể của ta đã khôi phục, cường tráng để mức đánh chết được hổ, người phân phó thái y viện không cần sắc được nữa được không?” Y nhỏ giọng kể vào tai Mạc Dương Thần nói: “Hoàng Thượng, ta tối qua còn có thể xx được với người mà , người chẳng lẽ lại không rõ cơ thể ta thế nào sao?”

Ha hả, tối qua thật là một đêm tuyệt vời. Nhớ tới tối hôm qua, Mạc Dương Thần cười tà nói: “Thân thể người khôi phục rất khá, thật cũng là nhờ mớ bổ dược này. Dù sao trầm không phải thái y, không thể quyết định cho người uống dược ít hơn, nếu thái y nói phải uống một tháng, thì người ngoan ngoãn uống một tháng đi.”

Nói vậy cũng như chưa nói gì, hơn mười mấy ngày đều phải uống dược, Tương Hiểu Vũ ở trong lòng Mạc Dương Thần trực tiếp hóa đá.

Hết đệ tứ thập bát chương

49. Chương 49

CHƯƠNG 49

Tiên giới

“Thái Thượng Lão Quân gia gia, dược làm xong chưa?” Bạch Vô Thường vừa bắt tay lão vừa hỏi.

“Xong rồi xong rồi.” Thái Thượng Lão Quân thấy bộ xương già của mình sắp bị lay đến rụng rời, “Các người cũng vậy nữa, đây đã là lần thứ hai lão phu giúp các người luyện chế mẫu tử đan, các người lại gây ra họa gì rồi a? Sai, hẳn là hỏi người Bạch Vô Thường lại gây họa gì nữa a?” Hắc Vô Thường là hoàng tử của ngọc đế, tinh quân trên trời, là lão nhìn lớn lên, tính tình hắc thể nào, Thái Thượng Lão Quân rất rõ ràng, nhưng không hiểu sao hẳn lại đi coi trọng con tiểu miêu thoát tuyến này (thực thân của Bạch Vô Thường).

Bạch Vô Thường vuốt mông ngựa nói: “Thái Thượng Lão Quân gia gia thật lợi hại nha, không cần đoán cũng biết là ta gây họa.”

Tên ngu ngốc này, Hắc Vô Thường thật muốn đào một cái động chôn mình xuống, hẳn đã tự hỏi mình N lần, đến tột cùng thích con tiểu miêu này ở điểm nào? Thân là ái nhân hẳn cũng nhìn không được phải nói: “Người chuyên môn gặp rắc rối, chuyện này đã truyền khắp tam giới, còn cần đoán nữa sao?”

Thấy Hắc Vô Thường không giúp mình giục Thái Thượng Lão Quân lấy dược thì thôi, thế nhưng còn nói như vậy! Bạch Vô Thường tức giận bổ nhào vào người Hắc Vô Thường, mở miệng cắn vào cánh tay hẳn, ta cắn, ta cắn, ta cắn cắn cắn.

“Ha ha ha.” Thấy thế, Thái Thượng Lão Quân phát ra một trận cười to, nói: “Hình thức ở chung của các người vẫn không hề thay đổi a.” Lão từ trong tay áo rộng rãi của mình lấy một cái hộp gấm đưa cho Hắc Vô Thường, “Mẫu tử đan các người muốn ở trong này, Tiểu Bạch a, nhớ rõ sau này bớt gây họa đi.”

Hắc Vô Thường nhận được, “Tạ Thái Thượng Lão Quân.”

“Thái Thượng Lão Quân gia gia, chúng ta đi , tái kiến!” Trước khi đi, Bạch Vô Thường xoay người phát tay hô với Thái Thượng Lão Quân

Thái Thượng Lão Quân cũng phát tay đáp lại, hài tử Bạch Vô Thường này, thật là làm người ta vừa yêu vừa hận.

Trên đường về nhân gian, Bạch Vô Thường hỏi: “Chúng ta bây giờ phải đi đưa mẫu tử đan cho Thịnh Đại hoàng đế sao?”

“Đương nhiên, nếu không phải vì người, thái tử của Thịnh Đại hoàng triều đã sinh ra từ lâu rồi.” Nói tới đây, Hắc Vô Thường nhìn không được trợn mắt nhìn Bạch Vô Thường, nói tiếp: “Hoàn hảo chỉ sai có một năm, nếu sai hơn hai ba năm thì phiền toái lớn rồi, dù sao cũng là hạ nhâm thiên tử a.”

“Ta có cách gì chứ a.” Bạch Vô Thường đô đô miệng nén giận nói: “Vốn có thể đúng giờ giao mẫu tử đan giao cho Thịnh Đại hoàng đế, ai biết Thái Thượng Lão Quân gia gia lại lải nhải nhiều như vậy a, chúng ta ước chừng bị lão lải nhải nửa ngày, phải biết trên trời nửa ngày dưới nhân gian chỉ sợ đã là nửa năm, nếu là chờ cứu mạng vậy hẳn người nợ cũng đã đi đầu thai rồi.”

Nếu không phải người thường xuyên gặp rắc rối như thế, người ta sao lại phải liên tục lải nhải nhắc nhở người a, Hắc Vô Thường ở trong lòng hô. Hẳn không nói ra không phải không dám nói, mà là hẳn quá rõ

tính cách của bầu bạn, nếu như mình nói như thế, y sẽ không ngừng, liều mạng giải thích nguyên nhân mình gặp rắc rối.

Hắc Bạch Vô Thường xuất hiện phi thường đột nhiên, ngay lúc đó Mạc Dương Thần cùng Tương Hiểu Vũ đang ngồi trên giường. Ngạch. làm một ít chuyện nhi đồng không nên nhìn, bất quá hoàn hảo họ không phải nhi đồng. Ngạch, nói sai rồi. Nói về chính đề, họ xuất hiện làm Tương Hiểu Vũ vốn bị hôn đến mức đầu óc choáng váng, đôi mắt đầy sương mù tỉnh táo lại, y trừng lớn mắt, thích khách! Hai tay hơi chút dùng sức đẩy Mạc Dương Thần còn chưa biết chuyện ra, xoay người ngồi trước Mạc Dương Thần, ngăn trở hắn chất vấn nói: “Người nào? !” Muốn ám sát Hoàng Thượng, trước tiên phải bước qua thi thể của y.

Nghe Tương Hiểu Vũ nói ra câu “Là ai phái các người tới”, Mạc Dương Thần không cần quay đầu xem cũng biết có thích khách, bởi vì không có sự cho phép của hắn, bất luận kẻ nào trong cung cũng không dám mạo muội tiến vào tấm phòng của hắn. Hắn rất cảm động hành động của ái nhân, khi phát hiện thích khách, phản ứng như thế là phát ra từ nội tâm, vì căn bản không có thời gian để Tương Hiểu Vũ tự hỏi sau khi phát hiện thích khách phải làm thế nào.

Hai gã ‘ thích khách ’ này xuất hiện nếu không không làm kinh động thị vệ cùng ám vệ trong cung, mà ngay cả nếu ái nhân không lên tiếng thì mình cũng không phát hiện, xem ra võ công bọn họ rất cao cường, cho dù không trên mình, thì cũng là ngang nhau.

Mạc Dương Thần xoay người, chỉnh lại vạt áo đã mở ra của Tương Hiểu Vũ, sửa xong đẩy ái nhân ra sau lưng mình, đôi mắt xanh biếc chăm chú nhìn hai người một đen một trắng trước mặt, “Là ai phái các người tới?” thanh âm lãnh khốc làm người nghe như đang đứng trong băng tuyết, Mạc Dương Thần nhíu mày, tuy rằng mặt ngoài bình tĩnh, nhưng trong lòng lại tràn ngập nghi vấn: xảy ra động tĩnh lớn thế này đừng nói ám vệ cùng thị vệ, cho dù là thái giám cung nữ chờ đợi ngoài tấm phòng đều phải nghe thấy, vì sao họ lại không nghe được? Chẳng lẽ hai gã thích khách này trước khi vào phòng đã giải quyết hết mọi người? Mạc Dương Thần đoán họ dùng được, nguyên nhân là vì nếu họ dùng võ, bất luận là cao thủ võ công cao cường cỡ nào đều đã phát ra tiếng vang.

“Ba ba ba!” Hắc Vô Thường vỗ tay nói: “Không tồi, không tồi, trăm ngàn năm qua, ta đã thấy không ít quân vương, nhưng giống người dưới tình huống thế này mà còn có thể giữ bình tĩnh xử sự thế này, là lần đầu tiên nhìn thấy.” quân vương bình thường nhìn thấy thích khách phản ứng đầu tiên cho dù không biểu hiện thập phần kích động cũng sẽ sắc mặt đại biến, mà sắc mặt hắn tới giờ vẫn chưa biến đổi vẫn ung dung mà đối diện với mình.

Trăm ngàn năm? Nghe ba chữ này, Tương Hiểu Vũ bị ái nhân bảo hộ phía sau, nhịn không được mở miệng hỏi: “Chẳng lẽ các người là quỷ? !” Y nói lời này không phải sử dụng ngữ khí sợ hãi run rẩy, mà là dùng ngữ khí kinh hỷ.

Y vốn rất nhất, trước giờ đều nghe lão nhân gia nói, quỷ có một mái tóc dài hỗn độn che khuất mặt, mặc một thân bạch y, hai mắt toả ánh sáng xanh, toàn thân toả ra khí chất âm trầm. Nhưng hai con ‘ quỷ ’ trước mặt hoàn toàn không giống với lời lão nhân gia, nguyên nhân y không sợ hãi hai con ‘ quỷ ’ này là vì một điều quan trọng hơn, thì phải là ái nhân đang ở cạnh y, đừng nói là hai, cho dù là một trăm con ‘ quỷ ’ thế này y cũng không sợ.

Nếu nhìn thấy được, Tương Hiểu Vũ nhất định sẽ nhìn thấy trên trán Mạc Dương Thần cùng Hắc vì lời của y mà lộ ra hắc tuyết cùng chảy mồ hôi. Bị y nói một câu như thế, thân hình đang buộc chặt của Mạc Dương Thần thả lỏng không ít.

“Ngạch, chúng ta xem như quỷ.” Bạch Vô Thường sử dụng ngữ khí không chắc chắn nói xong còn không quên quay đầu nhìn Hắc Vô Thường xác định: “Đúng không?” Không có cách nào, tuy rằng trước khi họ bị biếm đến địa phủ công tác là thần tiên, nhưng từ lúc trở thành Hắc Bạch Vô Thường, mỗi lần phụng mệnh đi thu hồn, Quỷ Hồn này đều tự xem họ là đồng loại, thời gian dài quá, chính y cũng không phân biệt nổi mình là thần tiên hay quỷ.

Bạch Vô Thường vừa nói xong, nụ cười hoàn mỹ trên môi Hắc Vô Thường giật giật vài cái, mà ngay cả Mạc Dương Thần cũng nhịn không cười thả lỏng bản thân, mà Tương Hiểu Vũ thì cất tiếng cười ha hả không chứa ai mặt mũi.

“Được rồi, nhàn thoại cũng đã nói quá nhiều, nói thêm nữa sẽ trễ công tác tiếp theo.” Hắc Vô Thường từ trong lòng lấy ra một cái hộp gấm nói: “Bởi vì ở hai mươi năm trước (hiện tại Tương Hiểu Vũ đã hai mươi tuổi) xảy ra một ít sai lầm, cho nên vì bồi thường các người, hôm nay chúng ta đưa tới một viên mẫu tử đan.”

“Mẫu tử đan?” Mạc Dương Thần cùng Tương Hiểu Vũ trầm miệng một lời hỏi.

“Đúng, tác dụng của đan dược này như tên của nó, mẫu tử đan là tiên đan, chỉ cần rời khỏi thiên đình nhất định phải dùng trong mười hai canh giờ, nếu không sẽ mất đi công hiệu.” Hắc Vô Thường bổ sung nói, “Phương pháp sử dụng chúng ta đã viết bỏ vào hộp gấm, cho nên các người phải sử dụng trong đêm nay.”

Mạc Dương Thần dùng ngữ khí nghi hoặc hỏi: “Tại sao phải cho chúng ta mẫu tử đan?” Tiên đan? Chẳng lẽ hẳn thật sao sao?

“Đương nhiên là để các người dùng để sinh hài tử, vì hai mươi năm trước chúng ta ngộ. Ngộ ngộ.” Hắc Vô Thường đã kịp che miệng Bạch Vô Thường trước khi y kịp nói thêm cái gì, “Người ngốc à, người muốn để càng nhiều người biết người gây họa sao?” Hắc thì thầm bên tai Bạch Vô Thường, Bạch Vô Thường nghe xong lập tức ngừng giây giũa, vẫn là ái nhân nói đúng. Vì thế y nhìn Mạc Dương Thần cùng Tương Hiểu Vũ cười cười nói: “Thời gian không còn sớm, ta cùng tiểu Hắc không quấy rầy các người, nhớ sử dụng viên mẫu tử đan.”

Hắc Vô Thường ném hộp gấm cho Mạc Dương Thần, Mạc Dương Thần một tay tiếp được, “Ái nhân của sư huynh Lôi Hạo Nhiên của người cũng từng sử dụng, nếu ta nhớ không lầm, hai tháng nữa hẳn sẽ làm phụ thân.” Ném lại một câu này hẳn ôm thắt lưng Bạch Vô Thường cùng nhau biến mất.

Hết đệ tứ thập cửu chương

50. Chương 50

CHƯƠNG 50

Tương Hiểu Vũ vươn tay xuống hạ thân dùng sức nhéo lên bắp đùi của mình, đau! Đây không phải là giấc mộng!”Hoàng Thượng, ý của họ là chúng ta sẽ có một hài tử thuộc về mình? !” Y chỉ là một thái giám ngay cả nam nhân cũng không phải, vậy mà có thể sinh hài tử cho Hoàng Thượng?

Mạc Dương Thần mở hộp gấm trong tay ra, tờ giấy gấp kỹ đặt bên trong hộp rơi ra ngoài, mà bên trong chiếc hộp là một viên đan dược phím hồng quang toả ra mùi thơm ngan ngát, Tương Hiểu Vũ nhặt tờ giấy lên mở ra cùng Mạc Dương Thần đọc cách dùng mẫu tử đan, càng đọc mặt Tương Hiểu Vũ lại càng đỏ, cơ hồ có thể so với viên đan dược trong tay Mạc Dương Thần, trời ạ, sao lại phải dùng phương pháp xấu hổ đến vậy a!

Đọc xong, Mạc Dương Thần dùng vẻ mặt hơi ngưng trọng hỏi: “Tiểu Ngư Nhi, người thật sự tin tưởng lời hai người kia sao?”

“Hoàng Thượng, chẳng lẽ người. Không tin?”

“Hai người kia thật rất khả nghi, thiên hạ to lớn, cao thủ dùng được không phải không có, họ có thể dùng được để làm mọi người bên ngoài hôn mê, sau đó dùng khinh công cao siêu tự do xuất nhập, chỉ bằng viên đan dược kia cùng lời họ nói, ta không dám tin.” Mạc Dương Thần gật đầu nói: “Nếu dược này dùng lên người ta, ta dám thử, dù sao ta có nội công hộ thể, độc dược bình thường ta không sợ. Nhưng bây giờ là dùng lên người người, ta từng thiếu chút nữa mất đi người, ta không dám mạo hiểm, cho dù mạo hiểm này là vì có được một hài tử mang huyết mạch của chúng ta.”

“Hoàng Thượng, từ lúc trở thành một thái giám, ta đã không dám vọng tưởng sẽ tìm được người mình yêu, đồng thời người nọ cũng yêu mình. Gặp người rồi được người sủng ái đã là ân phước lớn nhất mà trời cao ban cho ta, làm sao ta còn dám hy vọng mình sẽ có hài tử thuộc về chúng ta chứ? Dù sao ta ngay cả nam tử cũng không phải.” Nói xong lời cuối cùng, Tương Hiểu Vũ tự giễu một câu, đột nhiên, y nhớ vừa rồi Hắc Vô Thường đã nói một việc, “Hoàng Thượng, mới rồi Hắc y nhân không phải nói ái nhân của sư huynh người đã dùng dược này rồi đó sao?”

“Phải, hần nói như vậy, nhưng người đừng quên chúng ta hiện tại ở hoàng cung, muốn lấy được xác nhận từ chỗ sư huynh, cho dù dùng tám trăm dặm hồi báo cũng cần có năm sáu ngày sau mới biết được.” Mạc Dương Thần nhắc nhở, “Người đừng quên hắc y nhân nói đan dược này chỉ có được tính trong mười hai canh giờ.”

“Đúng nga.” Tương Hiểu Vũ hơi thất vọng nói, bất quá y nhanh chóng hồi phục tinh thần, y dùng ngữ khí cầu xin nói với Mạc Dương Thần : “Hoàng Thượng, ta cầu người , ta thật sự rất muốn có được hài tử của người, vừa rồi hai người kia nhìn cũng không giống người xấu, cho dù chỉ có một cơ hội thật nhỏ, ta cũng không muốn bỏ qua.”

Hần làm sao mà không muốn, huống chi hần hiện tại hần vẫn chưa có tử tự, nếu ái nhân thật sự sinh được tử tự, vậy đại thần trong triều sẽ không thấy lấy cớ cản hần lập y làm hoàng hậu. Thế nhưng chuyện này chẳng khác gì đang đặt cược, mà tiền cược phi thường lớn, nói dùng mệnh của Tiểu Ngư Nhi để cược cũng không sai. Thân là đế hoàng, bất luận gặp được chuyện gì, hần đều phải hạ quyết định trong thời gian nhanh nhất, nhưng nếu là chuyện liên quan đến ái nhân.

Ngay lúc Mạc Dương Thần do dự chưa dám quyết định, Tương Hiểu Vũ trộm lấy mẫu tử đan trong hộp giấu ra, cởi nội khôi cường ngạnh nhét mẫu tử đan vào hậu huyết chưa chuẩn bị sẵn sàng, Mạc Dương Thần khi muốn cản lại cũng đã quá muộn.”Ấn!” Cảm giác đau đớn làm Tương Hiểu Vũ nhin không được rên ra tiếng.

“Tiểu Ngư Nhi. Người.” Mạc Dương Thần không thể tưởng được lúc gặp chuyện này, ái nhân lại kiên quyết đến thế, nếu ái nhân tâm ý đã quyết, đến lúc nếu thật xảy ra chuyện, tối cùng lắm thì từ bằng quạt lấy ra một đoá Tử Dương hoa nữa thôi.

Sau khi nghĩ thông suốt, Mạc Dương Thần xoay người, đặt Tương Hiểu Vũ xuống dưới, hai người mặt đối mặt, nhìn đôi mắt đen tròn của ái nhân toả ra tình yêu nồng đậm, Mạc Dương Thần mê muội chậm rãi cúi đầu hôn lên đôi môi đỏ mọng cũng đang chờ đợi mình, y phục của hai người vốn chỉ hơi lỏng ra nhưng trong lúc hôn môi đã bị đối phương cởi sạch, hai làn da nóng rực kề sát vào nhau, vì kích tình hưng nóng mà mồ hôi thấm ra da thịt hoà quện vào mồ hôi của đối phương, phân không ra là của ai.

“A. Hoàng. Hoàng Thượng. Đây. sao lại. Có thể.” Vốn Tương Hiểu Vũ đang nằm dưới thân Mạc Dương Thần, bỗng nhiên thấy ái nhân chuyển người, một trận choáng váng qua đi, lại đổi thành y ngồi trên hần, cự vật nóng bỏng càng xâm nhập vào sâu hơn, làm Tương Hiểu Vũ rên rỉ càng lớn hơn.

“Sao lại không thể?” Mạc Dương Thần ôn nhu nói: “Tiểu Ngư Nhi, ngoan, thử tự mình động đi, có ta giúp người, nhất định có thể mà.”

Vòng eo tinh thể hữu lực bị Mạc Dương Thần dùng ôm lấy, hai tay Tương Hiểu Vũ chống lên ngực hần, mái tóc xoắn xoả ra trên lưng, đầu hơi ngưỡng lên, thanh âm rên rỉ mê người bật ra khỏi đôi môi đỏ mọng, “Ấn a. Hoàng. Hoàng Thượng. sâu quá. A.” tiểu huyết dưới hạ thân gắt gao ngậm chặt hoả long đang không ngừng ra vào bên trong mình.

Cuối cùng, hai người luật động ngày càng nhanh hơn, “A.” Tương Hiểu Vũ hô to một tiếng, đạt tới cao trào, mật huyết co rút chặt lại, lập tức, Mạc Dương Thần cũng bắn ái dịch vào mật huyết. Bên trong cơ thể nơi họ không nhìn thấy, chất lỏng Mạc Dương Thần vừa bắn vào cùng mẫu tử đan trong cơ thể Tương Hiểu Vũ chậm rãi gặp nhau, giao triền, hoà lẫn, kết hợp.

Hết đệ ngũ thập chương

51. Chương 51

CHƯƠNG 51

Sáng ngày thứ hai

Khi Tương Hiểu Vũ tỉnh lại, Mạc Dương Thần đã đi lâm triều, Thượng Đức đứng đợi bên cạnh lập tức bước lên nói: “Hiểu Vũ, người tỉnh lại rồi, mau rửa mặt chải đầu đi, Trương thái y đã đợi ngoài kia rất lâu rồi

đó.”

Thượng Đức nói xong, thái giám cung nữ đằng sau hắn lập tức tiến lên hầu hạ Tương Hiểu Vũ rửa mặt chải đầu. Trong lúc đó, Tương Hiểu Vũ tò mò hỏi: “Trương thái y? Ta đã ngừng dùng được hơn một tháng, thân thể khỏe mạnh có thể đánh chết được trâu, không cần thái y đến khám nữa, cho ông ta về đi.” Nhớ tới hương vị của bát bổ được uống liên tiếp một tháng kia, y liền nhin không được lạnh run, đắng như vậy, không phải là thứ để uống đâu, có đôi khi y thật sự hoài nghi thái y khai được có phải thù oán gì y không nữa a.

“Không được, Hiểu Vũ, hôm nay trước khi lâm triều Hoàng Thượng đã phân phó, nói bất luận người nhận cũng được, cự tuyệt cũng được, đều phải cho thái y bắt mạch, Hoàng Thượng bảo ta nhắn với người, nói lần này bắt mạch không phải là chuyện trúng độc, mà là vì chuyện tối qua.” Mạc Dương Thần không nói nhiều, bởi vì hắn biết chỉ cần Thượng Đức nói tới đây, Tương Hiểu Vũ đã hiểu được.

Nghe được bốn chữ ‘việc tối hôm qua’, Tương Hiểu Vũ nhất thời thấy mặt mình bỗng rát, trời a! Tối hôm qua người nọ là mình sao? Rất. Rất. Dâm dăng.

“Hiểu Vũ, người làm sao vậy? Có phải là có chỗ nào không thoải mái không?”

“A? Không!” Tương Hiểu Vũ nhẹ nhàng vỗ vỗ vài cái lên mặt mình, lắc đầu nói: “Không có việc gì, nếu thế, vậy gọi Trương thái y vào đi.” Chuyện tối hôm qua, hài tử! Cầu Bò Tát phù hộ, hai người kia nói là sự thật, nghĩ tới chuyện có được một hài tử mang huyết mạch của mình cùng Hoàng Thượng làm y thấy vô cùng hưng phấn.

“Được” Thượng Đức vừa đi vừa thầm nghĩ, hôm nay Hiểu Vũ đặc biệt kỳ quái, nói có mấy câu ngắn ngủi mà vẻ mặt của y lúc nghe thái y đến từ thần tình chán ghét, chuyển mặt mày đỏ bừng, sau đó từ mặt mày đỏ bừng biến thành vẻ mặt đầy hưng phấn.

“Thượng Đức công công, xin hỏi Tương Tài tử đã thức dậy chưa?” Trương thái y có lẽ hỏi, tuy thân phận thái y của ông cao hơn thân phận thái giám của Thượng Đức, nhưng Thượng Đức là tâm phúc bên người Tương Hiểu Vũ, cũng chính là tâm phúc bên người hoàng thượng, người này tuyệt đối không thể đắc tội.

Nguyên lai trong bất tri bất giác, hắn đã đến trước mặt Trương thái y. Thượng Đức thấy mình phân tâm ngượng ngùng, nói: “Vâng, Trương thái y, Hiểu Vũ đã chuẩn bị thỏa đáng, cho mời Trương thái y.”

“Thần khấu kiến Tương Tài tử.”

Tương Hiểu Vũ vừa thấy Trương thái y vào liền khẩn cấp vươn tay phải nói: “Trương thái y, mau đến xem xem mạch của ta thế nào.”

Trương thái y khoát tay lên mạch của Tương Hiểu Vũ, một lát sau nói: “Chúc mừng Tương Tài tử.”

Trương thái y còn chưa kịp nói tiếp, Tương Hiểu Vũ liền dùng ngữ khí kinh hỉ hỏi: “Thật sự có ? !”

“Có? Thần bắt tài, xin hỏi Tương Tài tử nói có cái gì?” Trương thái y, cùng tất cả mọi người trong tấm phòng dùng ánh mắt nghi ngờ nhìn Tương Hiểu Vũ.

“Ách.” Tương Hiểu Vũ hơi xấu hổ hỏi: “Vậy Trương thái y chúc mừng ta cái gì?”

“Hỏi Tương Tài tử, thần là chúc mừng thân thể người điều dưỡng rất tốt, rất khỏe mạnh, hoàn toàn không hề bị dư độc ảnh hưởng.”

Nghe vậy, Tương Hiểu Vũ chưa từ bỏ ý định hỏi tiếp: “Trương thái y, mạch của ta thật sự bình thường sao? Không có chút nào đặc biệt a?”

“Này. Phiền toái Tương Tài tử vươn tay để thần xem lại lần nữa.” Trương thái y vẻ mặt nghiêm túc bắt mạch lại cho Tương Hiểu Vũ, lần này bắt mạch thời gian lâu hơn. Xong, Trương thái y nói: “Tương Tài tử, mạch của người phi thường khỏe mạnh, xin yên tâm.”

Vì thế, Tương Hiểu Vũ bị thúc, Trương thái y a, người nếu nói mạch của ta không bình thường ta sẽ càng cao hứng hơn.

“Hoàng Thượng giá lâm!” Trương thái y đi không lâu, Mạc Dương Thần lâm triều xong trở về.

“Hiếu Vũ (nô tài, nô tỳ) khấu kiến Hoàng Thượng, vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế.”

“Bình thân, trừ bỏ Tiểu Ngư Nhi, còn lại lui ra hết đi.”

“Vâng”

Tương Hiếu Vũ tới giờ đều là một người bộc trực, trong lòng nghĩ cái gì thì toàn bộ sẽ hiện lên mặt, cho nên Mạc Dương Thần vừa thấy thì đã biết kết quả bất mạch của Trương thái y .

“Rất thất vọng?” Mạc Dương Thần cầm tay Tương Hiếu Vũ ôn nhu hỏi.

Tương Hiếu Vũ gật đầu, “Có một chút, bất quá hoàn hảo, không có trúng độc.” (Thủy: mới một đêm, bình thường thụ thai làm sao nhanh như vậy a? Mạc Dương Thần : nam nhân cùng nam nhân sinh hài tử mà là thụ thai bình thường à? Thủy: xem ~ hẳn là vậy ~ a ~ bị đá đi)

Mạc Dương Thần ôm ái nhân vào lòng, hai tay ôm lấy thắt lưng y dùng ngữ khí an ủi nói: “Chỉ cần người bình an là tốt rồi, hài tử không phải vấn đề lớn, cùng lắm thì ta chọn một hài tử thích trong số nhi tử của các huynh đệ làm con thừa tự, rồi để nó kế thừa hoàng vị là được mà.” Lời tuy nói như vậy, nhưng hẳn không tin khoảng đản được kia hoàn toàn không có tác dụng gì, hẳn nhớ rõ ngày hôm qua Hắc y nhân đã nói “Ái nhân của Sư huynh Lô Hạo Nhiên của người đã sử dụng đản được kia, nếu ta không có nhớ lầm, hẳn qua hai tháng nữa sẽ làm phụ thân .” Nghĩ đến đây, Mạc Dương Thần ngầm hạ một quyết định không muốn cho ái nhân biết.

Hết đệ ngũ thập nhất chương

52. Chương 52

CHƯƠNG 52

Lúc sau Mạc Dương Thần cùng Tương Hiếu Vũ tận lực tránh nhắc đến chuyện đêm đó, cho nên thời gian kế tiếp có thể dùng bốn chữ để hình dung đó là —— gió êm sóng lặng, mãi đến một đêm khi Mạc Dương Thần thu được một phong cấp tín tám trăm dặm hồi báo.

“Nô tài khấu kiến Hoàng Thượng, khấu kiến Tương Tài tử.” Một thái giám hai tay mang một phần công văn vào, “Khởi bẩm Hoàng Thượng, công văn tám trăm dặm hồi báo từ Vân thành đã đến.”

Công văn tám trăm dặm hồi báo từ Vân thành? Tương Hiếu Vũ biết tám trăm dặm hồi báo là phương pháp vận chuyển với tốc độ nhanh nhất hiện tại, ý chính là quan sai phụ trách truyền tin cưỡi ngựa mỗi ngày tám trăm dặm, mục đích chính là đưa công văn khẩn cấp đến tay hoàng thượng một cách nhanh nhất, bình thường đều dùng cho biên cương liên lạc với kinh thành. Mà Vân thành vốn là một trong những thành thị phát triển cùng trị an tốt nhất của Thịnh Đại quốc, xảy ra chuyện gì mà phải dùng tới tám trăm dặm hồi báo? Bình thường hậu cung cùng hoạn quan không được can chính, cho nên cho dù rất ngạc nhiên, Tương Hiếu Vũ cũng không dám hỏi nhiều.

Thấy Mạc Dương Thần ngừng tay nhìn công văn, Tương Hiếu Vũ không thể xấu hổ ngồi đó ăn tiếp, vì thế cũng ngừng đưa, chờ Mạc Dương Thần xem xong công văn lại cùng nhau ăn.

Sau khi xem xong, Mạc Dương Thần xếp công văn lại bỏ vào ngựa, sau đó phân phó nói: “Chu Tề, lui ra ngoài hết đi.”

“Vâng, Hoàng Thượng, nô tài (nô tỳ) xin được cáo lui.”

“Hoàng Thượng, sao vậy?” Đợi đám người Chu Tề rời khỏi, Tương Hiếu Vũ hỏi.

Mạc Dương Thần không trả lời vấn đề của y, mà hỏi ngược lại: “Tiểu Ngư Nhi, người còn nhớ hai người hắc bạch đêm mừng sáu không ?”

“Nhớ.” Tương Hiếu Vũ hồi đáp, nhắc đến chuyện đêm mừng sáu, trong lòng y vẫn không tự chủ được mà nhói đau, nghe xong lời Trương thái y nói hôm sau, y đã chôn chuyện này xuống tận đáy lòng, coi như mình nằm một giấc mơ hư ảo cực điểm, tận lực không đề cập tới đó, không nhớ nó, quên nó đi. Nhưng vì sao Hoàng Thượng lại đột nhiên nhắc tới nó?

Mạc Dương Thần xem thấu tâm tư của ái nhân, đau lòng kéo y đứng lên, để y ngồi lên đùi mình nói: “Người còn nhớ rõ đêm đó tên Hắc y nhân trước khi đi đã nói gì không

“Câu cuối cùng?” Tương Hiểu Vũ cố gắng hồi tưởng lại đêm đó, câu cuối cùng, câu cuối cùng.”A! Ta nhớ rõ, hắc giống như nói là ái nhân của sư huynh hoàng thượng từng dùng qua mẫu tử đan. Hơn nữa. Sắp làm phụ thân rồi.”

“Đúng, vì lời này, mà buổi chiều hôm sau ta liền viết phong thư để hỏi sư huynh những chuyện có liên quan.” Mạc Dương Thần chỉ chỉ công văn trên bàn: “Đây là sư huynh trả lời.”

Nghe vậy, Tương Hiểu Vũ kinh ngạc lại chờ mong hỏi: “Vậy. vậy. sư huynh Hoàng thượng nói. thế nào?”

“Sư huynh trong thư nói thật sự từng gặp hai kẻ kia, mà mẫu tử đan họ nói cũng thật sự tồn tại, hai tháng sau hắc cùng ái nhân của mình sẽ trở thành phụ thân.” Nói tới đây, đôi mắt xanh biếc của Mạc Dương Thần ánh lên sung sướng, “Sư huynh nói trong thư, là vì nam nhân sinh con quá mức kinh thế, nếu không phải là ta hỏi, hắc tính chờ sau khi hài tử sinh rồi mới nói cho ta biết.”

Nghe đến đó, Tương Hiểu Vũ dùng ánh mắt kinh hỉ nhìn Mạc Dương Thần, kích động đến mức nói năng lộn xộn: “Hoàng Thượng. Ý là. Ý là. hài tử. của chúng ta. ở ngay trong bụng ta?” Y vừa nói vừa vươn tay vuốt cái bụng vẫn còn bằng phẳng của mình

“Ân.” Mạc Dương Thần dùng sức gật đầu, “Sư huynh nói, lúc đầu cũng không chẩn đoán được gì, ái nhân của hắc sau hai tháng mới có triệu chứng mang thai cùng thai mạch.”

“Thật tốt quá. Thật tốt quá.” Tương Hiểu Vũ nhào vào lòng Mạc Dương Thần, đầu dựa vào bờ vai của hắc, “Hoàng Thượng, là thật. Chúng ta có hài tử.”

“Đúng, chúng ta có hài tử thuộc về mình.” Mạc Dương Thần nói: “Cho nên Tiểu Ngư Nhi, vì nhi tử của chúng ta, người tốt phải hảo hảo chiếu cố chính mình, mỗi lần đều phải ăn no, hơn nữa không được tùy tiện ăn thức ăn người đưa cho.”

“Ân, ân, ân.” Bất luận Mạc Dương Thần nói thế nào, Tương Hiểu Vũ đều ngoan ngoãn gật đầu, mãi đến khi nghe được, “trong lúc mang thai đừng đi cho vay hay đòi nợ gì cả.”

Tương Hiểu Vũ nhất thời cứng lại, một lát sau, y lộ ra một nụ cười còn khó coi hơn khóc, hỏi: “Hoàng, Hoàng Thượng, người, làm sao người biết. chuyện ta ở trong cung cho vay?”

Mạc Dương Thần vuốt mũi Tương Hiểu Vũ, dùng ngữ khí sùng ái nói: “Con cá nhỏ xảo hoạt này, người thật nghĩ rằng ta không biết gì sao a? Sau khi ta phong người làm tài tử thì ta đã biết chuyện này, chẳng qua là ta nhắm một mắt mở một mắt thôi.” Tuy rằng trong cung có quy định ở trong cung không được tiến hành cho vay, nhưng hắc biết ái nhân là người biết tiết chế, mà hắc cũng từ trong miệng đám người Chu Tề nghe được quy củ cho vay của y, nếu không có vấn đề gì quá lớn hắc xem như không biết, dù sao tới giờ trong cung không phải chưa từng có người cho vay, bất quá cả hoàng cung, thì hắc cũng chỉ nghe cùng gặp được mỗi mình Tương Hiểu Vũ.

“A. Hoàng Thượng, người không thể bóc lột người nhân sinh lạc thú của ta a!” Tương Hiểu Vũ ai ái kêu lên, “Không thể cho vay vậy ta làm sao qua một ngày được a a!”

“Con cá nhỏ này, ta chưa từng nghe ai nói cho vay là nhân sinh lạc thú cả.” Mạc Dương Thần chịu không nổi lắc đầu nói, “Như vậy đi, từ giờ trở đi người gác nhân sinh lạc thú của mình sang một bên, chờ hài tử sinh rồi lại tiếp tục làm thế nào, như thế nào?”

Hoàng Thượng nói cũng đúng, hoàng cung lớn như vậy, mang thai còn chạy khắp nơi đi thu nợ cũng rất nguy hiểm, dù sao hài tử này là kết tinh tình yêu giữa họ, tình yêu có thể kéo dài, nhưng có tiền cũng mua không được hài tử. Vì thế Tương Hiểu Vũ thỏa hiệp: “Hảo, trước khi sinh hài tử ta sẽ ngừng việc cho vay.”

Hết đệ ngũ thập nhị chương

53. Chương 53

CHƯƠNG 53

Quả thật từ khi biết mẫu tử đan có tác dụng, Mạc Dương Thần liền phân phó Ngự thiện phòng mỗi ngày sớm tối phải chuẩn bị những thức ăn làm từ yến cho Tương Hiểu Vũ, giữa trưa chuẩn bị canh gà hầm, một ngày năm lần ăn. Mấy món yến thì còn đỡ, thanh thanh đậm đậm, rất dễ vào miệng, hơn nữa lúc ngự trù chế biến bỏ ra rất nhiều tâm tư, ngọt mặn đều làm qua, thay đổi thường xuyên. Nhưng còn canh hà thì hai ba ngày đầu uống còn thấy không tệ, bắt quá nó là món đầy mỡ, uống vài ngày là bắt đầu thấy ngán, song vì hài tử trong bụng, cho dù không muốn, Tương Hiểu Vũ cũng kiên quyết nuốt nó xuống.

“Nô tài khấu kiến Hoàng Thượng, vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế, khấu kiến Tương Tài tử.” Thượng Đức tiến vào thỉnh an. Bởi vì Tương Hiểu Vũ có thể vào Ngự thư phòng, cho nên thân là thái giám bên người của Tương Hiểu Vũ—— Thượng Đức cũng có thể vào nơi này, điều kiện tiên quyết là có Tương Hiểu Vũ trong đó.

Ngự thư phòng là nơi chứa đầy đủ các loại sách nhất Thịnh Đại quốc, từ thiên văn tới địa lý, thậm chí ngay cả đông cung đồ rất nhiều kỹ viện cùng tiểu quan quán không có thì nơi này vẫn có, ách, lạc đề. Bởi vì có hiệp nghị với Mạc Dương Thần, trước khi hài tử sinh ra không được đi cho vay, nên Tương Hiểu Vũ rảnh rỗi thường xuyên đến Ngự thư phòng chọn vài quyển sách mình thích đọc, thấy từ không biết, y sẽ nhờ Mạc Dương Thần chỉ, rồi sau đó hần sẽ kiên nhẫn giải thích cho y hiểu.

“Bình thân.” Mạc Dương Thần buông chu sa bút trong tay nói, mà Tương Hiểu Vũ trên nhụyễn tháp bên cạnh cùng ngẩng đầu nhìn Thượng Đức.

“Tạ Hoàng Thượng.” Thượng Đức đứng lên nói: “Hoàng Thượng, Tương Tài tử, nô tài có việc khai tấu.”

“Chuyện gì?”

“Này. . . .” Thượng Đức khó xử địa thoáng qua đại môn đang mở rộng, việc này quá mức trọng đại, tuyệt không thể dă thảo kinh xà, nếu không, không chỉ có Tương Hiểu Vũ mất mạng, mà ngay cả mạng cũng mình cũng khó giữ.

Nhìn dáng vẻ của hần, Mạc Dương Thần biết việc hần muốn tấu không đơn giản, vì thế phân phó: “Chu Tề, đóng cửa lại.”

“Vâng”

Đợi Chu Tề đóng cửa lại, trong Ngự thư phòng bên cũng chỉ còn lại Mạc Dương Thần, Tương Hiểu Vũ, Chu Tề cùng Thượng Đức bốn người. Thượng Đức mở miệng nói: “Khởi bẩm Hoàng Thượng, gần đây nô tài biết được một tin tức, là tin tức có liên quan đến việc Đức phi nương nương hạ độc mưu hại Tương Tài tử, nguyên lai chuyện này còn có uẩn khúc.”

Nghe vậy, Mạc Dương Thần cùng Tương Hiểu Vũ cùng nhìn nhau, họ biết Thượng Đức là người làm việc phi thường cẩn thận, nếu không tìm hiểu rõ, hần tuyệt đối không dám tùy tiện nói, chính vì vậy nên Mạc Dương Thần mới để cho hần đến hầu hạ Tương Hiểu Vũ.

“Uẩn khúc?” Tương Hiểu Vũ trừng to mắt kinh ngạc nói.

Nghe đến đó, Mạc Dương Thần nhú mi nói: “Tiếp tục nói tiếp.”

“Vâng, mấy ngày hôm trước nô tài nghe hai cung nữ trộm thảo luận chuyện Đức phi nương nương hạ độc mưu hại Tương Tài tử, căn cứ lời các nàng nói, nô tài cả gan đoán chuyện này còn có nội tình bên trong, mà thông qua nô tài điều tra, đã chứng minh nô tài không đoán nhầm. Các nàng ngủ cùng phòng với cung nữ Tiểu Đào hầu hạ Đức phi nương nương trước kia, nghe các nàng nói sau khi Đức phi nương nương qua đời không lâu, thì Tiểu Đào đã bị an bài xuất cung, hơn nữa mấy ngày trước khi xuất cung, ả hành động rất kỳ quái, thường xuyên nửa đêm thức dậy lên ra ngoài, có lần trong hai cung nữ kia, có một người đi theo sau Tiểu Đào, phát hiện ả đang đốt hương, như đang tế ai gì đó, còn thì thảo nói cái gì mà ‘xin lỗi. . . . Ta là bất đắc dĩ.’”, vì cung nữ kia âm thầm theo dõi Tiểu Đào, nên không dám lại quá gần, nên nghe không rõ lắm. Hơn nữa.” Nói tới đây, Thượng Đức không dám nói tiếp, ngừng lại trộm liếc nhìn phản ứng của Mạc Dương Thần.

“Tiếp tục nói.”

“Vâng” Thượng Đức tiếp tục nói: “Hơn nữa nô tài từ chỗ thái giám của Phi Hà cung nghe được chuyện Tiểu Đào xuất cung hình như có liên quan đến Phi Hà cung.”

“Nghe người nói như vậy, việc này thật sự còn có nội tình bên trong.” Mạc Dương Thần đồng ý nói, hần nghĩ một lát, tiếp theo dùng so ngữ khí nghiêm túc hơn hần bình thường nói: “Chu Tề, Thượng Đức, các người đi ra ngoài trước, việc này không được nói với bất cứ ai khác, biết không?”

Chu Tề cùng Thượng Đức rời đi rồi, Mạc Dương Thần hỏi: “Tiểu Ngư Nhi, với việc này, người nghĩ thế nào?”

“Hoàng Thượng, dựa theo lời Thượng Đức nói, ta cũng thấy Tiểu Đào kia rất khả nghi. Không nói chuyện khác, chỉ nói một chuyện nàng bị an bài xuất cung, cung nữ đến tuổi nhất định mới được xuất cung, rất hiển nhiên, Tiểu Đào còn chưa đến tuổi được xuất cung; mà người có thể ở hậu cung thần không biết quỷ không hay an bài cho một cung nữ xuất cung, cũng rất rõ ràng thân phận người này tuyệt đối không thấp. Cuối cùng Tiểu Đào nửa đêm thức dậy đi bái tế, hần người nàng bái tế không thể cho người khác biết.” Tương Hiểu Vũ phân tích nói, “Trên người Tiểu Đào tồn tại quá nhiều điểm đáng ngờ, khiến người ta dù không muốn nghi ngờ cũng khó mà làm được.”

Mạc Dương Thần vừa lòng gật đầu, nói: “Giống những gì ta nghĩ, nhưng Thượng Đức nói chuyện Tiểu Đào xuất cung có liên quan đến Phi Hà cung, vậy hần là có người trong Phi Hà cung giúp nàng.”

“Nếu như là Phi Hà cung, vậy hần là quý phi nương nương.”

“Viện Viện? Là nàng thật sao?” Trầm Viện là một nữ nhân phi thường thiện lương, ngay cả một con kiến nàng còn không nỡ giết, nàng thật là chủ mưu chân chính sau màn à? [Shal: ân con nhỏ đó hem giết kiến vì nó thích giết người hơn =3=]

Hai người sớm chiều ở chung đã lâu, Tương Hiểu Vũ đại khái đoán được Mạc Dương Thần nghĩ cái gì, vì thế nói: “Hoàng Thượng, người mỗi ngày đều bận bịu nhiều quốc sự, không rõ ràng chuyện trong hậu cung, kỳ thật Mai quý phi không phải nữ nhân đơn thuần như người nghĩ đâu.”

“Nga?” Lúc ban đầu, hần chú ý tới Trầm Viện là vì vẻ ngoài của nàng, có tám phần tương tự mẫu phi của hần, hơn nữa sau lại phát hiện là một nữ nhân thiện lương đơn thuần, cho nên mới hần càng thêm trân trọng nàng. (Mạc Dương Thần : trầm tuyệt đối không có luyện mẫu tình kết, tác giả ngu ngốc, người đâu a, kéo nàng ra ngoài. Thủy: a ~ cứu ta nga ~)

“Rất phức tạp, không thể nói xong trong chốc lát, Hoàng Thượng, tìm một lúc nào đó rảnh rồi ta nói cho người nghe được không?” Tương Hiểu Vũ không muốn nói xấu Mai quý phi trước mặt Mạc Dương Thần , y thấy rất mấy tự nhiên.

Xem ra hần phải cho ám vệ hảo hảo tra tính xét bản chất thật sự của Viện Viện mới được, “Việc này quả thật cần điều tra rõ, Tiểu Ngư Nhi, hiện tại người đang mang thai, tình huống lại càng thêm đặc thù, ta không thể để bất luận kẻ nào hại người dù chỉ là nửa cọng tóc.” Mạc Dương Thần ôm chặt Tương Hiểu Vũ vào lòng.

“Hoàng Thượng, ta có một biện pháp.” Vì phòng tai vách mạch rừng, Tương Hiểu Vũ kể vào bên tai Mạc Dương Thần thì thâm ý tưởng của mình.

Nghe xong, Mạc Dương Thần không đồng ý lắc đầu nói: “Không được, rất ủy khuất cho người .”

“Không đâu, Hoàng Thượng, chỉ cần có thể bảo vệ hài tử của chúng ta bình an sinh hạ, làm mấy chuyện này sao có thể thấy ủy khuất được chứ? Cùng lắm thì Hoàng Thượng người thưởng cho ta thêm chút ngân lượng là được, hi hi!”

Phương pháp kia không tồi, đáng giá thử một lần, dù sao hoàn cảnh có thể cải tạo lại, nhưng con cá nhỏ này không thể tách rời được hai chữ ngân lượng a, Mạc Dương Thần bất đắc dĩ mà nghĩ thâm.

Hết đệ ngũ thập tam chương

54. Chương 54

CHƯƠNG 54

Tối giữa trưa, dùng xong ngọc thiện, Tương Hiểu Vũ cầm lấy sổ sách đã cất khá lâu, mang theo Thượng Đức cùng Phúc Lan đến nơi thái giám tụ tập. Nhưng mà hai người theo sau cảm thấy bất đắc dĩ vạn phần, rất chóng mặt, Hiểu Vũ đã lâu rồi không đi cho vay, vốn tưởng y không làm nữa, ai biết hôm nay y lại nhớ nghề, kỳ thật mỗi lần đi cho vay với y họ rất lo lắng a, dù sao y là tài tử do Hoàng Thượng phong, ai biết được hôm nào đó Hoàng Thượng tâm huyết dâng trào đột nhiên muốn đi tìm y, bị Hoàng Thượng biết họ thường xuyên cùng Tương Hiểu Vũ đi cho vay nặng lãi, ừ, hậu quả thật không dám tưởng tượng, chỉ có thể cầu thần bái phật nguyện Hoàng Thượng vĩnh viễn cũng không biết.

“Thượng Đức, đi theo ta cho vay thu nợ làm người rất khó xử sao?” Tương Hiểu Vũ hỏi.

Thượng Đức khoát tay nói: “Khó xử? Không, không khó xử.” Sau đó dùng thanh âm thật nhỏ bổ xung thêm: “Chỉ là mất mặt một tí mà thôi.” Phải biết rằng bất luận Tương Hiểu Vũ cho vay hay đòi nợ thì đều có rất nhiều thủ đoạn, tuy rằng y không dùng thân phận áp chế người khác, nhưng phi thường buồn cười, có rất nhiều thái giám khi nhàm chán thường lấy chuyện này ra cười đùa.

Phúc Lan đi cạnh Thượng Đức nhìn cười không được”Phốc!” một tiếng che miệng cười.

Nghe vậy, Tương Hiểu Vũ bất mãn nói: “Thượng Đức, người sao có thể nói như vậy? Công tác thần thánh lại thú vị thế này người sao lại thấy mất mặt a?”

Phúc Lan cùng Thượng Đức thiếu chút nữa té ngã, “Thú vị? Thần thánh? Xin thỉnh giáo Tương Tài tử, hai từ này dù nói thế nào cũng lại có quan hệ với chuyện cho vay nặng lãi?”

“Đương nhiên là có quan hệ!” Tương Hiểu Vũ giải thích: “Thú vị, là vì đây là một công tác có thể kiếm tiền để sống, ta phi thường thấy hứng thú; mà thần thánh, là vì ta vào lúc mọi người cần tiền nhất vươn tay ra, cho họ vay tiền để giải quyết chuyện khẩn cấp, các người nói như vậy còn không tính thần thánh à?”

“” Phúc Lan cùng Thượng Đức không thể không thừa nhận Tương Hiểu Vũ nói rất có đạo lý, nhưng đạo lý này như nghe sao cũng thấy lạ a.

Bọn họ một hàng ba người cứ như vậy vừa đi vừa thảo luận

Bên kia, Mạc Dương Thần đột nhiên tâm huyết dâng trào buông công tác trong tay ra, mang Chu Tề ở tản bộ trong cung.

“Hoàng Thượng, đi tiếp chính là nơi các nô tài nghỉ ngơi, Hoàng Thượng ngài là vạn kim chi khu, vào nơi đó sợ sẽ làm nhục long thể.” Chu Tề cẩn thận nói. Trời ạ, Hoàng Thượng hôm nay sao lại có hứng thú đi dạo khắp nơi thế này? Nếu bất cẩn để Hoàng Thượng nhìn thấy những thứ không nên thấy, tỷ như tụ tập đánh bạc, đến lúc đó thái giám bị liên lụy sẽ chiếm hơn tám phần a.

Đáng tiếc trời không giúp Chu Tề, Mạc Dương Thần không tán thành nói: “Trẫm tuy là thiên tử, nhưng cũng là phạm nhân, đi xem thì sao lại tính là hạ nhục trẫm được chứ? Nếu đã đến tận đây, vậy người theo trẫm vào trong nhìn xem, để trẫm xem xem các người nghỉ ngơi thế nào a.”

Giờ này khắc này Chu Tề chỉ có thể ở trong lòng yên lặng khẩn cầu đám ma bài bạc kia hôm nay chán đời không tụ tập đánh bạc.

Ngay lúc họ sắp bước vào đại môn, lại nghe thấy một thanh âm không nên có mặt ở đây từ cách đó không xa truyền đến, “Không cho người kéo thêm được nữa, số tiền này người từ giữa tháng trước đáng lẽ đã phải trả cho ta rồi, nếu không phải ta không rảnh đến thu, người nghĩ ta sẽ cho người kéo đến bây giờ a? Ta không thu lợi tức của người đã là đối tốt với người rồi.”

“Hiểu Vũ, ta thật sự không có tiền, tháng sau, tháng sau ta nhất định trả.”

“Không được, không được, hôm nay mới là đầu tháng, mấy hôm trước mới lãnh xong nguyệt ngân, người làm sao hết tiền được? Nếu người thật sự không có tiền, ta sẽ đi hỏi Tiểu Liên, dù sao lần trước người vay tiền cũng là vì muốn mua trâm cài tóc cho nàng mà.” Tương Hiểu Vũ uy hiếp nói. Tiểu Liên là đối tượng của tên thái giám này, ở trong cung cung nữ cùng thái giám quen nhau là chuyện phi thường bình thường.

“Người. Người.” Tương Hiểu Vũ này thật sự là tiền quỹ a, đã làm đến tài tử, mà còn tham tài như vậy, ai, vốn đang tính toán nhờ người ra ngoài mua chút sơn phấn cho Tiểu Liên, xem ra đành phải chờ đến tháng sau rồi. Thái giám nọ bắt lực từ trong lòng móc tiền ra đặt lên bàn tay đã vươn ra đợi trước của Tương Hiểu Vũ, “Nột, trả cho người, lợi tức cũng tính rồi đó.”

“Hi hi, người ngay từ đầu trả ngân lượng cho ta, như vậy thì đã không mất thời gian như thế rồi, thật tốt a.”

Thảm , thế nhưng để Hoàng Thượng nhìn thấy cảnh Tương Hiểu Vũ đi thu nợ! Nghe đến đó, Chu Tề trộm liếc nhìn phản ứng của Mạc Dương Thần, uống! Sắc mặt Hoàng thượng lạnh đến mức có thể đông chết người

“Tương! Hiểu! Vũ!” Tên thái giám kia vừa đi, Mạc Dương Thần gầm nhẹ, trong kế hoạch của họ, hẳn cùng Tương Hiểu Vũ cam đoan tuyệt đối sẽ không hại người vô tội. Vừa nghe thấy thanh âm của Mạc Dương Thần, ba người lấy Tương Hiểu Vũ cầm đầu xoay người nhìn lại, nhất thời mặt trắng xanh, “Hoàng. Hoàng Thượng.” Bọn họ quỳ xuống cầu xin: “Hoàng Thượng tha mạng a, thỉnh Hoàng Thượng khai ân.” Cầu Hoàng Thượng niệm tình mình sủng ái Tương Hiểu Vũ mà tha cho y một lần đi, Thượng Đức, Phúc Lan cùng Chu Tề, ngay cả bọn thái giám đang trốn trong góc nghe lén từ bốn phía cũng lên cầu nguyện.

“Tử tội có thể tha, nhưng tội sống không thể tha, từ giờ trở đi Tương Tài tử người dọn vào lãnh cung, không có trăm phê chuẩn nữa bước cũng không được bước ra khỏi lãnh cung, đồng thời trong cung bất luận kẻ nào không có trăm phê chuẩn cũng không được vào lãnh cung thăm. Về phần hai nô tài này.” Mạc Dương Thần mắt lạnh nhìn Thượng Đức cùng Phúc Lan, nhìn đến hai người ứa ra mồ hôi lạnh, “Trợ Trụ vi ngược, đi theo y vào lãnh cung, trừ bỏ lấy những thứ nhu yếu phẩm, cũng không được bước ra khỏi lãnh cung!” Sau khi nói xong, Mạc Dương Thần “Hừ” lớn một tiếng, vung tay áo xoay người bước đi.

“Hiểu Vũ, các người.” Chu Tề muốn nói vài câu an ủi, nhưng Hoàng Thượng đã đi xa, nếu không đuổi theo, chính ông cũng tránh không được bị hoàng thượng trách cứ, vì thế cái gì ông cũng không nói mà xoay người đuổi theo Mạc Dương Thần.

“Hiểu Vũ, người có sao không?” Chờ Mạc Dương Thần đi xa rồi, Thượng Đức cùng Phúc Lan đứng lên nâng Tương Hiểu Vũ dậy hỏi.

“Ta không sao, nếu Hoàng Thượng nói như vậy, chúng vào lãnh cung thôi, bằng không nếu đến muộn, Hoàng Thượng giáng thêm tội vậy sẽ còn thảm hơn a.” Tương Hiểu Vũ mỉm cười nói.

Đáng tiếc nụ cười này trong mắt mọi người chỉ là miễn cưỡng cười vui, Thượng Đức ôm một tia hy vọng nói: “Hiểu Vũ, bình thường Hoàng Thượng sủng ái người như vậy, không bằng người đi cầu xin Hoàng Thượng đi. Chúng ta thân là nô tài thì cũng không sao, nhưng người phải biết tần phi bị giam vào lãnh cung muốn ra lãnh cung là khó càng thêm khó a.”

“Quên đi, là ta sai trước, nhưng mà đã làm liên lụy tới Thượng Đức cùng Phúc Lan rồi.”

“Hiểu Vũ, người đừng nói như vậy, có thể hầu hạ người là phúc khí của chúng ta.” Phúc Lan cũng phụ họa nói theo Thượng Đức gật đầu.

Tương Hiểu Vũ dùng ánh mắt cảm kích nhìn họ, “Cám ơn các người.”

Người chung quanh có kẻ tiếc nuối, có kẻ đồng tình, có kẻ lực bất tòng tâm nhìn theo họ, tuy rằng Tương Hiểu Vũ tham tài thật, nhưng tính tình rất thật thà lại không thích lấy danh phận áp chế người khác, cứ như vậy mà bị giam vào lãnh cung thì rất đáng tiếc. Bất quá cũng có người ở trong lòng mừng thầm, đó chính là những kẻ còn thiếu tiền y, Tương Hiểu Vũ bị giam vào lãnh cung không được ra ngoài, vậy có nghĩa là họ không còn trả tiền , thích a!

Hết đệ ngũ thập tứ chương

55. Chương 55

CHƯƠNG 55

Chuyện Tương Hiểu Vũ vì ở trong cung cho vay bị Hoàng Thượng bắt được gặp nên bị tống vào lãnh cung không được bước ra nửa bước, chưa tới một canh giờ liền truyền khắp trong cung.

“Cái gì? Việc này là thật sao?” Mai quý phi mặt lộ vẻ vui mừng hỏi.

“Đúng vậy, nương nương, lúc ấy có hơn trăm thái giám làm chứng, nghe nói lúc ấy Hoàng Thượng vì phát hiện Tương Tài tử cho vay mà tức giận phi thường, chẳng những biếm Tương Tài tử vào lãnh cung không được bước ra đó nữa bước, mà còn không cho kẻ nào đến thăm y. Nô tỳ cũng đã đến Vân Hiên trai tìm hiểu, Tương Tài tử đang thu thập hành lý chuẩn bị đến lãnh cung rồi.” Cung nữ đi tìm hiểu tin tức về hồi đáp.

“Ha ha ha.” Mai quý phi cười to nói: “Hảo! Thật sự là quá tốt! Hạ đẳng thì vĩnh viễn là hạ đẳng, tuyệt đối không có chuyện bay lên trời làm phượng hoàng, dám ở trong cung cho vay? ! Đám nô tài các người nhìn cho rõ, Tương Hiểu Vũ chính là tấm gương cho các người si tâm vọng tưởng đó a. Ha ha ha. . . .”

Tất cả thái giám cung nữ đều cúi đầu nhìn sàn nhà, thật tốt quá, xem ra hôm nay quý phi nương nương tâm tình rất tốt.

“Tìm hiểu rất tốt, người tới a, thưởng!”

“Nô tỳ Tạ nương nương ban thưởng!” Cung nữ lập tức dập đầu tạ ơn.

Có câu mấy nhà sung sướng mấy nhà lo, khác với Phi Hà cung đang vui mừng, Vân Hiên trai tràn ngập nặng nề.

“Hiểu Vũ, không bằng người đi cầu Hoàng Thượng cũng cho chúng ta vào lãnh cung đi, lãnh cung nơi đó rất quanh quẽ, để chúng ta ở đó tiếp tục hầu hạ làm bạn với người đi.” Xuân Yến, Xuân Đào cùng Tô Sướng hai mắt đỏ bừng nhìn Tương Hiểu Vũ thỉnh cầu.

Đây chính là hoạn nạn gặp chân tình, không uống công bình thường mình thương họ như vậy, tuy rằng ngẫu nhiên áp bức tiền tài của họ (vay tiền giục trả lợi tức). Nhưng nếu không phải vì tránh Mai quý phi, y thật sự không muốn lừa dối những bằng hữu nặng nghĩa tình thế này. Trong lòng áy náy với bọn Thượng Đức khiến Tương Hiểu Vũ cả người nhìn qua rầu rĩ không vui, về mặt này vô cùng phù hợp với biểu tình y nên có trong tình trạng hiện giờ.

Tuy rằng thay Tương Hiểu Vũ thương tâm, nhưng Thượng Đức vẫn vẫn duy trì lý trí nên có, “Xuân Đào, các người đừng đùa, nếu là trước kia thì đi cầu Hoàng Thượng không khó, nhưng hiện tại Hoàng Thượng đã biếm Hiểu Vũ vào lãnh cung , Hiểu Vũ muốn gặp Hoàng Thượng còn khó, chớ nói chi là cầu tình, nếu có thể cầu tình, Hiểu Vũ còn phải bị biếm vào lãnh cung sao?”

Nghe Thượng Đức nói, bọn Xuân Đào im lặng, gương đôi mắt đỏ au giúp Tương Hiểu Vũ thu thập vật phẩm.

“Xuân Yến, Xuân Đào, Tô Sướng, thiên hạ có buổi tiệc nào mà không tàn, hưởng chi mọi người đều ở trong hoàng cung, về sau chúng ta nhất định sẽ gặp lại nhau.” Tương Hiểu Vũ an ủi.

Trên thực tế vật phẩm của Tương Hiểu Vũ không nhiều lắm, cho nên thu thập rất nhanh, trừ vàng cùng bạc mà y xem như bảo bối, cũng chỉ còn y phục cùng vài vật mà trước kia Mạc Dương Thần ban tặng, chỉ có y cùng Thượng Đức, Phúc Lan có thể chạm vào, cho nên không cần những người khác hỗ trợ.

Cáo biệt ba người Xuân Đào, Tương Hiểu Vũ liền dẫn theo Thượng Đức cùng Phúc Lan ba người đến lãnh cung. Từ Vân Hiên trai đến cửa lãnh cung, dọc đường đi có không ít người, đa phần đều là thái giám cung nữ mà các tần phi trong hậu cung cử đến thăm dò tin tức đánh giá ba người họ.

Hết như vật triển lãm trưng ra cho người ta coi gần một canh giờ, ba người Tương Hiểu Vũ rốt cục tới lãnh cung, diện tích của lãnh cung kì thật không nhỏ, bên trong có vài tiểu viện, bất quá vì từ lúc Mạc Dương Thần kế vị đến nay, Tương Hiểu Vũ là tần phi đầu tiên bị biếm vào lãnh cung, nói cách khác hiện tại lãnh cung chỉ có ba chủ tớ ở lại, đó cũng là lý do vì sao Tương Hiểu Vũ chọn nó làm chỗ an toàn nhất.

Lãnh cung đúng như kỳ danh, chỉ cách có một cánh cửa, mà trong ngoài như thiên địa, nếu dùng tráng lệ để hình dung bên ngoài lãnh cung, vậy thì chỉ có thể dùng bình thường đơn sơ để hình dung bên trong

nó. Từng tiểu viện trong lãnh cung chỉ bằng một phần ba Vân Hiến trai, từ ngoài nhìn vào không hề khác phòng ở của dân chúng bình thường.

Trải qua một phen xem xét, họ đến trước một cửa viện treo bài tử”Tương Hiếu Vũ”. Bọn họ đẩy cửa gỗ ra, bên trong trừ bỏ hai gốc đại thụ cùng một giếng nước, còn lại giống hệt một tiểu viện nông gia đơn giản.

Đi vào phòng, ánh vào họ là phòng khách bài trí đơn giản nhưng phi thường sạch sẽ, chỉ có một cái bàn bốn góc cùng vài cái ghế, xem ra đã có người đến quét dọn, bằng không lãnh cung bình thường không có người, nơi này hẳn phải phủ đầy tro bụi mới đúng.

Khi họ vào phòng trong, này. này có chỗ nào giống lãnh cung a, lãnh cung sẽ có bài sức thoải mái cùng sang quý thể này sao? Chim sẻ tuy nhỏ mà đầy đủ ngủ tạng, một phòng lớn hai phòng nhỏ tổng cộng là ba gian phòng ngủ, một phòng bếp, một thư phòng đầy sách, tùy tiện cầm một quyển đều là loại mà Tương Hiếu Vũ thích xem nhất, tựa như cố ý chuẩn bị cho Tương Hiếu Vũ, xem ra người bố trí đã tốn không ít tâm tư.

Nói đến phòng ngủ, hai gian nhỏ hẳn là một cho Phúc Lan một cho Thượng Đức, bài trí phi thường đơn giản, nhưng phòng của Tương Hiếu Vũ quả thật có thể sánh với tẩm cung của Mạc Dương Thần, không phải vì trang hoàng, mà là nói vật dụng hàng ngày, Thượng Đức ở trong cung nhiều năm, liếc mắt một cái cũng có thể nhìn ra đâu là thứ tốt, tựa như bộ trà cụ bằng tử sa đặt trên bàn kia, chần trên giường, nhuyễn *** trên nhuyễn thấp đều là tơ tằm quý hiếm, phải biết tơ tằm là một loại lụa phi thường thưa thớt, hàng năm tiến cống không đến 10 thất, chỉ có hoàng thượng được sử dụng, nghe nói có công hiệu bảo vệ sức khỏe dưỡng dung, là thứ mà hậu cung tần phi tha thiết ước mơ, đến nay cũng chỉ có Mai quý phi cùng Đức phi đã mất từng được thưởng một thất.

Ghế bên trong đều là làm tử gỗ lim tốt nhất, nhìn hết cả gian phòng, Thượng Đức há hốc mồm nhìn Tương Hiếu Vũ hỏi: “Hiếu Vũ, người xác định chúng ta bây giờ đang ở trong lãnh cung? Ta sao lại thấy hình như mình đang ở Vân Tường Cung a, người xem những thứ trong phòng Hiếu Vũ, đều là thứ cao cấp nhất trong cung a.”

Hết đệ ngũ thập ngũ chương

56. Chương 56

CHƯƠNG 56

Thượng Đức không biết, Tương Hiếu Vũ làm sao có thể không biết? Đây đều là công lao của Mạc Dương Thần cùng đám ám vệ của hắn, sau khi bàn kế hoạch xong, Mạc Dương Thần liền phân phó ám vệ ngày đêm không ngừng nghỉ cải tạo căn phòng này thành một nơi thoải mái lại không mất quý khí.

Phúc Lan xuất thân từ ám vệ, vào phòng không lâu đã phát hiện trong ngoài phòng đều có hai ám vệ trông coi, xem ra Hoàng Thượng biếm Tương Hiếu Vũ vào lãnh cung không đơn giản như mặt ngoài, khó trách Hoàng Thượng Tương Hiếu Vũ sủng ái như thế lại nổi trận lôi đình chỉ vì phát hiện y cho vay, không những thế còn biếm y vào lãnh cung, còn nữa, Hoàng Thượng vì sao lại đột nhiên tâm huyết dân trào muốn đến nơi ở của bọn thái giám cùng Tương Hiếu Vũ vì cái sao lại bình tĩnh như vậy, những đáp án này đều nằm trong lòng của Phúc Lan. Bất quá nàng không nói với Thượng Đức, dù sao Hoàng Thượng làm vậy nhất định là có nguyên nhân, họ làm nô tài chỉ cần nghe lệnh là được.

Dọn dẹp hành lý rồi, Thượng Đức đến ngự thiện phòng lấy nguyên liệu nấu bữa tối, quy định trong cung là tần phi bị biếm vào lãnh cung không có tư cách hưởng thụ trì nghệ cao siêu của các ngự trù, chỉ có thể do thái giám hoặc cung nữ bên người đến ngự thiện phòng lấy nguyên liệu nấu ăn về tiểu viện của mình tự nấu, kỳ thật như vậy ngược lại khiến kẻ khác rất khó hạ độc trong thức ăn của Tương Hiếu Vũ.

Khi Thượng Đức mang nguyên liệu vào bếp chuẩn bị nấu cơm, thế nhưng nhìn thấy Phúc Lan vốn hẳn nên hầu hạ bên người Tương Hiếu Vũ lại đang ở trong trù phòng làm rau, hơn nữa trên bàn trong trù phòng còn đặt một đồng lớn nguyên liệu nấu ăn mà trước lúc hắn ra ngoài hoàn toàn không có, hắn chết lặng đặt nguyên liệu nấu ăn lấy từ ngự thiện phòng lên bàn, sau đó hỏi: “Phúc. Phúc Lan, người. chỗ này. sao lại có nhiều đồ như vậy? Người lấy ở đâu a?”

“Mớ này à? Là có người đưa tới.” Phức Lan hỏi đáp.

“Có người đưa tới? Là ai?”

“Này. . . . Ta không biết, hắn không nói gì cả, ta chỉ thấy hắn đặt nguyên liệu ở đây rồi bỏ đi, hơn nữa tới vô ảnh đi vô tung, rất nhanh.” Tổ chức ám vệ chỉ nghe mệnh của hoàng thượng là vũ khí bí mật của hoàng thượng, chỉ có Hoàng Thượng cùng ám vệ biết họ tồn tại, không có hoàng thượng phê chuẩn, ai cũng không thể nói ra sự tồn tại của họ.

Nhìn vẻ mặt khó hiểu của Thượng Đức, Phức Lan nhìn không được lắc đầu trong lòng thầm nghĩ: Thượng Đức này, uống hần bình thường nhìn khôn khéo như vậy, vậy mà hôm nay không nhìn ra được gì cả.” Thượng Đức, trù nghệ của người không tốt bằng ta, người làm trợ thủ cho ta vậy, trong tủ bên kia có một hộp gấm, người giúp ta lấy một mảnh để ra ngoài ngâm nước hai canh giờ, chút nữa nấu cho Hiểu Vũ làm bữa khuya, về sau sớm muộn gì cũng phải làm vậy.”

“Được.”

Thượng Đức mở hộp gấm kia ra, oa, cả một hộp chứa đầy kim ti yến, đây. . . . đây, mỗi ngày chỉ lấy hai mảnh, vậy phải ăn bao lâu mới hết a! Miễn bàn tới trong tủ có tận hai hộp. Ngâm yến xong, Thượng Đức làm trợ thủ cho Phức Lan, dần dần hắn phát hiện những vật trong trù phòng cũng không hề đơn giản chút nào, tỷ như dao bên trong, từ dao gọt hoa quả nhỏ nhất đến dao chặt xương lớn nhất toàn bộ đều làm bằng bạc (bạc có thể thử độc), nếu để Tương Hiểu Vũ biết, chỉ sợ đao trong trù phòng sẽ mất sạch.

Dùng xong bữa tối, Tương Hiểu Vũ ngâm mình trong nước nóng Thượng Đức cùng Phức Lan trước đó chuẩn bị tốt, nhắm hai mắt lại, đầu tựa vào dục dững “Hô, thật là thoải mái!”

“Người thư thái như thế, uống công ta từ giữa trưa đến giờ vẫn lo cho người nóng ruột nóng gan.” Một đạo ngũ khí nén giận từ sau lưng vang lên.

Nghe vậy, Tương Hiểu Vũ nhanh chóng mở mắt ra, “Hoàng Thượng!” Y quay đầu dùng ngũ khí kinh hỉ hô: “Hoàng Thượng, sao người lại tới đây?”

“Làm sao vậy, Tiểu Ngư Nhi không muốn gặp ta sao?” Mạc Dương Thần nói đùa.

“Ai nói!” Tương Hiểu Vũ trừng mắt phản bác nói: “Ta đương nhiên nhớ Hoàng Thượng, quả thật chính là nửa ngày không gặp như cách tam thu a.”

Những lời này làm Mạc Dương Thần vừa lòng gật đầu, hắn cúi đầu hôn lên môi Tương Hiểu Vũ, nhìn cảnh xuân không hề che dấu dưới làn nước: “Xem ra ta tới đúng lúc a.”

“Ách, Hoàng Thượng, ta đã tắm xong rồi, Hoàng Thượng tắm rửa chưa? Cần Hiểu Vũ chuẩn bị nước ấm không?”

“Không cần, ta đã tắm rửa rồi, cũng nói với bọn Chu Tề ta đã ngủ, bằng không ta sao có thể trộm đến đây được.” Mạc Dương Thần dùng ngón cái cùng ngón trỏ vuốt cằm mình nói: “Nghĩ xem ta rõ ràng là nhất quốc chi quân, sao ngay cả đi gặp người yêu của mình mà còn phải lén lút, cứ như là đang yêu đương vụng trộm thế này a?”

Nghe Mạc Dương Thần nói ra hai chữ ‘người yêu’, Tương Hiểu Vũ cảm giác như ăn trúng đường mật, nước trong dục dững đã không còn bốc khói như lúc đầu, Tương Hiểu Vũ thấy mình tốt nhất nên đứng lên, nhưng mà, “Hoàng Thượng, ta. . . . Ta muốn mặc y phục, có thể phiền người quay sang chỗ khác được không?”

“Người thật ngốc quá, với ta có gì mà phải ngượng ngùng chứ, trên dưới toàn thân người có nơi nào ta chưa từng xem qua?” Mạc Dương Thần ám muối kể vào tai y nói: “Mà ngay cả nơi người chưa từng thấy qua chạm qua, ta cũng đã chạm qua thấy qua a.”

“Hoàng Thượng. . . .”

Mạc Dương Thần không đáp ứng yêu cầu của Tương Hiểu Vũ, ngược lại xoay người thọc hai tay vào dục dững ôm ngang lấy y, không để ý tới nước trên người Tương Hiểu Vũ có dính lên mình hay không.

“Oa!” Tương Hiểu Vũ thở hốc vì kinh ngạc, thừa dịp Mạc Dương Thần đứng lên còn chưa kịp bước đi, kéo khăn tắm đặt trên bình phong, tùy tiện phủ lên người.

Mạc Dương Thần ôm y lên giường, lúc hần cẩn thận đặt Tương Hiểu Vũ lên giường, Tương Hiểu Vũ nhẹ giọng gọi: “Hoàng Thượng.”

“Hừ!” Mạc Dương Thần biết y muốn mình muốn tự làm, vì thế nói: “Tiểu Ngư Nhi, hôm nay để ta hầu hạ người.”

Hết đệ ngũ thập lục chương

57. Chương 57

CHƯƠNG 57

Mạc Dương Thần cầm lấy khăn tắm nhẹ nhàng lau khô thân thể Tương Hiểu Vũ, khi tay lướt đến bụng, hần lại càng thêm cẩn thận, nơi này đang đựng dục hài tử của họ.

Trời a! Tương Hiểu Vũ vuôn tay che gương mặt đỏ bừng của mình lại, thân thể trắng nõn vì thẹn thùng mà mơ hồ nhiễm hồng mê người, thật vất vả, đợi Mạc Dương Thần lau khô thân thể mình xong, Tương Hiểu Vũ nhanh chóng mặt vào tiết y Mạc Dương Thần đưa tới.

Mặc vào tiết y rồi, Tương Hiểu Vũ vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy phản ứng dưới hạ thân của Mạc Dương Thần, tuy rằng hần tận lực che dấu, nhưng Tương Hiểu Vũ phi thường rõ ràng ái nhân không giống một thái giám như mình, tuy không thể nói là hoàn toàn không có dục vọng, những lúc ái nhân vuốt ve hay tiến vào cơ thể mình y vẫn cảm thấy được khoái cảm, song nếu so với người thường thì nhu cầu dục vọng của y rất thấp.

Từ lần trước thu được hồi âm của Lô Hạo Nhiên, Mạc Dương Thần đã gần hai tháng chưa chạm vào Tương Hiểu Vũ, cũng không vì giải quyết dục vọng mà đến chỗ các tần phi. Tương Hiểu Vũ đã từng xem qua một quyển sách nào đó, trong đó nói mỗi một nam nhân bình thường cách một khoảng thời gian ngắn đều phải thư giải dục vọng tích lũy trong cơ thể. Vì thế, y trong lòng âm thầm cổ vũ mình: cố lên! Tương Hiểu Vũ, người làm được, Hoàng Thượng vì người mà có thể nhịn, người còn gì không thể làm cho Hoàng Thượng được chứ!

Y nhẹ nhàng đẩy Mạc Dương Thần ngã lên giường, vừa lấy tay cởi đai lưng vừa giải đáp nghi hoặc cho Mạc Dương Thần: “Hoàng Thượng, đêm nay để Hiểu Vũ đến hầu hạ người.”

“Tiểu Ngư Nhi, người. Uông!” Ngay lúc Mạc Dương Thần muốn nói tiếp thì đã vì động tác sau đó của Tương Hiểu Vũ mà kinh ngạc thổ dốc.

Nguyên lai Tương Hiểu Vũ cởi nội khổ của Mạc Dương Thần ra, nhẹ nhàng vuốt ve phân thân đang cứng của hần, thân thể nằm giữa hai chân, mở miệng ra dưới ánh mắt kinh ngạc của Mạc Dương Thần ngậm lấy dục vọng đang dần lớn lên của hần.

“A. Tiểu Ngư Nhi.” Giờ này khắc này Mạc Dương Thần không biết nói gì cho phải, ngăn cản? Bất luận là thân thể hay lý trí của hần cũng không chấp nhận cự tuyệt, hần thấy hần sắp tan ra trong miệng Tương Hiểu Vũ.

Bị khoang miệng ướt át ẩm áp ngậm chặt lấy, đầu lưỡi nghịch ngợm như tính cách của chủ nhân, khi thì nhẹ nhàng liếm qua linh khẩu mẫn cảm, vì lần đầu làm chuyện này, Tương Hiểu Vũ không quá quen thuộc, hàm răng của y đôi khi sẽ cắn vào dục vọng của Mạc Dương Thần, tuy không đau nhưng lại kích thích, hết thấy hết thấy làm Mạc Dương Thần lâm vào điên cuồng.

“A.” Hần ngẩng đầu rên rỉ, theo động tác của Tương Hiểu Vũ, hô hấp của hần ngày càng dồn dập, vô số khoái cảm ở trong đầu bùng nổ, thể xác tinh thần đều chìm đắm trong bể dục vọng Tương Hiểu Vũ tạo nên, hần bắt lấy mái tóc sang mềm mại của Tương Hiểu Vũ, không tự chủ được mà đỉnh hạ thân lên, để dục vọng của mình vào sâu hơn, khoái cảm ngày càng nhiều, càng lúc càng nhanh, cuối cùng phóng thích trong miệng Tương Hiểu Vũ.

Trước khi Mạc Dương Thần kịp ngăn cản, Tương Hiểu Vũ đã nuốt hết thứ dịch hắc phóng ra vào bụng, Mạc Dương Thần bị động không hề có nửa phần then thùng, ngược lại Tương Hiểu Vũ người chủ động thì mặt mày đỏ bừng.

Mạc Dương Thần kéo Tương Hiểu Vũ vào lòng mình, lấy tay lau đi chất lỏng màu trắng chảy ra khóe miệng y, nhìn đôi môi ái nhân bị nước bọt rửa qua, trơn bóng, cúi đầu hôn lên, nhưng Tương Hiểu Vũ lại lấy tay che lại miệng mình, “Hoàng Thượng, ta vừa mới nuốt xuống.”

“Bất quá cũng là của ta, không phải sao?” Mạc Dương Thần kéo tay y ra, lấy môi mình phủ lên đôi môi đỏ mọng ướt át của y, vươn đầu lưỡi quấn lấy đầu lưỡi nghịch ngợm của đối phương giao triền.

Không biết qua bao lâu, ngay lúc Tương Hiểu Vũ sắp hòa tan thành sương, Mạc Dương Thần rút cuộc buông y ra .

“Tiểu Ngự Nhi, thành thật nói cho ta biết, những thứ này người học ở đâu?” Mạc Dương Thần hôn lên vầng trán bóng loáng của Tương Hiểu Vũ hỏi, hẳn biết chuyện này y không thể học từ người khác, cũng không tin y trời sinh đã biết.

“Ta. Ta lúc trước ở Ngự thư phòng đọc sách. Nhìn thấy.” Tương Hiểu Vũ ngượng ngùng nói.

Mạc Dương Thần nhất thời bừng tỉnh đại ngộ, khó trách mấy hôm trước Tiểu Ngự Nhi ở Ngự thư phòng đọc sách luôn lén lút, nguyên lai là như vậy a.

“Khẩu khẩu, khẩu khẩu.” Lúc này, ngoài cửa truyền đến tiếng đập cửa, sau đó một thanh âm vang lên, “Hiểu Vũ, kim ti yến đã nấu xong, ta vào được không?”

Nghe vậy, Tương Hiểu Vũ dùng ngữ khí hơi kích động nói: “Thượng Đức, người đứng ngoài đó chờ một chút.” Nói xong, hắn lập tức dùng tốc độ nhanh nhất sửa sang lại y phục cho mình cùng Mạc Dương Thần, rồi mới nói: “Thượng Đức, người có thể vào rồi.”

“Được”

Thượng Đức mở cửa tấm phòng, vừa nhìn thấy Mạc Dương Thần ngồi bên cạnh Tương Hiểu Vũ sợ tới mức thiếu chút nữa làm rớt khay trong tay xuống đất, hắn quỳ xuống thỉnh an nói: “Nô. Nô tài, khẩu, khẩu kiến Hoàng Thượng, hoàng. Hoàng Thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế.” Hoàng Thượng không phải biếm Hiểu Vũ vào lãnh cung à? Sao bây giờ lại xuất hiện ở đây? Chẳng lẽ Hoàng Thượng hối hận, tính toán suốt đêm đón Hiểu Vũ ra lãnh cung? Nếu thật như thì tốt rồi.

“Bình thân.”

“Tạ Hoàng Thượng.” Thượng Đức đặt kim ti yến lên bàn, rồi vội đứng sang một bên chờ sai phái.

“Người lui ra đi.”

“Vâng, Hoàng Thượng, Tương Tài tử, nô tài xin được cáo lui trước.” Ngay lúc Thượng Đức đi ra ngoài sắp đóng cửa lại, nghe Mạc Dương Thần dùng ngữ khí lạnh như băng nói: “Thượng Đức, đêm nay trẫm xuất hiện ở trong này người xem như không biết, nếu việc này truyền ra ngoài. . . .”

Bàn tay đang đóng cửa của Thượng Đức ngừng một chút, cung kính nói: “Thỉnh Hoàng Thượng yên tâm, nô tài nhất định sẽ thủ khẩu như bình.”

“Ân, đóng cửa lại đi.”

“Vâng.”

58. Chương 58

CHƯƠNG 58

Ngày hôm sau sáng sớm, Mạc Dương Thần thật cẩn thận mà từ trên giường đứng lên, dùng ánh mắt tiếc nuối nhìn ái nhân còn đang chìm trong mộng đẹp, hắn cúi đầu nhẹ nhàng hôn lên mặt y, trong lòng thâm

tình nói: buổi tối gặp lại, người ta yêu. Sau đó, dùng khinh công cao siêu mà tối qua mình đã sử dụng trở lại Vân Tường Cung.

Mạc Dương Thần vừa mới rời khỏi, Tương Hiểu Vũ nằm trên giường lập tức mở mắt, như suy nghĩ gì đó mà nhìn theo hướng hắn rời đi. Bởi vì mình ở trong lãnh cung, mà Hoàng Thượng mỗi lần đều phải lên lút đến, lên lút đi, đặc biệt là còn không được làm người khác hoài nghi, phải thức dậy sớm hơn bình thường, Hoàng Thượng khác y, nhật lí vạn ky, về sau lúc hắn tới nhất định phải để hắn nghỉ ngơi nhiều hơn.

Nghĩ nghĩ, Tương Hiểu Vũ liền cảm không được tiếng gọi của thần ngủ, dần nhắm mắt lại.

Hôm nay, Thượng Đức rất sớm liền đứng trước giường chờ Tương Hiểu Vũ, thật vất vả chờ Tương Hiểu Vũ thức dậy, hắn lập tức chịu khó hầu hạ y rửa mặt chải đầu, mặc y phục.

Làm thoả đáng mọi chuyện xong, Tương Hiểu Vũ ngồi trước bàn cơm, ăn bữa sáng phong phú Phúc Lan làm cho mình, hỏi: “Nói đi, Thượng Đức.” Y cùng Thượng Đức quen biết nhiều năm, chẳng lẽ còn không rõ ràng tính tình của hắn sao? Hôm nay cần cù như vậy nhất định là có mục đích.

“Hi hi.” Thượng Đức cười hai tiếng nói: “Vẫn là Hiểu Vũ người hiểu ta, ta chỉ muốn hỏi một câu Hoàng Thượng tối qua vì sao lại đến phòng ngươi? Chẳng lẽ Hoàng Thượng tính đón ngươi ra lãnh cung?” Tuy rằng toàn bộ lãnh cung chỉ có ba người họ, nhưng ai dám bảo đảm không có không tai vách mạch rừng, cho nên Thượng Đức tận lực dùng thanh âm nhỏ nhất để hỏi.

“Thượng Đức, ngươi còn nhớ mấy ngày trước ngươi ở Ngự thư nói với ta cùng Hoàng Thượng chuyện gì đó không?” Tương Hiểu Vũ không tra lời Thượng Đức, hỏi ngược lại hắn.

“Nhớ, lần trước ta chẳng phải nói” Nói tới đây, Thượng Đức liền đoán được chuyện Tương Hiểu Vũ bị biếm vào lãnh cung không đơn giản như bề ngoài, hắn lấy tay vỗ trán mình: “Ta biết xảy ra chuyện gì rồi.”

“Lần đó nghe ngươi nói xong, Hoàng Thượng cùng ta nghĩ ra biện pháp này. Ngươi còn nhớ Hoàng Thượng từng nói gì không? Bất luận kẻ nào cũng không bước vào lãnh cung nửa bước, mà ta cũng không thể bước ra ngoài nửa bước, như vậy sẽ cản lại không ít nguy hiểm, quan trọng nhất là tất cả thức ăn trong lãnh cung đều là do mình tự chế biến, như vậy sẽ không sợ Mai quý phi phái người hạ độc.” Tương Hiểu Vũ đơn giản giảng giải cho Thượng Đức.

“Điều kè, thật sự là điều kè a!” Thượng Đức tán thưởng nói, nhưng lập tức nghĩ tới trọng điểm, “Nhưng mà Hiểu Vũ, này vẫn thấy có chỗ không ổn, chỉ cần một ngày quý phi nương nương còn ở trong cung, người nhất định sẽ phải ở lãnh cung, không tìm được chứng cứ phạm tội của nàng, người chẳng lẽ cả đời ở trong lãnh cung?” Nói tới chỗ này, hắn nhìn không được trừng to mắt nhìn Tương Hiểu Vũ, hắn là không sao cả dù sao cũng chỉ là một thái giám, bình thường cũng có thể ra ngoài được (đi Ngự thiện phòng lấy thức ăn), già rồi cũng có thể ra cung dưỡng lão; nhưng Tương Hiểu Vũ thì khác, hắn là tần phi của hoàng thượng, cho dù về sau chết già, cũng phải ở trong cung a.

“Ngươi yên tâm, Thượng Đức.” Tương Hiểu Vũ buông đôi đũa trong tay ra nói: “Chúng ta nhiều lắm chỉ ở đây một năm, về nguyên nhân thì bây giờ không thể nói.” Không phải y cố ý giấu chuyện này với Thượng Đức cùng Phúc Lan, mà là vì nam nhân mang thai thật sự rất khó tưởng tượng, cho dù hiện tại nói với họ, họ cũng khó mà tin nổi, vậy không bằng chờ bụng lớn rồi lại nói.

Nếu Tương Hiểu Vũ đã nói đến vậy, Thượng Đức cũng không tiếp tục hỏi, hắn nhìn Phúc Lan từ lúc đầu đến giờ vẫn không nói một tiếng, thấy nàng vẻ mặt gợn bình lặng, hắn lập tức hỏi: “Phúc Lan, ngươi không phải đã biết trước chân tướng chứ?” Không đợi Phúc Lan kịp phản ứng, hắn liền nói tiếp: “Hiểu Vũ, người hình như quá thiếu tín nhiệm ta đó, nói cho Phúc Lan lại không chịu nói cho ta, làm ta không công lo cho người một hồi.”

“Thượng Đức, ngươi đừng oan uổng ta a, ta không nói gì với Phúc Lan cả, toàn bộ chuyện này chỉ có ta cùng Hoàng Thượng biết mà thôi.” Tương Hiểu Vũ nói rõ. Thượng Đức đối chỉ trích y không mất hứng, cho dù hiện tại y là tài tử, nhưng suy cho cùng họ cũng là một hạng người—— cho nên không phân chủ tớ.

“Thượng Đức, Hiểu Vũ không nói cho ta biết bất cứ chuyện gì hết, là ngươi quá ngu ngốc.” Phúc Lan nhìn không được nói: “Từ hôm qua khi bước chân vào nơi này, ta liền biết trong chuyện này nhất định có nội

tình .”

Nghe nàng vừa nói như thế, Tương Hiểu Vũ thú vị quan sát nàng, quả nhiên là ám vệ của hoàng thượng, cái đầu linh hoạt đó Thượng Đức làm sao bằng được. Thượng Đức nếu biết Tương Hiểu Vũ so sánh hẳn với Phúc Lan đối lập như vậy, không biết sẽ thương tâm cỡ nào a.

“Thứ nhất, nơi này là lãnh cung hàng năm không có người ở lại, nếu không phải Hoàng Thượng trước đó gọi người đến sửa sang, nơi này có thể sạch sẽ thoải mái như thế? Thứ hai, người xem lớn có cảm bị, nhỏ có cái chén, đôi đũa Hiểu Vũ sử dụng, có thứ nào mà không phải là tinh phẩm, rất nhiều thứ chỉ có Hoàng Thượng ban tứ mới có được, thử hỏi một cái tần phi bị biếm lãnh cung làm sao có được? Thứ ba, tại trù phòng đột nhiên xuất hiện nguyên liệu nấu ăn, đặc biệt là mấy hộp kim ti yến kia, hàng năm tiến cống có một hộp, nếu không phải Hoàng Thượng còn sủng ái Hiểu Vũ, Hiểu Vũ làm sao có đủ tiền mua nổi cho một chung kim ti yến chứ?” Phúc Lan dùng thanh âm ôn hòa nhất hỏi Thượng Đức ba vấn đề sắc bén nhất.

Nghe Phúc Lan nhắc như vậy, Thượng Đức ngượng ngùng lấy tay xoa xoa đầu: “Hi hi, vẫn là Phúc Lan cẩn thận, lần này là ta dốt nát chút, chậm chạp chút.”

“Lần này Thượng Đức ngu ngốc, thế nhưng hoài nghi ta cùng Phúc Lan, Phúc Lan, người nói chúng ta làm sao trừng phạt hẳn mới tốt đây?” Tương Hiểu Vũ cười nhìn Phúc Lan hỏi.

Thượng Đức vừa thấy Tương Hiểu Vũ cười lập tức trầm nghĩ: thăm, Hiểu Vũ nhất định đang muốn chinh hán rồi.

Nhìn Thượng Đức một bộ trời sắp sụp xuống, Phúc Lan che miệng cười, nói: “Hiểu Vũ, nếu như vậy, chúng ta phạt hẳn. . . .” Nàng liếc nhìn Thượng Đức đang ăn tiếp tục nói: “Phạt hẳn hôm nay cùng ngày mai chỉ có thể ăn cơm trắng, không được dùng thức ăn, Hiểu Vũ người nói được không?”

Tương Hiểu Vũ vừa nghe, lập tức vỗ tay tán thành nói: “Hảo! Phúc Lan, hình phạt này không tồi.”

“A! Ta tình nguyện đổi một hình phạt khác .” Thượng Đức mặt đầy ủy khuất chui vào góc dùng tay vẽ vòng tròn: “Các người khi dễ ta, vì sao người bị thương luôn là ta. . . .”

Tương Hiểu Vũ cùng Phúc Lan bị hán đùa như vậy, lại cười ra tiếng.

Hết đệ ngũ thập bát chương

59. Chương 59

CHƯƠNG 59

Tương Hiểu Vũ dọn đến lãnh cung ở hơn một tháng, Mạc Dương Thần bất luận thế nào thì tối cũng sẽ đến lãnh cung làm bạn với y, hẳn không biết những tối không có Tương Hiểu Vũ hẳn làm sao để ngủ. Ý chính là, Mạc Dương Thần hoàn toàn không sủng hạnh bất kì một tần phi nào khác.

Thấy thái giám ra ngoài tìm hiểu tin tức trở về, Mai quý phi lập tức hỏi: “Hỏi thăm thế nào rồi?”

“Hỏi quý phi nương nương, nô tài đã hỏi rất nhiều thái giám cùng cung nữ hầu hạ bên người hoàng thượng, họ đều trầm miệng một lời nói từ lúc Tương Hiểu Vũ bị biếm lãnh cung, Hoàng Thượng mỗi đêm đều nghỉ ngơi trong Vân Tường cung, không cho truyền bất kì nương nương nào.” thái giám ra ngoài tìm hiểu trở về hồi đáp.

” Kỳ quái như vậy? !” Trầm Viện nghe xong tự nhủ: “Chẳng lẽ Hoàng Thượng còn nhớ tiện nhân Tương Hiểu Vũ kia?” Sau khi nói xong, nàng liếc nhìn thái giám còn quỳ trên đất: “Không còn chuyện của người, lui xuống đi.”

“Tạ quý phi nương nương, nô tài xin được cáo lui.” Đáng tiếc a, quý phi nương nương không ban thưởng.

Trầm Viện dùng sức vò khăn lụa trong tay, trong lòng âm thầm trầm nghĩ: sơn bất chuyển thủy chuyển (bỉ dụ, thế giới nhỏ bé, không gặp được nơi này cũng sẽ chạm mặt nhau ở nơi khác, cũng bỉ dụ bên này gặp chuyện không vui, bên kia sẽ gặp chuyện thuận lợi), nếu Hoàng Thượng không sủng hạnh tần phi nào, vậy thì chúng tở trong lòng Hoàng Thượng vẫn còn tiện nhân Tương Hiểu Vũ, chỉ cần ta đến trước mặt Hoàng

Thượng biểu hiện càng thêm ôn nhu, một bộ thông tình đạt lý, Hoàng Thượng nhất định sẽ hồi tâm chuyển ý mà lại sung hạnh mình, đến lúc đó. qua một hai năm gì đó, Tương Hiếu Vũ, ta muốn người chết trong lãnh cung! Ân, mấy hôm nay phải trang điểm thế nào để gặp Hoàng Thượng đây, mặc y phục gì đây.

Mà ở trong lãnh cung, Tương Hiếu Vũ rảnh rồi ngồi trong viện hóng mát, ở mặt ngoài là nhìn trời ngắm người, trên thực tế trong lòng lại đang tính ngày, dùng mẫu tử đan đã được hai tháng, sao lại không có bất kì hiện tượng nôn nghén hay những triệu chứng tương tự mà nữ nhân có thai thường bị như trong sách ghi? Chẳng lẽ mẫu tử đan không có công hiệu? Nghĩ đến đây, y bất giác khấn nguyện, đáng tiếc lại không thể đi thỉnh ngự y đến bắt mạch.

“Làm sao vậy? Tiểu Ngư Nhi của trẫm sao lại nhú mày rồi?” Mạc Dương Thần sử dụng khinh công đi đến hỏi.

Thượng Đức cùng Phúc Lan đứng bên cạnh Tương Hiếu Vũ thỉnh an: “Nô tài (nô tỳ) khấu kiến Hoàng Thượng, vạn tuế vạn tuế vạn tuế.”

“Bình thân, các người lui xuống trước đi.” Mạc Dương Thần cho họ vào nhà.

“Vâng”

Đợi Thượng Đức vào nhà rồi, Mạc Dương Thần ngồi xuống bên cạnh Tương Hiếu Vũ, hai tay ôm y vào lòng, hỏi: “Tiểu Ngư Nhi gặp phải nan đề gì sao?” Tương Hiếu Vũ vẫn luôn sáng sủa, lúc ở trước mặt hần chưa từng có vẻ mặt trầm trọng thế này.

“Hoàng Thượng. Ngươi. thấy mẫu tử đan kia. có hữu hiệu không?” Tương Hiếu Vũ hoang mang hỏi Mạc Dương Thần .

Nghe vậy, Mạc Dương Thần thiếu chút nữa phản ứng không kịp, “Sao lại đột nhiên hỏi vậy?”

“Bởi vì.” Trong nhất thời, Tương Hiếu Vũ thật không biết nói thế nào mới tốt, y nghĩ một lát, sau đó nói: “Bởi vì ta không có thai nghén.”

“Nôn nghén?” Mạc Dương Thần hơi ngừng chút rồi an ủi: “Cũng có vài người không có thai nghén mà.”

Tương Hiếu Vũ ngẩng đầu nhìn Mạc Dương Thần nói: “Dùng mẫu tử đan đến nay đã hơn hai tháng, trừ bỏ lần trước tìm Trương thái y bắt mạch, thì chưa từng bắt mạch nữa, hiện tại ta ở lãnh cung lại không thể tìm thái y đến xem, có hài tử không ta không biết, hài tử có khoẻ mạnh không ta cũng không biết.”

“Ngươi nói đúng, không để thái y bắt mạch thật sự sẽ không biết rõ tình huống của hài tử, nhưng hiện tại lại không thể thỉnh thái y đến xem, càng nhiều người biết sẽ càng nguy hiểm.” Mạc Dương Thần suy nghĩ một chút, nói: “Có, Tiểu Ngư Nhi, ta nghĩ được một biện pháp .” Hần kể vào tai Tương Hiếu Vũ nhỏ giọng nói kế hoạch cho y biết.

Tương Hiếu Vũ nghe xong tán thành: “Ân, đây thật là một cách hay, bắt quá làm như vậy sẽ hù tên thái y kia sợ hãi một phen a.” Y nhận không được ở trong lòng âm thầm chúc phúc tên thái y không hay ho kia.

Hết đệ ngũ thập cửu chương

60. Chương 60

CHƯƠNG 60

Buổi tối trong phủ Lưu thái y

Rửa mặt chải đầu xong, Lưu thái y cùng thê tử thổi tắt hoả đăng trên bàn, song song nằm lên giường ngủ.

Hai ám vệ vốn mai phục ngoài phòng, vừa thất phòng tắt đèn, ước chừng nửa canh giờ, xác định người bên trong đã ngủ, nhanh chóng ra tay điểm thủy huyết, một ám vệ khiêng Lưu thái y lên vai, sau đó thì triển khinh công rời đi, mà trong phủ không hề có người biết chủ nhân của họ đã bị mang đi.

Hai ám vệ cứ như vậy khiêng Lưu thái y trở lại lãnh cung, vào tiểu viện Tương Hiếu Vũ đang ở.

“Thuộc hạ khấu kiến Hoàng Thượng, khấu kiến Tương Tài tử.”

“Bình thân.”

“Tạ Hoàng Thượng.”

Mạc Dương Thần cho ám vệ nửa đêm mang Lưu thái y đến đây có hai nguyên nhân, một là vì chuyện Tương Hiểu Vũ mang thai cần giữ bí mật không thể để quá nhiều người biết, chỉ có thể âm thầm làm việc, hai là Lưu thái y vừa đúng tuổi nhi lập (30), tính ra thì có thể chịu được kinh hách mạnh hơn những người khác, bằng không nếu chọn mấy lão già đã vào thiên mệnh chi niên (50), sợ vừa bị hù một trận thế này, không những không bắt mạch được cho Tương Hiểu Vũ mà còn phải tìm người đến bắt mạch cho mấy lão già ấy.

Mạc Dương Thần ra hiệu, ám vệ từ trong lòng lấy ra một mảnh vải đen, sau đó bịt kín mắt Lưu thái y lại, rồi mới vươn tay giải huyệt.

Huyệt đạo vừa bị giải, lúc bắt đầu Lưu thái y còn thấy hơi mơ hồ, sau đó hần liền phát hiện bất thường, hần vốn đang nằm trên giường bây giờ lại thành ngồi trên ghế, hai mắt bị vải đen bịt kín, hần nhất thời hoảng hốt, hoàn hảo tay chân không bị trói, hần vươn tay định kéo vải đen xuống, lập tức bị người đè lại.

Đột nhiên nghe thấy một thanh âm vang lên, “Nghe nói Lưu thái y y thuật cao minh, hôm nay nội nhân (vợ ta) có chút không khoẻ, cho nên riêng cử người đến mời Lưu thái y, có điều mạo phạm cũng thỉnh thông cảm.”

“Mời đến?” Biết là mình bị bắt đến là vì xem bệnh mà không có ý tổn thương, Lưu thái y cũng bình tĩnh hơn, hần chậm chạp nói : “Là trời đến mới đúng chứ?” Nếu hần biết người ‘ thỉnh ’ hần tới là Mạc Dương Thần, hần nhất định sẽ không dám dùng ngữ khí này để nói chuyện.

“Bởi vì chuyện này cần giữ bí mật, cho nên không thể không mời người đến bằng cách này, về sau ta nhất định sẽ trọng thưởng.” Vì không cho Lưu thái y nhận ra thanh âm mình, Mạc Dương Thần nói mỗi một câu đều là hạ thấp giọng mình xuống để nói.

Ai, xem ra đêm nay nếu không chặn mạch thì hần đi không được rồi. Vì thế Lưu thái y nói: “Được rồi, xin hỏi phu nhân ở đâu?”

Kỳ thật ghế mà Lưu thái y ngồi là ngay bên giường Tương Hiểu Vũ, Tương Hiểu Vũ kéo ống tay áo đặt lên chiếc gối đã chuẩn bị từ trước, Thượng Đức kéo tay phải Lưu thái y, đặt lên cổ tay của Tương Hiểu Vũ.

Một lát sau mà, Lưu thái y nói: “Chúc mừng chúc mừng, phu nhân có thai hơn hai tháng rồi .”

Nghe vậy, Mạc Dương Thần cùng Tương Hiểu Vũ đều lộ vẻ mặt vui mừng, họ nhìn nhau bằng ánh mắt tràn ngập vui sướng; Phúc Lan cùng hai ám vệ tuy rằng một bộ bình tĩnh không sợ hãi, nhưng vẫn có thể từ trong mắt họ nhìn ra kinh hỉ hoảng sợ; mà Thượng Đức thì chỉ có thể dùng trọn mắt há mồm để hình dung.

“Vậy Lưu thái y, nội tử cùng thai nhi có khoẻ không? Bình thường phụ nhân mang thai đều có nôn nghén, vì sao nội tử không có cảm giác như thế?” Vui sướng qua đi, Mạc Dương Thần hỏi.

” Thân thể phụ nhân cùng thai nhi đều phi thường khoẻ mạnh, về phần chuyện nôn nghén.” Lưu thái y tạm dừng một chút mới nói tiếp: “Kỳ thật không phải nữ nhân mang thai thì đều nôn nghén, có vài trường hợp đặc biệt sẽ không bị hành thai.”

“Nguyên lai là vậy, hôm nay đã phiền Lưu thái y .” Mạc Dương Thần nói xong, liếc nhìn ám vệ, họ tuân lệnh, lại lại điểm thụ huyệt của Lưu thái y, khiêng hần lên vai trả về nhà. Đáng thương Lưu thái y từ đó đến hơn nửa năm sau vào mỗi tháng đều bị Mạc Dương Thần ‘ thỉnh ’ đến lãnh cung một lần.

Đợi người đi hết, Mạc Dương Thần cho Phúc Lan cùng Thượng Đức còn đang ngăn người lui ra nghỉ ngơi.

Tương Hiểu Vũ nằm trong lòng Mạc Dương Thần, hai tay vuốt ve bụng của mình hưng phấn nói: “Là thật Hoàng Thượng, chúng ta có hài tử ! Lưu thái y nói hài tử rất khoẻ mạnh. Không biết là nam hài hay nữ hài a? Hoàng Thượng, nếu sinh nữ nhi thì sao đây?” Bất luận là hài tử hay nữ nhi với y đều giống nhau, đó đều là kết tinh của mình và ái, nhưng với ái nhân lại khác, nữ nhân không thể kế thừa hoàng vị được.

“Đứa ngọc, hài tử hai nữ nhi với ta mà nói cũng giống nhau, nếu là nữ nhi thì sau này ta muốn để nàng thành công chúa vui sướng hạnh phúc nhất từ xưa đến nay. Về hoàng vị thì, vẫn là một câu đó, từ trong

số huynh đệ của ta chọn ra một hài tử thích hợp để kế thừa.” Mạc Dương Thần biết Tương Hiểu Vũ nói những lời này không phải là trọng nam khinh nữ, mà là đang lo lắng cho mình.

Có những lời này của Mạc Dương Thần, tâm đang lơ lửng giữa trời của Tương Hiểu Vũ cuối cùng cũng rơi xuống.

Hết đệ lục thập chương

61. Chương 61

CHƯƠNG 61

Ngày hôm sau sáng sớm, Tương Hiểu Vũ vừa mở mắt câu đầu tiên nghe được là ——”Hiểu Vũ, nguyên lai ngươi là thân nữ nhân a.” Không cần phải nghi ngờ, một câu thiếu muối thể này nhất định xuất phát từ miệng Thượng Đức, tức giận đến mức Tương Hiểu Vũ cầm lấy gối đầu đánh hấn một trận, còn vừa đánh vừa nói: ” Thân nữ nhân? Thượng Đức mắt ngươi mù a, cho dù ta không tính là nam nhân, nhưng ta làm sao mà thành nữ nhân được a! Con mắt nào của ngươi thấy ta là nữ nhân? !”

Thượng Đức không dám phản kháng, chỉ có thể lấy tay cản lại, bất quá Tương Hiểu Vũ dùng là gối đầu nhồi bông, có thể đau tới đâu?

Phức Lan đứng cạnh Thượng Đức bên sợ Tương Hiểu Vũ kích động sẽ ảnh hưởng đến thân thể, “Hiểu Vũ, ngươi đừng kích động, hiện tại ngươi đang có thai, phải cẩn thận không thể động thai khí.”

Bị Phức Lan nhắc như vậy, Tương Hiểu Vũ lập tức ngừng lại, đúng vậy, không thể động thai khí, hiện tại y không chỉ có một mình, làm gì cũng phải cẩn thận hơn trước mới được.

Tương Hiểu Vũ ngồi trên giường yên tĩnh lại, ngẩng đầu nhìn lên, thể nhưng phát hiện Thượng Đức không ngừng dùng ánh mắt đánh giá mình, y nghiêng răng nghiêng lợi hỏi: “Thượng Đức, ngươi đến tột cùng muốn hỏi cái gì?”

“Hiểu Vũ, ta hỏi, ngươi ngàn vạn lần đừng tức giận a.” Thượng Đức trước nói trước với Tương Hiểu Vũ, “Nếu ngươi không phải nữ nhân, vậy sao ngươi mang thai được? Chẳng lẽ nam nhân bị cắt thứ kia thành thái giám rồi sẽ mang thai được?” Rốt cuộc hỏi ra nghi vấn đề trong bụng mình cả tối ra.

“Không phải, thái giám cùng nam nhân giống nhau, không thể mang thai được, bất quá ta có thể mang thai, ta nghĩ đây là vì Hoàng Thượng là nhất quốc chi quân, Thực Long Thiên tử, có long khí thường nhân không có, cho nên ta mới có thể mang thai đi.” Y đổ hết nguyên nhân cho Hoàng Thượng, mỗi người cứ như vậy cho rằng vì Mạc Dương Thần là hoàng đế, nên mới có thể khiến nam tử mang thai (Thủy: Tiểu Ngư Nhi hiện tại ngươi ngày càng gian trá, có phải ăn nước bọt của Mạc Dương Thần quá nhiều ? Ngư: cái gì gian trá với dối trá chứ? Ta đây là càng ngày càng thông minh. Nhân tiện đá một cước, Thủy bay đi).

Nghe xong Tương Hiểu Vũ giải thích, Phức Lan cùng Thượng Đức tuy rằng thấy việc này quá kỳ diệu, nhưng như lời Tương Hiểu Vũ nói, Hoàng Thượng là Thực Long Thiên tử, có thể khiến nam nhân mang thai cũng không phải là chuyện không thể.

Nghĩ đến hài tử trong bụng, Tương Hiểu Vũ liền nhịn không được cười ngọt ngào, y vuốt bụng, trong lòng yên lặng nói: hài tử a hài tử, con nhất định phải mạnh khỏe lớn lên a.

Chiều hôm đó, Trầm Viện chuẩn bị sẵn sàng mặc một bộ xiêm y tự nhận là đẹp nhất thích hợp với mình nhất, mang theo một đám thái giám cung nữ thân phi dương đến trước cửa Ngự thư phòng, trong cung có quy định chỉ có chính nhất phẩm hoàng hậu cùng nhất phẩm quý phi mới có thể tự tiện cầu kiến Hoàng Thượng, tần phi khác không có quyền cầu kiến hoàng thượng.

“Nô tài khẩu kiến quý phi nương nương.” Hai thái giám đứng trước cửa thỉnh an.

“Bình thân, phiền hai vị công công giúp Bồn cung thông truyền một tiếng cho Hoàng Thượng.” Trầm Viện có lẽ nói, đối với thái giám hầu hạ trước mặt Mạc Dương Thần nàng đối đãi rất đặc biệt.

“Thỉnh quý phi nương nương chờ một chút, nô tài đi thông truyền.” một thái giám nói.

Một lát sau, gã từ trong trở ra: “Khởi bẩm quý phi nương nương, hoàng thượng thỉnh.”

Ngự thư phòng là nơi cất chứa toàn bộ những văn kiện quan trọng, không phải ai cũng có thể vào, cho nên Trầm Viện chỉ có thể để thái giám cung nữ đứng đợi bên ngoài, một mình tiến vào Ngự thư phòng.

“Thần thiếp khấu kiến Hoàng Thượng, vạn tuế vạn tuế vạn tuế.”

“Bình thân.” Bởi vì Trầm Viện đến, nên Mạc Dương Thần đành phải buông công tác trong tay.”Viện Viện hôm nay sao lại đột nhiên đến tìm trẫm ?”

Nghe vậy, Trầm Viện lộ ra một vẻ mặt ủy khuất mang theo làm nũng nói: “Hoàng Thượng, thần thiếp sợ thần thiếp nếu không tới gặp Hoàng Thượng, Hoàng Thượng ngài sẽ quên thần thiếp, thần thiếp đã mấy tháng rồi chưa từng gặp Hoàng Thượng ngài a.”

“Trẫm sao có thể quên Viện Viện được, nhưng gần đây trẫm hơi bận bịu triều chính, cho nên mới lơ là với người thôi.” Mạc Dương Thần nói cho có lệ. (Thủy: nam nhân chỉ biết dùng cái cớ này để gạt nữ nhân. Thần: cắt cho trẫm, đều là người tạo ra nhân vật tốt quá mà, làm trẫm cùng Tiểu Ngư Nhi phải chia cách, người đầu a, kéo ra ngoài chém. Thủy: cứu mạng nga ~~)

“Vậy Hoàng Thượng hôm nay tới Phi Hà cung được không?” Trầm Viện dùng ánh mắt vô cùng chờ mong nhìn Mạc Dương Thần, “Thần thiếp hôm nay cho người ta chuẩn bị một ít nguyên liệu nấu ăn, thần thiếp tính hôm nay tự mình xuống bếp làm mấy món điểm tâm Hoàng Thượng thích, được không?”

Nhìn Trầm Viện một bộ chờ mong, Mạc Dương Thần thật sự không đành lòng cự tuyệt, vì thế đành phải đáp ứng. Được đáp ứng Trầm Viện cao hứng nói: “Hoàng Thượng, thần thiếp đi về trước chuẩn bị, đến lúc đó cung nghênh Hoàng Thượng đại giá.”

Trầm Viện đi rồi, Mạc Dương Thần nhớ đến lúc cho ám vệ đi điều tra những chuyện có liên quan đến nàng, hỏi báo hẩn nhận được làm hẩn chấn động không thôi, không thể tưởng được một Trầm Viện bình thường trước mặt hẩn ôn nhu như mèo con, vậy mà sau lưng hẩn lại là một nữ nhân với thủ đoạn hung ác tàn nhẫn vô cùng, chuyện Tương Hiểu Vũ trúng độc không tìm được chứng cứ xác thực, nên không thể xác định là nàng làm, hơn nữa dù sao hẩn cũng từng thích nàng, vì thế nếu sau này nàng không làm chuyện gì tổn hại người khác nữa, mọi chuyện trước đây hẩn sẽ xem như không biết .

Trầm Viện dạy hẩn cái gì là thích, lúc bắt đầu hẩn chỉ biết mình thích Trầm Viện là vì nàng có tướng mạo giống mẫu phi, thấy nàng cũng sẽ ôn nhu, thiện lương như mẫu phi, nhưng Tiểu Ngư Nhi lại dạy hẩn cái gì là yêu, lúc hiểu được cái gì là yêu, hẩn mới sâu sắc cảm nhận được cái tình cảm sinh tử tương hứa mà phụ hoàng dành cho mẫu phi.

Nếu người khác nghe được những lời này của hẩn, hẩn sẽ thấy hẩn bạc tình, tâm thay đổi quá nhanh, nhưng yêu chính là yêu, tình yêu vốn không có thứ tự trước sau, cũng không có cái gọi là công bằng, hẩn chỉ biết nếu mình bỏ qua Tương Hiểu Vũ, vậy đời này hẩn sẽ không gặp được một người hẩn yêu, hậu cung ba nghìn giai lệ so ra vẫn kém một Tương Hiểu Vũ.

Nhớ đến người đang mang thai trong lãnh cung, vẻ mặt Mạc Dương Thần càng thêm ôn nhu.

Hết đệ lục thập nhất chương

62. Chương 62

CHƯƠNG 62

“Ngô? Hoàng Thượng?” Tương Hiểu Vũ đang ngủ đột nhiên cảm giác được vị trí bên cạnh có người nằm xuống, mở to mắt nhìn, quả nhiên là ái nhân mình nhớ cả một buổi tối.

“Đánh thức người ?” Động tác Mạc Dương Thần nằm xuống phi thường cẩn thận .

Tương Hiểu Vũ lắc đầu, “Không, là ta quá mẫn cảm, người không ở bên cạnh, ta ngủ không được sâu lắm.”

Mạc Dương Thần cúi đầu cho Tương Hiểu Vũ một nụ hôn kịch liệt triền miên, chẳng biết tại sao, hắn luôn thấy mình yêu y không đủ.”Vậy hiện tại trẫm đã về, ngủ nhanh đi, đã trễ thế này, bảo bảo cũng sẽ thấy buồn ngủ đó.” Hắn vừa nói vừa vuốt ve cái bụng đã hơi lớn ra của Tương Hiểu Vũ.

“Hoàng Thượng, đêm nay sao lại đến trễ vậy? Triều chính rất bận à?” Mạc Dương Thần mỗi ngày trừ bỏ lâm triều cùng xử lý tấu chương các đại thần đưa lên, còn phải cẩn thận qua lại giữa Vân Tường Cung cùng lãnh cung, Tương Hiểu Vũ thật sự phi thường đau lòng, rõ ràng là nhất quốc chi quân, muốn ở bên người mình yêu mà lại phải khó khăn đến thế.

“Không phải, đêm nay ta đến chỗ Trầm Viện.” Mạc Dương Thần nói cực kì mờ ám.

“Nga.” Đáp án xuất hồ ý liệu làm Tương Hiểu Vũ thấy có một luồng khí chua xót dưng mãnh bốc lên trong lòng, y dùng tay đặt lên ngực mình, tại sao lại thế ? Chẳng lẽ là nôn ghen?

“Làm sao vậy? Tiểu Ngư Nhi ghen tị?”

Nghe Mạc Dương Thần nói vậy, Tương Hiểu Vũ mới biết được nguyên lai luồng khí chua xót kia không phải nôn ghen, mà là ghen!

Tương Hiểu Vũ chuyển mặt sang nơi khác, tránh đi tầm mắt của Mạc Dương Thần, nhẹ giọng nói: “Không có.”

“Thật không có? Vậy sao trẫm hội lại ngửi được mùi chua từ trên người Tiểu Ngư Nhi vậy?” Mạc Dương Thần vừa nói vừa kề đầu lại gần cổ Tương Hiểu Vũ hít hít vào cái, như thực như giả ngửi ngửi.

“Ân. Hoàng Thượng.” thân thể mang thai so với bình thường càng thêm miễn cảm, vốn cổ đã là nơi miễn cảm của y, hiện tại lại bị Mạc Dương Thần thổi hơi vào, y nhịn không được rên rỉ ra tiếng.

Tiếng rên rỉ của ái nhân kéo ra dục vọng nhần nhịn lâu ngày của Mạc Dương Thần, ngay lúc ngón tay hắn luồn vào muống cời áo Tương Hiểu Vũ, Tương Hiểu Vũ lấy tay chặn lại, hai mắt ươn ướt nhìn hắn nhắc nhở: “Hoàng Thượng, hài tử.”

Mạc Dương Thần khê hôn một cái lên đôi môi đỏ mọng của Tương Hiểu Vũ nói: “Yên tâm, ta sẽ cẩn thận, sẽ không thương tổn người cùng hài tử đâu.”

Tương Hiểu Vũ cũng đã bị khơi lên dục vọng, sao lại không muốn cùng ái nhân thân thiết chứ? Huống chi y càng đang ghen mà? Tương Hiểu Vũ hai tay ôm cổ Mạc Dương Thần, nâng nửa người lên hôn Mạc Dương Thần

Mây mưa qua đi, hai thân thể xích lỏng nằm trong chăn kề sát vào nhau, Tương Hiểu Vũ gối đầu lên cánh tay rắn chắc của Mạc Dương Thần, hưởng thụ dư vị sau trận kích tình.

“Nguyên lai Tiểu Ngư Nhi của ta ở lúc ghen sẽ đặc biệt nhiệt tình.” Mạc Dương Thần dùng ngữ khí đùa giỡn lại ẩn chứa ý cười nói.

“Hoàng Thượng là nhất quốc chi quân, mà quý phi nương nương lại là phi tử của hoàng thượng, Hoàng Thượng đến chỗ nàng là chuyện rất bình thường, Hiểu Vũ không có ghen.” Tương Hiểu Vũ cúi đầu rầu rĩ giải thích.

Mạc Dương Thần vươn tay nâng cằm y lên, nhìn thẳng vào mắt y, kể chuyện hôm nay Trầm Viện đến Ngự thư phòng tìm hắn cùng hắn đi Phi Hà cung dùng bữa tối, rành mạch nói hết.”Nguyên bản ta không định đi, nhưng nếu không đến hậu cung, ta sợ sẽ chọc người hoài nghi, bất quá Tiểu Ngư Nhi ta thật sự dùng xong bữa tối là đi ngay, cái không làm gì có lỗi với người hết.”

Nhìn Mạc Dương Thần hiếm khi lộ ra một bộ thê quân nghiêm thế này, Tương Hiểu Vũ”Phốc” một tiếng bật cười, bộ dáng ăn dấm chua vừa rồi biến mất không còn bóng dáng.

Từ đó về sau, Trầm Viện cách vài ngày lại đi thỉnh Mạc Dương Thần đến Phi Hà cung dùng bữa tối nàng tự làm cho hắn, nhưng mỗi lần Mạc Dương Thần dùng bữa xong sẽ lấy cớ triều chính bận rộn có tấu chương chưa phê xong rời đi, không một lần ngủ lại Phi Hà cung. Mạc Dương Thần cùng Tương Hiểu Vũ không biết, mỗi lần Mạc Dương Thần vừa đi, Trầm Viện lập tức nổi giận ném vỡ hết toàn bộ chén đĩa trên bàn cơm, thái giám cung nữ trong Phi Hà cung sau hôm đó đều sinh hoạt trong nước sôi lửa bỏng.

63. Chương 63

CHƯƠNG 63

Những ngày sau đó Mạc Dương Thần phi thường hài lòng, trừ bỏ Trầm Viện ngẫu nhiên mời đến dùng bữa tối, đại thần trong triều tựa như hẹn trước hoàn toàn không đề cập tới "Việc nhà" của hắn nữa, ý chính là không đề cập tới chuyện hắn không sủng hạnh phi tần.

Có câu đang lúc vui vẻ sẽ không biết thời gian đang trôi, những ngày vui vẻ luôn trôi qua rất nhanh, lúc Tương Hiểu Vũ mang thai bốn tháng, bụng y hết như một cái bánh bao không ngừng phồng lên, đến giờ đã chín tháng, ngày dự tính sinh sản cũng sắp tới, Tương Hiểu Vũ thân là dụng phu không có chút cảm giác nào, thế nhưng ái nhân của dụng phu, phụ hoàng của hài tử—— Mạc Dương Thần lại khẩn trương đến độ không biết hình dung thế nào.

Vì ái nhân, vì hài tử, trong một lần Lưu thái y bắt mạch cho Tương Hiểu Vũ xong, Mạc Dương Thần đối hắn nói: "Còn có mấy tháng nội tử sẽ sản, đến lúc đó còn phải phiền Lưu thái y đến tiếp sinh (đỡ đẻ) cho nội tử."

Nghe vậy, Lưu thái y kinh ngạc trừng to miệng, Tương Hiểu Vũ che miệng cười trộm, nếu Lưu thái y không phải bị vải đen bịt mắt, y nghĩ bộ dáng giật mình của hắn sẽ rất buồn cười.

Thấy Lưu thái y rất lâu vẫn chưa có phản ứng, Mạc Dương Thần trầm giọng gọi một tiếng, "Lưu thái y!"

Lưu thái y phục hồi tinh thần, cung kính nói: "Vị gia này, tại hạ là một đại phu, tôn phu nhân sinh hắn là nên tìm bà mụ, hơn nữa, cái gọi là nam nữ thụ thụ bất thân, tại hạ sao có thể tiếp sinh cho tôn phu nhân?"

Chính là vì nam nữ thụ thụ bất thân cho nên mới không thể tìm bà mụ! Mạc Dương Thần ở trong lòng phản bác. "Chuyện Lưu thái y đến tiếp sinh cho nội tử cứ quyết định như vậy đi." Nói tới đây, Mạc Dương Thần bất giác hiện lộ khí phách vương giả, "Tóm lại đến lúc đó người muốn đến cũng phải đến, không muốn đến cũng phải đến, làm tốt sẽ có được trọng thưởng, nếu nội tử cùng hài tử có chuyện gì, Lưu thái y người rửa cổ sẵn đi!"

Trời ạ, ta sao lại khổ thế này? Ta đời trước đã làm ra chuyện gì mà phải bị trừng phạt thế này à? Mỗi tháng bị bắt đến xem mạch cho người ta thì thôi, thế nhưng còn phải làm bà mụ? Như vậy còn chưa tính, nếu lúc tiếp sinh xảy ra sai sót, vậy thì cái mạng nhỏ của ta cũng khó mà giữ được! Hôm sau khi về nhà, Lưu thái y liền lợi dụng thời gian rảnh tìm kiếm tất cả những y thư có liên quan đến chuyện tiếp sinh trong tang thư các của thái y viện, ngày nghỉ hắn còn tìm đến bà mụ nổi tiếng trong kinh thành hỏi thêm kinh nghiệm.

Ngày Tương Hiểu Vũ sinh sản cuối cùng cũng tới, ngay lúc Mạc Dương Thần ngồi trên giường mặc y phục, đột nhiên nghe thấy từ sau lưng truyền đến thanh âm Tương Hiểu Vũ kêu gọi, "Hoàng Thượng."

"Tiểu Ngư Nhi hôm nay sao lại thức sớm như vậy?" Mạc Dương Thần xoay người nhìn lại, chỉ hai hàng mi của ái nhân nhướn chặt, thần tình đau đớn nhìn hắn, ngữ khí hơi khó khăn nói: "Hoàng Thượng. Ta. Bụng rất. Đau. hài tử. Có thể hài tử phải. sinh. " hậu huyết có cảm giác ươn ướt, Tương Hiểu Vũ biết đây nước ối mà trong sách nói, y hít sâu, cố gắng điều chỉnh lại tâm tình của mình, tận lực thả lỏng thân thể.

Mạc Dương Thần nghe một câu rời rạc của Tương Hiểu Vũ xong, đầu tiên là mở to hai mắt nhìn Tương Hiểu Vũ, sau đó như mũi tên lao ra khỏi phòng hô to: "Phúc Lan, Thượng Đức! Người đâu a! Hiểu Vũ muốn sinh!"

Hắn vừa nói xong, hai ám vệ lập tức từ trên nóc nhà nhảy xuống thỉnh an: "Thuộc hạ khấu kiến Hoàng Thượng!"

"Mau! Mau bắt Lưu thái y đến!" Mạc Dương Thần đã khẩn trương đến mức không biết nói thế nào

"Thuộc hạ tuân mệnh."

Hai ám vệ đi rồi, Thượng Đức cùng Phúc Lan y phục không chỉnh tề từ trong phòng bước ra, thấy họ bước ra, Mạc Dương Thần không chờ họ nói gì đã lập tức mở miệng: “Các người lập tức đi vào phòng trong chùng Tiểu Ngư Nhi.” Không đợi họ có phản ứng, hắn liền thi triển khinh công ly khai.

Giờ này khắc này, hắn phi thường không muốn rời khỏi Tương Hiểu Vũ, nhưng có vài chuyện hắn không thể không đi an bài, nhất định phải an bài mọi chuyện thỏa đáng, hắn mới có thể an tâm làm bạn bên cạnh ái nhân.

“Chu Tề!” Mạc Dương Thần vừa về tới tấm phòng trong Vân Tường cung lập tức hô to.

“Nô tài khấu kiến Hoàng Thượng, vạn tuế vạn tuế vạn tuế.” Nghe Mạc Dương Thần hô, Chu Tề dùng tốc độ nhanh nhất đến trước mặt hắn.

“Bình thân.”

“Tạ Hoàng Thượng.”

Mạc Dương Thần đến gần Chu Tề, kề vào tai ông nhỏ giọng phân phó: “Chu Tề, hôm nay trẫm có việc không thượng triều, người đến Đại điện nói trẫm thân thể bị bệnh nhẹ, hôm nay không cần lâm triều, ngày mai sẽ như bình thường. Còn nữa, người cho người đứng canh trước cửa tấm phòng, bất luận kẻ nào cũng không được tiến vào, nói trẫm không muốn gặp ai, ai dám làm trái ắt tội kháng chỉ luận xử. Về ba bữa cơm hôm nay cứ mang vào như thường, ban cho người ăn.”

“vâng, nô tài tuân chỉ.” Mặc dù rất hiếu kì Hoàng Thượng sao lại phân phó như thế, nhưng thân là nô tài ông chỉ có thể nghe theo, nhưng mà được ăn thức ăn của Hoàng Thượng, thật tốt a!

Hết đệ lục thập tam chương

64. Chương 64

CHƯƠNG 64

Mạc Dương Thần vừa về tới lãnh cung liền vọt vào giường Tương Hiểu Vũ, thấy Phúc Lan cùng Thượng Đức canh giữ ở nơi đó, mà hai ám vệ cùng Lưu thái y bị bịt mắt thì đứng ở một chỗ cách giường không xa chờ hắn trở về, vì không có chỉ thị của hắn, cho nên hai ám vệ không dám làm gì cả.

Mạc Dương Thần ý bảo hai ám vệ rời khỏi rồi nói với Thượng Đức phân phó nói: “Cởi miếng vải bịt mắt của Lưu thái y ra.” Vì bảo đảm sinh mệnh của Tương Hiểu Vũ cùng hài tử an toàn, việc này nhất định phải cho Lưu thái y biết.

Nghe Mạc Dương Thần phân phó, Lưu thái y biết nội tử của vị nam tử mỗi tháng phái người tới bắt mình một lần cuối cùng cũng đến ngày sinh hài tử, ý chính là đây là lần cuối cùng hắn bị mất đến đây, hắn có thể giải thoát rồi, thật sự là cảm ơn trời đất. Thượng Đức sáng khoái vòng ra sau lưng Lưu thái y cởi bỏ miếng vải đen, đôi mắt bị vây trong bóng tối khá lâu mất một thời gian mới có thể thích ứng được ánh sáng bên ngoài, Lưu thái y nháy mắt vài cái nhìn hoàn cảnh chung quanh.

Vị Vị nam tử kia ngồi ở mép giường không ngừng nói chuyện với người ngồi trên giường. là Tuy rằng hắn đưa lưng về phía mình, nhưng thiên hạ to lớn chỉ có một người mới có quyền mặc Cửu Long hoàng bào kim hoàng sắc! Là Hoàng Thượng! Lưu thái y kinh hoảng quỳ xuống xuống đất, “Vi. Vi thần khấu kiến Hoàng Thượng, vạn tuế vạn tuế vạn tuế!” Chẳng lẽ người mỗi tháng đều phái người đến bắt mình là Hoàng Thượng? Mà nếu quả là hoàng thượng, vậy vì sao Hoàng Thượng lại phải làm thần bí như thế?

“Đừng thỉnh an gì nữa, mau tới đây xem Tiểu Ngư Nhi.” Mạc Dương Thần đứng lên đối Lưu thái y nói, “Hài tử muốn ra !”

Lưu thái y bước lên chẩn bệnh cho người có thể làm Hoàng Thượng khản trương như thế, không nhìn còn tốt, này vừa thấy, uông! Lưu thái y bị dọa, đây chẳng phải là Tương Tài tử đã. bị biếm vào lãnh cung từ lâu sao? ! (Lưu thái y còn không biết hắn hiện tại đang ở trong lãnh cung) nhìn cái bụng to đùng của Tương Hiểu Vũ dưới chăn, chẳng lẽ Tương Tài tử kỳ thật là thân nữ nhân? Lúc trước Hoàng Thượng

lệnh tất cả thái y trong cung đi trị liệu vết thương trên người Tương Tài tử cũng có hần, hần phi thường khẳng định Tương Tài tử là một thái giám, vậy vì sao.

“Lưu thái y, trầm cho người tới đây để nhìn Tiểu Ngư Nhi ngẩn người sao?” Thấy Lưu thái y ngây ngốc nhìn Tương Hiếu Vũ, Mạc Dương Thần nghiêm mặt dùng ngữ khí lạnh như băng hỏi.

Mạc Dương Thần nói vừa lúc kéo thần trí Lưu thái y trở về, có lẽ đây hẳn là lý do vì sao Hoàng Thượng lại thần bí bắt mình tới bắt mạch cho Tương Tài tử. Sau khi nghĩ thông suốt rồi, Lưu thái y lập tức khôi phục tiêu chuẩn chẩn bệnh mình thường của mình, hần cẩn thận nói: “Hoàng Thượng, Tương Tài tử, vậy vì thần mạo phạm .”

Nói xong, Lưu thái y vươn tay xóc chẩn trên người Tương Hiếu Vũ lên, hai tay đặt lên trên lưng Tương Hiếu Vũ, muốn cởi ra nội khổ của y ra. Thấy thế, Mạc Dương Thần cản lại hỏi: “Người muốn làm gì?”

Trừ bỏ Mạc Dương Thần, ở đây tất cả mọi người đều chảy mồ hôi , Hoàng Thượng sao lại hỏi vấn đề này chứ?” Hoàng Thượng, phải cởi nội khổ của Tương Tài tử ra, nếu không sao vì thần có thể tiếp sinh cho y a.”

Xem động tác Lưu thái y cẩn thận như vậy, Tương Hiếu Vũ nhìn không được ở trong lòng lo lắng: như vậy, Lưu thái y có thể vì mình tiếp sinh à? Vì thế y nhìn Mạc Dương Thần nói: “Hoàng Thượng. Người tốt hơn nên ra ngoài chờ đi, người ở trong này nhìn, người bảo ta làm sao sinh hài tử a? Hoàng Thượng, ta cầu người, được không?”

Nghe thanh âm ái nhân khẩn cầu, Mạc Dương Thần không đành lòng làm khó y, hần biết nếu mình cứ ở đây dù vô tình hay cố ý cũng tạo một áp lực cho Lưu thái y, như vậy không phải là chuyện tốt với Tương Hiếu Vũ và hài tử, cho nên hần chỉ có thể lui bước. Hần để Thượng Đức cùng Phúc Lan ở trong này phụ giúp Lưu thái y, trước khi đi ra ngoài hần vẫn nhắc Lưu thái y một câu, “Lưu thái y người nhớ kỹ, nếu phụ tử Tiểu Ngư Nhi xảy ra chuyện gì, người cứ rửa cổ chờ trầm đi.”

“Hoàng Thượng xin yên tâm, vì thần nhất định sẽ cố hết sức làm phụ tử Tương Tài tử bình an.” Lưu thái y trong lòng không ngừng rơi lệ, sao chuyện này lại giáng xuống đầu ta a?

Mạc Dương Thần sau khi rời khỏi, Tương Hiếu Vũ gương trang trấn định cũng không còn giữ tiếp được nữa, nụ cười biến mất trên mặt y, “Lưu thái y, phiền người, khi tất yếu nhất định phải bảo vệ hài tử.” Nữ nhân sinh con đều phải đi một vòng diêm vương điện, hưởng chi là nam nhân?

Tương Hiếu Vũ nói làm Lưu thái y từ sâu trong nội tâm dâng lên một kính ý, “Tương Tài tử, thỉnh người yên tâm, vì thần nhất định sẽ cố gắng hết sức bảo vệ phụ tử người bình an. Hiện tại người đừng nghĩ gì hết, tập trung toàn bộ khí lực vào dưới bụng.”

Mạc Dương Thần ra khỏi phòng trước tiên là phân phó ám vệ mang hai nữ nương đã chuẩn bị từ trước đến.

Một tháng trước, Mạc Dương Thần đã phái người ở kinh thành tìm hai nữ nương thích hợp, vì bảo đảm sữa các nàng đủ cho hài tử dùng, hần phân phó chuyên gia đi điều chế một ít thức ăn giúp phụ nhân sau khi sinh hài tử có thể gia tăng lượng sữa cùng sức khỏe cho các nàng ăn, bỏ ra một số tiền lớn thỉnh các nàng tới, cũng đã nói trước với các nàng rằng các nàng phải chiếu cố hài tử của chủ nhân trong vòng một năm sau khi sinh, trong thời gian đó phải tuyệt đối chuyên tâm, cho nên các nàng không thể mang theo con của mình. Lúc ấy các nàng không biết hài tử mà các nàng sắp chiếu cố là hài tử của đương kim thánh thượng, chỉ biết mình phải chiếu cố hài tử của một nhà giàu nào đó.

Hết đệ lục thập tứ chương

65. Chương 65

CHƯƠNG 65

Hai canh giờ trôi qua, khi ám vệ mang hai nữ nương đến, thì hài tử vẫn chưa sinh hạ, Mạc Dương Thần đứng ngoài cửa nhìn Thượng Đức cùng Phúc Lan chạy qua lại giữa phòng sinh cùng trừ phòng, khi thì bưng mấy bồn nước ấm đi vào, khi thì đi ra trên người dính vài vệt máu, hỏi họ tình huống thế nào, họ nói vẫn chưa sinh ra.

Về phần hai cái nhũ nương, khi các nàng nhìn thấy Mạc Dương Thần cùng biết được hần là đương kim Thánh Thượng, thì vẫn thật cẩn thận đứng một bên động cũng không dám động, thử hỏi hai phụ nhân bình thường ngay cả quan còn chưa thấy, đột nhiên biết được hài tử mà sau này mình phải chiếu cố là đương kim hoàng tử (hoàng nữ) làm sao mà không kinh hách cho được? Bất quá còn may, toàn bộ tâm tư của Mạc Dương Thần đều đặt lên người Tương Hiểu Vũ đang nằm trong phòng sinh, không rảnh chú ý các nàng, chỉ cho một trong số ám vệ giải thích một vài chuyện mà các nàng cần biết, tỷ như Tương Hiểu Vũ lấy thân nam nhi sinh con, thân ở lãnh cung không thể đi ra ngoài, không được nói lung tung,....

Một canh giờ nữa lại trôi qua, từ trong phòng sinh truyền ra một tiếng thét chói tai của Tương Hiểu Vũ, sau đó là tiếng trẻ sơ sinh khóc, “Sinh ! Sinh ! Là vị hoàng tử! Hoàng tử a!” Trong phòng truyền ra thanh âm vô cùng vui sướng. Đột nhiên, Lưu thái y lớn tiếng nói: “Từ từ, còn một hài tử nữa! Phúc Lan, người ôm đại hoàng tử trước đã!”

Nghe Lưu thái y nói xong, Mạc Dương Thần lập tức bảo hai nhũ nương vào phòng hỗ trợ, hần biết nếu như mình đi vào, đám người bên trong chân tay bó buộc, không thể làm việc suông sẻ được, cho nên dù tâm đã bay đến chỗ Tương Hiểu Vũ, nhưng thân vẫn chỉ có thể chờ bên ngoài.

Rồi sau đó, lại một tiếng khóc truyền ra, lúc mọi người đang han hô, Lưu thái y lại nói thêm: “Chờ một chút! Còn một hài tử nữa!”

Mạc Dương Thần ở ngoài cửa đi tới đi lui, suốt mấy canh giờ nơi này sắp bị hần đi ra một đồng dấu chân, vẫn nghe Lưu thái y nói một hài tử, còn một hài tử, vậy rốt cuộc là Tiểu Ngư Nhi sinh mấy hài tử a ? Thật làm người ta nôn nóng mà! Ngay lúc Mạc Dương Thần xông vào, hài tử thứ ba cũng đã sinh ra, hần không thêm liếc nhìn mấy hài tử kia, chỉ chuyên tâm đến cạnh giường ngồi xuống cầm lấy tay Tương Hiểu Vũ, nghe y hữu khí vô lực hỏi, “Sinh, sinh xong chưa? Còn nữa không.” Sau đó, y mê man.

“Lưu thái y, mau đến xem Tiểu Ngư Nhi!” Mạc Dương Thần khẩn trương nói.

Lưu thái y đưa mấy hài tử cho nhũ nương chiếu cố, bước lên bắt mạch cho Tương Hiểu Vũ, sau đó cười nói: “Hoàng Thượng không cần lo lắng, Tương Tài tử không có gì đáng ngại, chỉ là thể lực tiêu hao quá độ, nên mới mê man đi mà thôi, lúc tỉnh cho uống chút cháo loãng, thể lực sẽ dần khôi phục.”

Mạc Dương Thần nhẹ nhàng ôm lấy Tương Hiểu Vũ, đợi Lưu thái y cùng Thượng Đức đổi xong sàn đan, hần mới nhẹ nhàng đặt Tương Hiểu Vũ lên giường, đắp chăn cho y xong, Mạc Dương Thần hôn lên trán y, vất vả cho người rồi, ái nhân của ta.

Khi Mạc Dương Thần nhìn thấy các hài tử, thì chúng đã được Phúc Lan cùng các nhũ nương tắm rửa sạch sẽ cho uống sữa, dùng một cái chăn nhỏ bọc lại, bây giờ đang ngủ say nằm cạnh Tương Hiểu Vũ, Mạc Dương Thần phi thường may mắn lúc trước mình cho ám vệ chuẩn bị cái giường lớn thể này, bằng không làm sao nằm đủ a, ba hài tử, ha ha! Không thể tưởng được ta vẫn rất lợi hại đó thôi!

Lão đại là đại hoàng tử, lão Nhị là đại công chúa, lão Tam là Nhị hoàng tử, nữ nhi song toàn, hảo! Phi thường hảo! Hoàn hảo trước đó cho người tìm đến hai nhũ nương, bằng không các hài tử sẽ không đủ sữa uống, bất quá ba hài tử mà chỉ có hai nhũ nương thì vẫn không đủ, xem ra phải tìm thêm một nhũ nương, không thể để các hài tử bị đói được.

Khi Tương Hiểu Vũ tỉnh lại đã là giữa trưa hôm sau, các hài tử đang được nhũ nương cho bú sữa, Phúc Lan đứng bên cạnh chăm coi, cho nên Tương Hiểu Vũ chỉ thấy Thượng Đức đứng bên giường mình.

“Hiểu Vũ, người rốt cục tỉnh lại rồi, người ngủ đã một ngày một đêm rồi đó.” Thượng Đức vừa thấy hần tỉnh lại liền nói như phóng pháo, “Vừa rồi Hoàng Thượng thượng lâm triều xong có tới, thấy người chưa tỉnh, Hoàng Thượng dặn ta nói hần về Ngự thư phòng xử lý chính sự, trễ một chút sẽ qua đây.”

“Thượng Đức, các hài tử đâu?” Y vuốt cái bụng đã phẳng lại của mình hỏi, y nhớ lúc y sinh hài tử một đứa lại một đứa, cuối cùng y hôn mê, tới giờ y vẫn không biết mình sinh mấy hài tử, là nam hài hay nữ hài.

“Đại hoàng tử, đại công chúa cùng Nhị hoàng tử đều ở trong phòng nhũ nương bú sữa, để ta bảo họ ôm qua cho người xem.” Thượng Đức vui vẻ nói. Tương Hiểu Vũ một lần sinh cho Hoàng Thượng ba hài tử, trong đó có hai hoàng tử, địa vị trong cung của y đã vô cùng vững vàng, thân là nô tài của y, Thượng Đức cũng thấy cao hứng phi thường.

Tiểu viện mà bọn Tương Hiếu Vũ ở lại chỉ có ba gian phòng, Tương Hiếu Vũ ở một phòng là đương nhiên; tuy nói Thượng Đức là thái giám, nhưng thủy chung vẫn có phân biệt nam nữ, cho nên hẳn ở một phòng; còn lại chỉ có một phòng Phúc Lan ở có thể làm phòng nuôi trẻ, bất quá may mà phòng đủ lớn, bốn nữ nhân cùng ba hài nhi ở cũng không thấy chật, đó cũng chỉ là tạm thời mà thôi, chờ Tương Hiếu Vũ ở cử xong sẽ có thể dọn ra khỏi lãnh cung.

Dùng xong cháo yến, ba vị nữ nương phân biệt ôm ba hài tử đi theo Phúc Lan đến gặp Tương Hiếu Vũ, “Dân phụ khấu kiến Tương Tài tử.”

“Hiếu Vũ, ba vị nữ nương này phân biệt là Thuý nương, Lan nương cùng Phương nương.” Phúc Lan giới thiệu ba nữ nương với Tương Hiếu Vũ.

“Ba nữ nương không cần đa lễ, mau đứng dậy đi.” Tương Hiếu Vũ ngồi trên giường, ngàng đầu nói: “Mau, ôm các hài tử tới cho ta nhìn một chút.”

Ba nữ nương đặt các hài tử đến bên cạnh Tương Hiếu Vũ, Thượng Đức nói: “Quần chắn vàng chính là đại hoàng tử sinh ra đầu tiên, quần chắn đỏ là đại công chúa, quần chắn xanh bao lại là nhị hoàng tử nhỏ nhất.”

Tương Hiếu Vũ vươn tay vuốt mặt ba hài tử, sau đó nắm lấy bàn tay nho nhỏ của chúng, để một ngón tay vào trong, bàn tay non nớt kia dùng sức nắm lấy, cái cảm giác đó là một loại thoả mãn nói không thành lời, hoài thai mười tháng, lo lắng mười tháng, đau đớn mấy canh giờ mới sinh ra được hài tử, trong người chúng chảy là huyết thống của ái nhân cùng mình, là thân sinh cốt nhục của họ a!

Hết đệ lục thập ngũ chương

66. Chương 66

CHƯƠNG 66

Qua hơn mười ngày, các hài tử cũng đã cứng cáp, đã có thể mở đôi mắt vừa to vừa tròn của mình ra, ba hài tử đều kế thừa đôi mắt xanh biếc của Mạc Dương Thần, cái đầu tròn tròn đã có vài lọn tóc tơ, mặc một bộ xiêm y nho nhỏ Mạc Dương Thần lệnh ti y phòng gấp gấp chế tạo nhìn qua đáng yêu vô cùng, thật là người gặp người thích, hoa gặp hoa nở, à.

Nói đến mớ xiêm y của trẻ con này, thì đây là nghi vấn lớn nhất trong cung hiện nay a, trở về mười ngày trước, Mạc Dương Thần đột nhiên cho Ti Y phòng gấp gấp chế tạo một đám xiêm y cho trẻ con, từ lúc vừa sinh ra đến được một tuổi, còn tuyển số lớn loại tơ hút nước cực mạnh mà lại không thương tổn đến da. Hiện tại trong tiểu viện bọn Tương Hiếu Vũ ở, mỗi ngày đều phơi mấy chục cái tả, tất cả đều được Thương Đức tẩy trừ.

Không ai biết số lớn xiêm y trẻ con cùng tả này chuẩn bị cho ai, thái giám cung nữ mà các tần phi phái ra tìm hiểu tin tức xem tần phi nào đã hoài long thai, nhưng vẫn như cũ không có kết quả. Sau lại có người đoán Hoàng Thượng hẳn là dùng để tặng lễ, nhưng.....ai đời đi tặng lễ lại tặng tả chứ? Huống chi còn là Hoàng Thượng nhất quốc chi quân, sao lại lấy tả làm lễ vật? ! Nói ra ai tin a?

Thân thể Tương Hiếu Vũ đã khôi phục như lúc ban đầu, mỗi ngày buổi sáng sẽ cho các nữ nương ôm hài tử đến phòng mình, đến tối mới cho nữ nương ôm các hài tử về ngủ. Nếu có thể, y thật muốn cả ngày lẫn đêm ở chung với chúng, đáng tiếc y không phải nữ nhân, không thể có sữa như nữ nhân được.

Rửa mặt chải đầu xong, Tương Hiếu Vũ ngồi trên giường chơi với ba hài tử nằm trên giường, “cô cô cô cô. Ngang cô cô.” y vừa dùng miệng phát âm vừa lấy ngón tay chạm vào cái cằm khéo léo của các hài tử, ần, thật là đáng yêu quá đi!

Mạc Dương Thần từ tắm phòng bước ra, vừa ngẩng đầu nhìn ánh vào mắt chính là một màn đầy ảm áp này! Trừ bỏ hay chữ ảm áp hẳn thật sự không thể nghĩ ra từ khác để hình dung, ái nhân tâm đầu ý hợp với mình, ba nữ nhi (con gái, con trai) đáng yêu

“Hoàng Thượng, mau tới đây xem.” Thấy Mạc Dương Thần đi ra, Tương Hiếu Vũ lập tức vẫy hẳn lại: “Hoàng Thượng, ngươi xem các hài nhi của chúng ta giỏi không, đoàn kết biết bao a, một đứa khóc hai đứa

còn lại cũng khóc theo, một đứa cười, hai đứa còn lại cũng cười theo. Người xem, người xem, chúng cười rộ lên đáng yêu biết bao a.”

Nhìn khuôn mặt tươi cười đầy đáng yêu của các hài nhi, Mạc Dương Thần cũng học theo Tương Hiểu Vũ đặt một ngón tay vào lòng bàn tay của hài nhi, cho nó cầm lấy.

“Hoàng Thượng, người đặt tên cho các hài nhi chưa?” Tương Hiểu Vũ hỏi.

“Đã nghĩ xong rồi, nhưng hoàng gia có quy định, tên nhi tử sau trăm ngày mới được công bố, trước đó chỉ có phụ mẫu mới có thể biết.”

Tương Hiểu Vũ quét miệng, quy củ hoàng gia thật không phải là nhiều bình thường mà.

“Lão Đại gọi Mạc Duy Hi, lão Nhị gọi Mạc Duy Nhã, lão Tam gọi Mạc Duy Hiên.” Sau khi nói xong, Mạc Dương Thần hỏi Tương Hiểu Vũ ý kiến, “Người thấy thế nào?”

“Duy Hi, Duy Nhã, Duy Hiên. Ân, rất êm tai.” Tương Hiểu Vũ nói: “Nhưng mà Hoàng Thượng, các hài nhi bây giờ còn nhỏ, chẳng lẽ chúng ta suốt ngày cứ gọi chúng là lão đại lão nhị lão tam sao? Đặc biệt lão Nhị, rõ ràng là một nữ hài nhi, lại bị gọi hết như nam hài nhi, không bằng chúng ta đặt cho các hài nhi nhũ danh đi.”

“Ân, đề nghị này không tồi.” Mạc Dương Thần vừa thấy vẻ mặt liền Tương Hiểu Vũ liền đoán được y đã có chuẩn bị sẵn, vì thế nói: “Nếu tên của các hài nhi do ta đặt, vậy người đặt nhũ danh đi.”

“Kỳ thật ta đã nghĩ xong từ lâu rồi, hì hì.” Tương Hiểu Vũ vui vẻ nói: “Về sau lão Đại gọi Kim Kim (vàng), lão Nhị gọi Ngân Ngân (bạc), lão Tam gọi Đa Đa (nhiều).”

Vàng bạc nhiều? Mạc Dương Thần mắt to bằng miệng nhìn y không nói gì. Giang sơn dễ đổi bản tính khó dời, thật là hán đã kỳ vọng quá cao rồi, không nên quá hy vọng y làm phụ thân rồi sẽ thay đổi được cái tính tham tài.”Tiểu Ngư Nhi, người không thấy tên này có vấn đề sao? Ta thật hối hận vừa rồi đã để người đặt nhũ danh cho các hài nhi.”

“Có vấn đề gì? Hoàng Thượng, người đừng quên người là Hoàng Thượng nhất ngôn cửu đỉnh a, quân vô hí ngôn nga.” Tương Hiểu Vũ nói: “Ta thấy ba cái tên này dễ nghe vô cùng nga, giống ta? Mong còn mong không được nha. Có phải không a, Kim Kim, Ngân Ngân, Đa Đa?”

Lời này đem khơi dậy hứng thú của Mạc Dương Thần, hán hỏi: “Tiểu Ngư Nhi người hy vọng người tên là gì a?”

“Ta hy vọng ta tên Tương Đa Kim, họ Kim thì tên Kim Mãn Ốc, họ Tiền thì tên Đa Đa, họ.” [tương nhiều vàng, vàng đầy nhà, tiền nhiều nhiều *Shal: “...” *1s sau* =))]*)

“Dừng! Dừng lại!” Ngay lúc y muốn nói tiếp thì đã bị Mạc Dương Thần cản lại, trời a, mấy cái tên gì mà quê mùa tới vậy chứ a? Hoàn hảo hán để y đặt nhũ danh cho các hài nhi, bằng không chờ sau này các hài nhi lớn lên rồi nhất định sẽ trách phụ hoàng như hán không cản phụ thân đặt mấy cái tên như thế cho chúng.

“Vậy cứ thế đi, lão Đại gọi Kim Kim, lão Nhị gọi Ngân Ngân, lão Tam gọi Đa Đa, bảo bối của ta, các người thích không?” Đáng tiếc đáp lại Tương Hiểu Vũ chính là một tiếng khóc lớn của Kim Kim, sau đó Ngân Ngân cùng Đa Đa cũng khóc theo, Tương Hiểu Vũ theo thói quen vươn tay vuốt tiểu thí thí của Kim Kim ướt, “Kim Kim đi tiểu, phải đổi tã ! Hoàng Thượng, giúp ta lấy ba cái tã đến đi, Kim Kim đi tiểu, Ngân Ngân và Đa Đa cũng sẽ tiểu theo.” [Shal: hắc tuyến =.=”]

Vì thế cứ như vậy, nhũ danh của ba hài nhi đã được xác định! Cứ như vậy đến tận sau này Kim Kim cùng Đa Đa mỗi lần nghe phụ thân cùng phụ hoàng gọi nhũ danh của mình, đều nhin không được hô lên trong lòng: phụ thân, vì sao người lại tham tài đến thế chứ! Phụ hoàng vì sao người lại nghe lời phụ thân đặt cho chúng ta mấy cái nhũ danh này chứ? Vì sao không tính cả Ngân Ngân vào? Là bởi vì Ngân Ngân nếu nói ra thì năng cang thích nhũ danh Kim Kim hơn.

Hết đệ lục thập lục chương

67. Chương 67

CHƯƠNG 67

Mạc Dương Thần phát hiện, từ lúc mình vào lãnh cung liền thấy Tương Hiểu Vũ thường xuyên bắt giặc bật cười, hôm nay có phải đã xảy ra một chuyện vui gì đó mà hắn không biết? Đợi hắn quyết định hỏi ra vấn đề này thì Tương Hiểu Vũ đang ôm Kim Kim nằm trên giường đùa giỡn bỗng nhiên bật cười ha ha, y cười đến mức hết hơi mới hổn hển nói: “Ha ha. Hoàng Thượng. Người biết không. , trong cung. Trong cung. Thậm chí có người nói. Lãnh cung. Ha ha. có ma. Ha ha ha ha.” Tuy nói y thân ở lãnh cung, nhưng bát quái trong cung y phi thường rõ ràng, vì y có người thu thập bát quái — Thượng Đức.

Những người đó quá rảnh rồi a? Dám nói lãnh cung có ma? Mà vậy thì có gì đáng buồn cười chứ? Mạc Dương Thần nhún đôi mày xinh đẹp của mình lại, xem ra về sau phải nghiêm túc chỉnh đốn lại mới được.”Nơi người ở bị người ta nói là có ma, vậy mà người còn cười được sao?” Hắn thật không rõ.

Mạc Dương Thần vươn tay vỗ lưng giúp Tương Hiểu Vũ thuận khí, rốt cục Tương Hiểu Vũ ngừng cười buông Kim Kim ra, ngược lại ôm lấy Ngân Ngân, không còn cách khác, hài tử quá nhiều, một lần ôm không hết, hắn!

“Đây rốt cuộc là chuyện gì? Vì sao lại có người đồn thổi lãnh cung có ma? Chẳng lẽ họ không biết người đang ở trong này sao? “

Tương Hiểu Vũ giải đáp cho ái nhân: “Chính vì họ biết ta ở đây, nên mới đồn thổi rằng lãnh cung có ma.” Thấy hắn vẫn một bộ không rõ (Thủy: căn bản là người nói không rõ ràng), Tương Hiểu Vũ tiếp tục nói: “Hôm nay Thượng Đức đi Ngự thiện phòng lấy nguyên liệu nấu ăn, trên đường trở về gặp hai thái giám quan hệ khá tốt với hắn hỏi hắn ở trong lãnh cung có nghe được tiếng hài tử khóc không ở, hì hì.” Nói tới đây, y lại nhin không được cười rộ lên, “Nghe nói a, hai đêm trước có một thái giám làm xong công việc của mình muốn về phòng nhanh hơn nên đi đường tắt, lúc đi ngang qua lãnh cung mơ hồ nghe được có tiếng hài tử khóc từ lãnh cung truyền ra. Trong cung mọi người đều biết, trong lãnh cung chỉ có ta, làm sao mà có hài tử được? vì thế những người biết chuyện này bắt đầu đoán rằng lãnh cung có quỷ.”

“Vậy thì có gì buồn cười?” Mạc Dương Thần khó hiểu, dám nô tài kia thể nhưng dám nói tiếng khóc của hài nhi hắn thành tiếng quỷ khóc, thật là quá rảnh rồi đó.

“Ta không phải vì thế mà buồn cười.” Tương Hiểu Vũ giải thích: “Trước đó vài ngày Hoàng Thượng người phân phó ti y phòng chế tạo gấp một mớ xiêm y dành cho trẻ con cùng tả, trong cung rất nhiều người nghĩ người muốn dùng để tặng lễ. Phốc! Tã dùng để tặng lễ, ha ha! Người nghĩ ra được chuyện này quả thật là thiên tài a! Kỳ quái chính là, họ đoán tới đoán lui cũng không liên hệ được chuyện này với tiếng khóc trẻ con trong lãnh cung, hì hì, đại khái hắn là họ đều cho rằng ta chỉ là một thái giám bị Hoàng Thượng chán ghét, căn bản không có khả năng sinh hài tử.”

“Ta là vĩnh viễn cũng không chán ghét người.” Mạc Dương Thần vươn tay ôm lấy thất lưng Tương Hiểu Vũ, ấn lên trán y một nụ hôn nặng nề.

Ái nhân đột nhiên nói vậy làm Tương Hiểu Vũ chưa chuẩn bị tâm lý mặt đỏ tai hồng, “Ta đây chỉ là nói ra những điều mọi người nghĩ tới, ta đương nhiên biết Hoàng Thượng sẽ không chán ghét ta.” Y buông Ngân Ngân xuống, đổi thành ôm Đa Đa chơi với nó.

“Vẫn ở mãi trong lãnh cung không phải cách hay, một ngày nào đó cũng phải chuyển ra ngoài.” Mạc Dương Thần phân tích nói tiếp: “Lúc trước để người dọn vào đây là vì sợ người mang thai thân thể suy yếu dễ bị người hãm hại, nhưng hiện giờ hài tử đã sinh ra rồi, ta định chờ người ở cử xong sẽ lập tức để các người dọn ra ngoài, dù sao ở nơi này sẽ rất ỷ khuất cho người cùng các hài nhi.”

“Ủy khuất? Không có a, ở trong lãnh cung cũng không tệ a, không có ai quấy rầy không sợ bị kẻ khác hãm hại, cuộc sống hằng ngày vô cùng thoải mái.” Nói tới đây, Tương Hiểu Vũ như nhớ ra gì đó, bỗng nhiên chuyển tư thái nói: “Không phải, đi ra ngoài tốt hơn, tiền ta cho mượn trước kia vẫn chưa thu lại, đi ra ngoài tốt hơn.”

“” Cho nên nói những ngày có Tiểu Ngự Nhi bên cạnh hẳn thật sự đã quên từ ‘ buồn ’ viết thế nào. Nếu hai người tâm ý tương thông, vậy chuyện dọn khỏi lãnh cung cứ định như thế, Mạc Dương Thần nhớ tới một việc khác, nói: “Tiểu Ngự Nhi, ta tính sau khi rời khỏi đây lập tức sắc phong Kim Kim làm thái tử.”

“Lập, lập Kim Kim vi thái tử? !” Tương Hiểu Vũ kinh ngạc nhìn Mạc Dương Thần , “Hoàng Thượng, này quyết định này có phải hơi sớm quá không?”

“Sớm? Không có a.” Mạc Dương Thần học theo cách Tương Hiểu Vũ mà chơi với hai hài tử nằm trên giường, nói: “Ta cả đời này cũng chỉ có ba hài tử là Kim Kim, Ngân Ngân cùng Đa Đa, mà Kim Kim là trưởng tử, về sau hoàng vị của ta tự nhiên phải giao cho Kim Kim, ta tin chỉ cần dụng tâm bồi dưỡng, Kim Kim nhất định sẽ trở thành một thế hệ minh quân. Ta định chờ khi Kim Kim đến tuổi đôi mươi ta sẽ thoái vị, đến lúc đó ta sẽ cùng người đạo chơi tứ hải, thưởng thức hết các món ngon trong thiên hạ, xem hết những mỹ cảnh phong tình của thế gian. Tiểu Ngự Nhi, sao ngươi lại khóc?”

Khi y nghe Mạc Dương Thần nói đến câu ‘chờ khi Kim Kim đến tuổi đôi mươi ta sẽ thoái vị, đến lúc đó ta sẽ cùng người đạo chơi tứ hải’, nước mắt của Tương Hiểu Vũ như trân châu đứt dây rơi xuống, y buông Đa Đa trong tay ra, nhào vào lòng Mạc Dương Thần, “Hoàng Thượng, Tương Hiểu Vũ ta có tài đức gì mà được người sủng ái nhiều đến thế, ta yêu người, ta thật sự rất rất yêu người, yêu đến mức tâm vì người mà đau, vì người mà hỗn loạn.”

Nghe Tương Hiểu Vũ không ngừng nói ra y yêu mình thế nào, đầu vai lại thấy ướt ướt, tâm Mạc Dương Thần cũng theo đó nhói đau, nguyên lại con cá nhỏ này, vào lúc mình không biết đã lặng lẽ, cẩn thận yêu mình. Giờ phút này hẳn nhớ tới tình cảnh lần đầu tiên gặp Tiểu Ngự Nhi ở nơi hoang vắng kia, lúc cải trang đi tuần thì tưởng niệm y, say rượu rồi lại cưỡng bạo y, phong y làm tài tử rồi cho y vào ở Ván Hiên Trai sống những ngày bình thản, lúc Tiểu Ngự Nhi trúng độc thì thống khổ như tâm bị xé nát, khẩn trương khi Tiểu Ngự Nhi mang thai, đến giờ là một nhà năm người vô cùng ấm áp.

Nghĩ đến đây, Mạc Dương Thần siết chặt vòng tay đang ôm Tương Hiểu Vũ, người như vậy sao có thể khiến hẳn không yêu không thương? Chỉ nguyện làm uyên ương chẳng nguyện làm tiên, đại khái chính là như vậy.

Hết đệ lục thập thất chương

68. Chương 68

CHƯƠNG 68

Sau khi Tương Hiểu Vũ ở cử xong, cũng chính là ngày các hài nhi tròn tháng, Tương Hiểu Vũ được cho phép bước ra ngoài. Ba vị nữ nương đều là phụ nhân nhà giàu có, khi các nàng nói cho Mạc Dương Thần biết, bình thường phụ nhân sau khi sinh hài tử tháng đầu tiên phải dưỡng thân thể thế nào, thì Mạc Dương Thần liền không cho phép Tương Hiểu Vũ bước ra ngoài, để ngừa y thụ hàn tạo thành bệnh căn.

Dùng xong điểm tâm sáng, y vội vàng chạy ra ngoài, khi bước trên mảnh đất ngoài gian phòng, y cảm thán nói: “Rốt cuộc có thể ra khỏi nhà giam rồi !”

Thượng Đức đi theo sau nghe y nói vậy, trượt chân, thiếu chút nữa là ‘ngũ thể đầu địa’(hai tay, hai gối, đầu chầm đất), “Hiểu Vũ, vậy mà bảo là mình ngồi tù a?” Trừ bỏ không tự do, những thứ khác đều là hưởng thụ cấp hoàng đế, nếu có phương thức ngồi tù như vậy, hẳn cũng muốn vào ngồi thử a

Tương Hiểu Vũ khoát tay, “Người không hiểu đâu, người mỗi ngày còn có thể đến Ngự thiện phòng tranh thủ đi dạo, còn ta? Mỗi ngày chỉ có thể đi vòng quanh cái tiểu viện này, sinh xong ba huynh muội Kim Kim còn thăm hại hơn, mỗi ngày chỉ có thể ở trong phòng, không ngồi thì cũng là nằm.”

Nghe vậy Thượng Đức cũng thấy Tương Hiểu Vũ nói không sai, hưởng thụ đương nhiên là tốt, nhưng là cả ngày bị nhốt ở trong một tiểu viện thì cũng rất nhàm chán a.

Bởi vì hai vị đại thần đột nhiên cầu kiến, cho nên Mạc Dương Thần không thể tự mình đến lãnh cung đón Tương Hiểu Vũ ra ngoài, chỉ có thể phái Chu Tề dẫn theo những người này đến hỗ trợ. Vừa nghe Mạc Dương Thần hạ lệnh, Chu Tề nội tâm trộm kích động đến không thể hình dung, thật tốt quá, Hoàng Thượng cuối cùng cũng chịu để Tương Hiểu Vũ trở lại hậu cung, nhưng mà Hoàng Thượng vì sao lại thả y ra? Từ

lúc Tương Hiếu Vũ bị biếm vào lãnh cung, Hoàng Thượng hình như quên hẳn có một người tên Tương Hiếu Vũ, chưa từng nhắc lại chuyện của y, thậm chí ngay cả tên cũng chưa từng nhắc lại.

“Nô tài (nô tỳ) khấu kiến Tương Tài tử.”

“Mọi người mau đứng lên đi, Chu Tề, không phải nói lúc không có chủ tức khác chúng ta cứ như bình thường sao?” Tương Hiếu Vũ nén giận nói, “Hành lý với mấy thứ khác, Thượng Đức cùng Phúc Lan đã thu thập xong , không có hành lý gì nhiều, mọi người phụ một tay là được rồi.”

Thượng Đức cùng Phúc Lan từ lúc Tương Hiếu Vũ thức dậy đã thu dọn tất cả nhu yếu phẩm đặt trong đại sảnh, cho nên đám người Chu Tề không bước vào nội thất , càng không có cơ hội nhìn bố trí thoải mái bên trong, cũng không nhìn thấy ba vị hoàng tử, công chúa đang nằm trong lòng nhũ nương bú sữa.

“Hiếu Vũ, thỉnh.” Chu Tề để Tương Hiếu Vũ đi trước, cho dù y cho mọi người cùng ngồi cùng ăn với mình, nhưng dù sao thì y vẫn là chính tứ phẩm Tài tử do Hoàng Thượng phong, nói thể nào thì nô tài như họ cũng không thể đi trước y.

“Chu Tề, đợi đã, còn vài người nữa.” Tương Hiếu Vũ một mình đi vào nội thất, một lát sau, khi đi ra y ôm trong lòng một hài nhi, ba phụ nhân theo sau đó, hai trong số ba người trong lòng cũng đang ôm hai hài nhi, đám người Chu Tề trợn mắt há miệng nhìn thật lâu cũng chưa lấy lại được tinh thần.

“Hiếu. Hiếu Vũ. mấy hài tử cùng phụ nhân này từ đâu tới?” Không phải là Hiếu Vũ cùng các nàng sinh chứ? Nhưng mà Hiếu Vũ là thái giám, làm sao có thể? Chẳng lẽ là nhặt được? Nhưng nhặt thể nào? Hoàng Thượng sao lại cho phép chuyện này xảy ra? Mọi người đồn rằng lãnh cung thường có tiếng trẻ con khóc, chẳng lẽ là ba hài nhi này khóc?

Tương Hiếu Vũ gãi gãi đầu: “Này. chuyện này thật sự rất dài dòng, Thượng Đức, người đến giải thích cho Chu Tề đi.” Thượng Đức thích nhất nói chuyện , để hẳn làm chuyện này là thích hợp nhất.

Đoàn người Tương Hiếu Vũ nghênh ngang (Ngự: có không? Thủy: có, tuyệt đối có) đi ra lãnh cung rất nhanh liền truyền khắp hậu cung, đặc biệt trong tay họ còn ôm theo ba hài nhi, càng làm cho bọn thái giám cung nữ đến xem trợn mắt há mồm, từ ngày đó bắt đầu toàn bộ hậu cung đều nghị luận về ba hài nhi này, đoán xem chúng từ đâu tới là hài tử của ai, sinh mẫu sinh phụ là ai, vân vân.

“Chu Tề, chúng ta không phải về Vân Hiên trai sao? Người đi hình như là đường đến Vân Tường Cung a.” Tương Hiếu Vũ hô to gọi lại Chu Tề suýt nữa cùng y chia làm hai đường mà đi.

Nghe Tương Hiếu Vũ nhắc như vậy, Chu Tề mới phát hiện đều là do mình, cứ mãi nghĩ tới chuyện của ba hài nhi, không hảo hảo dẫn đường, may mà là Tương Hiếu Vũ, nếu là chủ tử khác thì sẽ không dễ dàng cho qua như thế.”Hiếu Vũ, là Hoàng Thượng phân phó ta mang các người đến Vân Tường Cung, Vân Hiên trai bây giờ trống không, ngay cả Xuân Đào, Xuân Yển cùng Tô Sướng đều đã tới Vân Tường Cung chờ các người.” Nếu không phải Thượng Đức nói hết mọi chuyện cho ông nghe, ông còn không biết vì sao Hoàng Thượng lại biếm Tương Hiếu Vũ vào lãnh cung, lại không cho ông an bài bọn Tô Sướng đến các cung khác , hẳn còn không biết vì sao Hoàng Thượng sẽ đem Tương Hiếu Vũ biếm lãnh cung, mà lại không cho hẳn đem Tô Sướng đám người an bài đến các cung khác.

Khi đặt hết các hài tử lên giường, đám người Chu Tề đều vây quanh bên giường tò mò nhìn ba huynh muội Kim Kim, hiện tại toàn bộ mọi người trong Vân Tường Cung đều biết ba hài tử này là thân sinh cốt nhục của Mặc Dương Thần cùng Tương Hiếu Vũ. Tứ chi như củ sen đông đưa, cái miệng nhỏ nhắn đôi khi phát ra vài tiếng “Nha nha.”, ba huynh muội trong cứ như đang nói chuyện phiếm với nhau. Da thịt trắng ngà tôn lên đôi mắt xanh biếc, đáng yêu vô cùng, không cần người khác nói, vừa nhìn liền biết chúng là hài tử của Hoàng Thượng, ẩn ẩn bên trong lại nhìn ra bóng dáng của Tương Hiếu Vũ.

“Hiếu Vũ, người bắt công.” Chu Tề bỗng nhiên bắt mẫn mở miệng nói.

“Sao vậy?” Tương Hiếu Vũ khó hiểu hỏi.

“Người nói kế hoạch cho Thượng Đức cùng Phúc Lan, chỉ mang họ vào lãnh cung, để họ nhìn thấy cảnh hoàng tử công chúa ra đời, còn chúng ta ở đây ngoài sốt ruột lo lắng cho người, thì chẳng thể làm được gì khác.” Chu Tề nói xong, ba người Xuân Đào lập tức phụ họa nói: “Đúng, đúng, Hiếu Vũ người thật sự là rất bất công .”

Tự biết không có nói cho bọn Chu Tề biết là mình không đúng, nên y cũng không phản bác “Khi biết các hài nhi tồn tại, ta vừa kinh ngạc vừa khấn nguyện, vì có thể để chúng bình an sinh ra, ta không dám tiết lộ quá nhiều, chỉ vì sợ tai vách mạch rừng. Chỉ mang Thượng Đức cùng Phúc Lan, là vì như các người biết, một phi tử bị biếm lãnh cung sao có thể mang theo quá nhiều người hậu hạ được chứ?”

Tương Hiểu Vũ nói hợp tình hợp lý, bọn Chu Tề cũng không nói thêm gì nữa, nể mặt các tiểu hoàng tử hoàng nữ, họ sẽ không so đo, bất quá không thể không nói mệnh Tương Hiểu Vũ quá tốt, không chỉ được Hoàng Thượng độc sủng, mà còn lấy thân nam tử sinh hạ ba hoàng tử công chúa khoẻ mạnh đáng yêu cho Hoàng Thượng, nữ nhi song toàn, vừa làm người ta thấy hâm mộ lại thấy ghen tị.

Hết đệ lục thập bát chương

69. Chương 69

CHƯƠNG 69

Tương Hiểu Vũ mang theo ba hài tử từ lãnh cung vào ở Vân Tường Cung không tới tối thì đã truyền khắp góc ngách trong cung, nói vậy rất nhanh sẽ truyền khắp trên dưới trong triều.

Mà Trầm Viện khi biết được tin này đã đập vỡ hết mọi thứ trong Phi Hà cung, “Tức chết ta, tức chết ta ! Tương Hiểu Vũ sao lại được ra khỏi lãnh cung? !”

“Ba!” Một tiếng, nàng tát cung nữ hỏi thăm tin tức trở về, “bảo người đi thăm dò xem mẫu thân của ba hài tử kia là ai, người không nghe được gì mà còn dám trở về? !”

Cung nữ bị tát đến sưng cả nửa bên mặt, nàng vừa dập đầu vừa nói : “Nô tỳ cầu nương nương thứ tội, nô tỳ khấn cầu nương nương cho nô tỳ thêm một cơ hội đoái công chuộc tội, nô tỳ nhất định sẽ hỏi thăm thật rõ ràng rồi sẽ trở về báo cho nương nương.”

“Đoái công chuộc tội?” Trầm Viện cười lạnh một tiếng nói: “Không cần, người đâu a, lấy một con dao nhỏ tới đây.”

Rất nhanh, một thái giám lấy đến một con dao bằng gỗ dao gọt hoa quả, “Các người, lại đây dè thân thể ả lại, người!” Nàng lấy tay chỉ vào thái giám đang cầm dao nói: “Lại đây dùng con dao này móc mắt ả ra, sau đó cắt bỏ lưỡi của ả.”

Cung nữ bị giữ chặt vừa nghe Trầm Viện nói, khóc lóc cầu xin: “Nương nương tha mạng a, cầu nương nương tha cho nô tỳ đi, nương nương.”

Thái giám cầm dao toàn thân run rẩy, ngơ ngác nhìn cung nữ bị giữ chặt trên đất, đây là bạn của hắn a, ngày thường cùng nhau hầu hạ nương nương, hắn sao có thể làm vậy?

Thấy hắn vẫn không động thủ, Trầm Viện hỏi: “Sao hả? Chẳng lẽ còn muốn Bồn cung tự mình động thủ?”

Thái giám biết nếu mình không động thủ, người kế tiếp mà Trầm Viện phạt chính là mình, cung nữ thấy hắn cầm dao bước lại gần mình lắc đầu nói: “Không cần, không cần, a!” một tiếng thét thảm thiết phát ra từ cổ họng của nàng.

Nhìn cung nữ mặt đầy máu tươi, Trầm Viện như đang nhìn thấy người bị móc mắt cắt lưỡi là Tương Hiểu Vũ, “Ha ha. cắt rất tốt. móc rất tốt. Tương Hiểu Vũ tiện nhân người. Bồn cung nhìn người làm sao đấu với Bồn cung. Ha ha.”

Mọi người không biết cung nữ kia cuối cùng ra sao, họ chỉ biết từ sau ngày đó, trong cung không ai gặp lại nàng nữa.

Buổi tối, Mạc Dương Thần cùng Tương Hiểu Vũ nằm ở trên giường, khi sắp chìm vào giấc ngủ, Tương Hiểu Vũ đột nhiên hỏi: “Hoàng Thượng, vì sao lại bảo ta dọn đến đây, mà không phải trực tiếp về Vân Hiên trai?”

“Tiểu Ngư Nhi, không phải là đến Vân Tường Cung trước, mà là sẽ ở lại Vân Tường Cung.”

“Nhưng mà Hoàng Thượng, từ lúc khai triều đến giờ chưa ai làm vậy a, ngay cả hoàng hậu cũng không được phép ở Vân Tường Cung, nếu bị đại thần trong triều biết, bọn họ lại sẽ. . . .” Tương Hiếu Vũ còn muốn nói tiếp, đã bị Mạc Dương Thần ngắt lời: “Người là sống, quy củ là chết, ta có người cùng các hài nhi là đủ rồi, không còn cần đến hậu cung nữa. Phu thê trong nhà thường dân không phải cũng ở chung một phòng, ngủ cùng một giường đó sao? Cho nên người ở Vân Tường Cung thì có gì không ổn chứ?”

Mạc Dương Thần ý chính là nói hiện tại hần cùng Tương Hiếu Vũ không khác gì phu thê bình thường.

Tương Hiếu Vũ vừa lòng như bắt được một đồng vàng, thử hỏi có ai không muốn nghe ái nhân nói mình là duy nhất chứ?

“Tiểu Ngư Nhi, ta định ngày mai lâm triều tuyên bố lập Kim Kim làm thái tử, thuận tiện nói cả chuyện lập người làm hoàng hậu.”

Tương Hiếu Vũ kinh ngạc ngẩng đầu nhìn Mạc Dương Thần nói: “Lập. Lập ta làm hoàng hậu? ! Hoàng Thượng, sao lại đột nhiên quyết định như vậy?”

“Quyết định này không phải đột nhiên nghĩ tới.” Mạc Dương Thần thâm tình chăm chú nhìn Tương Hiếu Vũ: “Từ lúc yêu người ta đã có ý này. Bất quá lúc ấy không có lý do, hiện tại người đã sinh cho ta ba hài tử đáng yêu, lý do vô cùng đầy đủ rồi.”

“Nhưng mà Hoàng Thượng, ta xuất thân hèn kém lại chỉ là một thái giám không thể gọi là nam nhân, các đại thần nhất định sẽ phản đối. Hoàng Thượng, ta thấy chúng ta cứ như hiện tại là tốt rồi a, chỉ cần có thể ở lại cạnh người, không làm hoàng hậu cũng chẳng sao cả. Quan trọng nhất là hoàng hậu phải tuân thủ rất nhiều quy củ, ta sợ đến lúc đó sẽ làm không tốt. Hoàng Thượng, tốt nhất cứ để ta tiếp tục làm tài tử đi.”

Lời này sao giống mình đã nghe qua rồi nhỉ? Mạc Dương Thần nghĩ một lát, mấy lý do này không phải lúc trước khi Tiểu Ngư Nhi không muốn làm tài tử đã nói ra sao? “Người yên tâm, ta chưa từng yêu cầu người tuân thủ quy củ, người chỉ cần nói theo những gì ta bảo trong đại điển lập hậu là được.”

“Còn cử hành đại điển lập hậu a?” Vậy thì càng không muốn, chỉ có hai chữ hình dung —— phiền toái.

“Đương nhiên, người là hoàng hậu duy nhất của ta, đại điển lập hậu dĩ nhiên phải cử hành rồi.” Thấy Tương Hiếu Vũ thần tình chán ghét, Mạc Dương Thần tiếp tục dụ dỗ nói: “Tiểu Ngư Nhi, khi người trở thành hoàng hậu, của ta chính là của người, ý chính là vàng cùng bạc trong quốc khố toàn bộ đều là của người nga, có muốn vào đó đếm đếm, kiểm tra không?”

Vàng cùng bạc trong quốc khố? Tương Hiếu Vũ đưa tay vuốt cằm mình, may mà không có nước miếng. Vừa nghĩ tới có thể vào xem, sờ sờ, đếm đếm cả căn phòng đầy vàng bạc đằng sau cánh cửa sắt to lớn được bảo vệ cẩn mật, y liền thấy đặc biệt hưng phấn.

Nhìn vẻ mặt mê mẩn của Tương Hiếu Vũ, Mạc Dương Thần chỉ biết mình thành công rồi, hiện tại là thời cơ tốt nhất để công hãm Tiểu Ngư Nhi, “Tiểu Ngư Nhi, thế nào a? Nghĩ xong chưa?”

“Tốt, đương nhiên tốt, có thể trở thành hoàng hậu của hoàng thượng là vinh hạnh cả đời của Hiếu Vũ, ta cao hứng còn không kịp, làm sao có thể cự tuyệt chứ?”

Mạc Dương Thần không còn biết nói gì, trong cảm nhận của Tiểu Ngư Nhi vị trí hoàng hậu còn không bằng vàng bạc trong quốc khố.

Bởi vì quốc khố bị Tương Hiếu Vũ coi là vật tư hữu, cho nên Mạc Dương Thần vì y chuẩn bị một đội liên vệ (thanh liên thủ vệ) yêu nước yêu dân. Đội liên vệ này trực tiếp nghe lệnh Mạc Dương Thần cùng Tương Hiếu Vũ, đặc biệt phụ trách tra rõ cả triều văn võ có người nào tham ô, trốn thuế hoặc lậu thuế hay không; đến khi gặp phải thiên tai nhân họa Tương Hiếu Vũ phi thường rộng rãi bỏ ra một số tiền lớn trong quốc khố, quan viên phụ trách giúp nạn thiên tai muốn bao nhiêu sẽ cho bấy nhiêu, nhưng nếu một khi tra ra có người tham ô thì sẽ giết không cần luận tội. Dù sao chuyện này trực tiếp ảnh hưởng đến số lượng quốc khố (tiền tài của Tương Hiếu Vũ). Mỗi lần Tương Hiếu Vũ đều cho đội liên vệ tra vô cùng rành mạch, có chứng cứ mới hạ thủ, tuyệt không oan uổng bất luận kẻ nào, cũng không cho bất luận kẻ nào đào thoát.

Cứ như vậy, Thịnh Đại hoàng triều bắt đầu một thời kì thanh liêm trước nay chưa từng có. Nghe nói trong vòng một năm sau khi liên vệ kiến đội đã tra ra cả nước có trên trăm vị quan viên vì bị tra ra tham ô cùng

trốn thuế mà bị chém đầu thị chúng. Nhưng chuyện này là tương lai, hiện tại không đề cập quá nhiều.

Hết đệ lục thập cửu chương

70. Chương 70

CHƯƠNG 70

Hôm sau khi lâm triều Mạc Dương Thần nói ra chuyện lập Kim Kim làm thái tử, các đại thần không hề chuẩn bị tâm lý trước nhất thời như kiến vỡ tổ nghị luận, lập đại hoàng tử làm thái tử? Cả triều văn võ ai không biết Thánh Thượng chưa có hài tử? Đại hoàng tử ở đâu ra? Hay là lần trước Hoàng Thượng mệnh ti y phòng chế tạo gấp mở xiêm y trẻ con này là cho đại hoàng tử? Tin Tương Hiếu Vũ ra khỏi lãnh cung còn chưa vào tai triều thần.

Nghe nói từ lúc tên thái giám kia bị Hoàng Thượng biếm vào lãnh cung, Hoàng Thượng thường xuyên đến Phi Hà cung (tất cả mọi người không biết đây là Trầm Viện thỉnh cầu, Mạc Dương Thần mỗi lần đều chỉ dùng bữa tối rồi đi), chẳng lẽ vị đại hoàng tử này là nữ nhi của Trầm Thừa tướng Mai quý phi sinh? Trầm Thừa tướng thật là, đây là chuyện vui rất lớn a, sao lại không nghe chút tiếng gió nào hết vậy. Không ít đại thần dùng ánh mắt bình tĩnh đại ngộ nhìn Trầm Thừa tướng, thậm chí có người có giao tình với lão nên giận chuyện lão thành quốc trượng lại không cho lão bằng hữu biết.

Kỳ thật mọi người hiểu lầm Trầm Thừa tướng rồi, lão không biết gì cả, Trầm Viện vẫn chưa từng nhắc với lão chuyện mang thai gì đó, lão trực giác cho rằng đại hoàng tử không phải do nữ nhi của mình sinh hạ.

“Được rồi, mọi người không cần đoán lung tung nữa , đại hoàng tử, đại công chúa cùng Nhị hoàng tử đều là Tương Hiếu Vũ một tháng trước ở trong lãnh cung sinh hạ, do Lưu thái y tự mình tiếp sinh.” Không đợi Mạc Dương Thần nói xong, các đại thần bên dưới lại sôi trào .

Tương Hiếu Vũ? Vì Hoàng Thượng sinh hạ ba hài tử? Chẳng lẽ chính thái giám tài tử kia? Không phải y thì là ai? Đặc biệt còn là ở lãnh cung nữa a! Cho dù y không phải nam nhân, cũng chỉ là một thái giám, làm sao mà sinh được hài tử? chẳng lẽ kì thật y là thân nữ nhi? Vậy vì sao y phải giả làm thái giám.

Nghe họ càng đoán càng thái quá, Mạc Dương Thần nhin không được hồ dừng một tiếng, hần hiện tại mới biết được sức tượng tượng của đại thần trong triều cũng rất phong phú.”Trầm đã cho khâm thiên giám tính ngày, mừng bốn tháng sau là ngày tốt để đại hôn, cùng ngày đó trẫm sẽ lập Tương Hiếu Vũ làm Cảnh Hiền hoàng hậu.”

Lời này vừa ra, lập tức có đại thần bước ra phản đối nói: “Hoàng Thượng, việc này rất không ổn, hoàng hậu chính là thê tử của hoàng thượng, phải đủ tư cách làm mẫu nghi thiên hạ, Tương Tài tử một không có công đức, hai không có gia thế hiển hách, ba Tương Tài tử lại là một thái giám, âm dương tương phối từ lâu đã thành quy luật vốn có. Thần cho rằng vì ba điểm này, Tương Tài tử không đủ điều kiện trở thành hoàng hậu.”

Một số đại thần cũng phụ họa theo: “Trần đại nhân nói không sai, thỉnh Hoàng Thượng nghĩ lại!”

Mạc Dương Thần mặt mang mỉm cười nhìn họ hỏi: “Các người thật sự đồng ý lời Trần đại nhân nói?” Nghe được đáp án rồi, hần tiếp tục nói: “Nhưng trẫm không đồng ý! Một, Tương Hiếu Vũ vì trẫm sinh hạ ba hài tử còn không tính có công đức sao? Hai, hần đích xác không có hiển hách thế gia, nhưng các người nghĩ lại xem, Thịnh Đại hoàng triều từ lúc khai triều đến nay có bao nhiêu vị hoàng hậu không có gia thế? Trong đó có cả Huệ Từ hoàng hậu trợ Cao Tổ đế (khai quốc hoàng đế của Thịnh Đại hoàng triều) xưng đế; ba, Tương Hiếu Vũ là một thái giám, nhưng hần lại lấy thân thái giám một lúc sinh hạ ba hài tử khoẻ mạnh hoạt bát cho trẫm, những tần phi từng được trẫm sủng hạnh lại chưa từng có tin vui. Như vậy, Tương Hiếu Vũ có chỗ nào không đủ điều kiện để làm hoàng hậu? Trần đại nhân?”

“Này.” Trần đại nhân nhất thời khó xử, Hoàng Thượng nói phi thường hợp tình hợp lý, căn bản không cho người ta cơ hội phản bác, hần nhìn trái nhìn phải, không có lấy một đồng nghiệp muốn giúp hần, vì thế đành phải nói: “Thần chúc mừng Hoàng Thượng tam hỉ lâm môn.”

“Trần đại nhân, trăm có tam hỉ gì a?” Mạc Dương Thần muốn mượn lời Trần đại nhân để bức mọi người thừa nhận phụ tử Tương Hiếu Vũ.

“Hoàng Thượng có long tử là hỉ đầu tiên, tìm được hiền hậu là hỉ thứ hai, mừng bốn thành sau đại hôn là hỉ thứ ba, đây là tam hỉ lâm môn, chúc mừng Hoàng Thượng!”

“Hảo! Hảo! Hảo!” Mạc Dương Thần vừa lòng lớn tiếng thốt ra ba từ hảo, “Thay trăm tuyên bố, vì tích phúc cho hoàng hậu cùng các hài nhi của trăm, trăm quyết định đại xá thiên hạ, bãi triều!”

“Chúng thần cung tiến Hoàng Thượng, vạn tuế vạn tuế vạn tuế!”

Sau khi lâm triều, tất cả đại thần không lập tức ra cung, ngược lại không hẹn mà cùng đến thái y viện, họ đều muốn xác nhận ba hài tử kia có phải thật do Tương Hiếu Vũ sinh hạ hay không, hay là Mạc Dương Thần muốn lập Tương Hiếu Vũ làm hoàng hậu mà từ ngoài cung tìm tới, bọn họ đều ôm tâm lý hy vọng thâm nghĩ.

Nhưng mà Lưu thái y cho họ một đáp án làm họ vô cùng thất vọng, hẳn chẳng những kể chuyện mỗi tháng mình đến bắt mạch cho Tương Hiếu Vũ cùng chuyện tiếp sinh cho họ nghe, mà còn nói cho họ biết ba vị hoàng tử công chúa bộ dáng vô cùng giống hoàng thượng, đặc biệt là thái tử, ngũ quan xinh xắn chẳng khác chút nào, chỉ cần người gặp qua hoàng thượng nhất định sẽ không ai nói chúng không phải là hài tử của hoàng thượng.

Lưu thái y nói vậy làm các đại thần vô cùng thấy tò mò với các hài tử mà Tương Hiếu Vũ sinh ra, có cơ hội nhất định phải hảo hảo quan sát có thật ba hoàng tử công chúa kia như Lưu thái y cực kì giống Hoàng Thượng hay không.

Hết đệ thất thập chương

71. Chương 71

CHƯƠNG 71

“Hừ” Hai con khoái mã dừng lại trước cửa cung, hai nam tử diện mạo đủ phong thái từ trên ngựa nhảy xuống, nam tử tuấn mỹ hơi cao không chút sợ hãi ánh mắt người ngoài, vươn tay vuốt mặt một nam tử khác: “Tiểu Thiên, chạy nhiều ngày đường như vậy, mệt không?”

“Ta không sao, nhưng còn người, xem đầu đầy mồ hôi kia.” Lâm Tiểu Thiên vén tay áp giúp ái nhân lau đi mồ hôi.

Nguyên lai hai nam tử này chính là sư huynh Lôi Hạo Nhiên của Mạc Dương Thần cùng thê tử đồng tính Lâm Tiểu Thiên của hắn. Thượng tuần tháng trước, Lôi Hạo Nhiên thu được một bức thư của Mạc Dương Thần, bên trong mời một nhà Lôi Hạo Nhiên vào cung tham gia ngày đại hôn của hắn. Vì hai nữ nhi của họ còn chưa tròn một tuổi nên không hợp đi xa, vì thế nên để ở nhà cho Lôi lão phụ nhân chiếu cố, đây là do Lôi lão phụ nhân yêu cầu, Lôi Hạo Nhiên cảm thấy kì thật mẫu thân là muốn thừa cơ độc chiếm hai tôn nhi, mẫu thân hắn với hai tôn nhi sủng ái không phải người thường có thể tưởng tượng được.

Lôi Hạo Nhiên từ trong lòng lấy ra lệnh bài vào cung đưa cho trong thủ vệ, lệnh bài này là Mạc Dương Thần khi đăng cơ cho hắn, để họ có thể tiện gặp mặt.

Thủ vệ tiếp nhận nhìn kỹ xong, ra hiệu cho thủ vệ khác cùng mình đẩy ra phía cửa sắt nặng nề, cung kính nói: “Hai vị đại nhân mời vào.” Khỏi lệnh bài kia chỉ có thân tín của hoàng thượng mới có, tuyệt không thể chậm trễ hai người này.

Lôi Hạo Nhiên cùng Lâm Tiểu Thiên dắt ngựa vào hoàng cung, lập tức hai thái giám lại tiếp nhận dây cương trong tay họ. Trước khi quen Lâm Tiểu Thiên, Lôi Hạo Nhiên từng đến hoàng cung rất nhiều lần, hắn biết khi vào hoàng cung phải giao ngựa cho hạ nhân dắt vào chuồng chiếu cố, sau đó ngồi xe ngựa vào nội cung, dù sao hoàng cung quá lớn, nếu đi bộ cũng phải mất cả buổi sáng.

Hoàng đế đại hôn, toàn triều được nghỉ mười ngày. Đừng tưởng rằng làm hoàng đế rất thoải mái, mỗi ngày đều phải xử lý triều chính, Mạc Dương Thần hiếm khi có được mấy ngày nhàn hạ, gần đây suốt ngày làm bạn bên cạnh ái nhân cùng hài tử, các đại thân muốn tìm hắn đều tự giác vào Vân Tường Cung.

“Nô tài khấu kiến Hoàng Thượng, hoàng hậu, Lôi bảo chủ đang chờ ngoài cửa.” Một thái giám vào thông báo, tuy rằng còn chưa tới ngày đại hôn, nhưng mọi người trong cung đã xưng Tương Hiếu Vũ là hoàng hậu.

“Sư huynh đã tới rồi? Mau mời.”

“Vâng, Hoàng Thượng.”

“Đến, Tiểu Ngư Nhi, ta giới thiệu sư huynh với ngươi.” Mạc Dương Thần thần sắc vui mừng kéo Tương Hiếu Vũ ra ngoài, hài nhi giao cho các nữ nường chiếu cố.

Dù chưa gặp qua Lôi Hạo Nhiên, nhưng Tương Hiếu Vũ lúc trước đã từ miệng Mạc Dương Thần nghe không ít chuyện liên quan đến người này, cả chuyện hắn cùng ái nhân Lâm Tiểu Thiên, làm y tràn ngập tò mò với họ, đặc biệt là Lâm Tiểu Thiên cũng lấy thân nam tử mà sinh con giống y.

Khi Mạc Dương Thần cùng Tương Hiếu Vũ ra đại sảnh của Vân Tường Cung, Lôi Hạo Nhiên cùng Lâm Tiểu Thiên cũng vừa bước vào đại sảnh. Đã tới hoàng cung vài lần Lôi Hạo Nhiên đương nhiên đã nhìn quen, nhưng Lâm Tiểu Thiên đến lần đầu thì không biết phải hình dung nơi này to lớn hoa lệ thế nào, ngự hoa viên gieo trồng các loại kỳ hoa dị thảo, cung điện to lớn, cảnh sắc tươi đẹp mùi thơm thoang thoang.

.....

“Thảo dân khấu kiến Hoàng Thượng, hoàng hậu.” Lôi Hạo Nhiên cùng Lâm Tiểu Thiên thỉnh an.

“Sư huynh, Tiểu Thiên mau đứng dậy.” Mạc Dương Thần oán hận nói: “Sư huynh, ta mỗi lần đều nói sư huynh đệ chúng ta không cần câu nệ tiểu tiết như vậy mà, rất xa lạ.” hắn kéo Tương Hiếu Vũ ra giới thiệu nói: “Sư huynh, Tiểu Thiên, đây là ái nhân của ta, Tương Hiếu Vũ; Hiếu Vũ, họ là sư huynh còn thân hơn huynh đệ mà ta từng nói cùng với ái nhân của huynh ấy Lâm Tiểu Thiên.”

Nhìn Mạc Dương Thần thần tình vui sướng giới thiệu ái nhân của mình, Lôi Hạo Nhiên biết sư đệ đã tìm được người quan trọng nhất trong đời mình.

Giới thiệu xong, mấy người liền ngồi xuống nói chuyện phiếm, bởi vì nội dung tán gẫu của Lôi Hạo Nhiên cùng Mạc Dương Thần, Lâm Tiểu Thiên cùng Tương Hiếu Vũ không có hứng thú, cho nên họ tụ lại tìm chủ đề khác. Hai vị có kinh nghiệm mang thai gần như giống hệt nhau vô cùng hoà hợp, Lâm Tiểu Thiên tạo nhã cùng Tương Hiếu Vũ sáng sủa tựa như nhận thức nhiều năm thập phần ăn ý, nói từ ái nhân đến hài tử của mình, cuối cùng Tương Hiếu Vũ còn bỏ lại hai sư huynh đệ kia, mang Lâm Tiểu Thiên vào tắm phòng nhìn các bảo bối của mình.

“Hiếu Vũ, thật là lợi hại! Hài tử của ngươi đều di truyền ánh mắt của hoàng thượng a!” Lâm Tiểu Thiên tán thưởng nói, ba đôi mắt xanh biếc như mặt biển mênh mông, vừa sâu vừa trong suốt.

Tương Hiếu Vũ hưng phấn gật đầu nói: “Đúng vậy! Đúng vậy! Đôi mắt của Hoàng Thượng là đôi mắt đẹp nhất ta từng gặp qua, vừa thâm thúy vừa xanh biếc, may mà các hài tử đều giống Hoàng Thượng, nếu giống ta thì thảm rồi, thường thường không có gì đặc biệt cả.”

“Không phải a, đôi mắt của ngươi cũng rất đẹp mà a, bắt quá hoàng thượng càng đẹp hơn mà thôi, ha ha!” Lâm Tiểu Thiên nói: “Ta thấy Kim Kim bộ dạng giống Hoàng Thượng nhất, bất luận là ngũ quan hay là ngoại hình; Ngân Ngân cũng rất giống, nhưng có lẽ vì nó là nữ nhi nên ta thấy không quá giống người cũng không quá giống Hoàng Thượng; còn Đa Đa a, giống Hoàng Thượng lại giống người, mỗi bên một nửa, miệng cũng khuôn mặt là giống người nhất.” Y thấy nhũ danh Tương Hiếu Vũ đặt cho các hài tử rất thú vị, vàng bạc nhiều, ha ha, quả thật giống hệt Lôi Hạo Nhiên nói a.

“Hoàng Thượng nói Ngân Ngân lớn lên giống mẫu phi của hắn, ở Ngự thư phòng có bức tranh tiên hoàng tự tay vẽ cho mẫu phi hắn đó. Hoàng Thượng nói ta còn không tin, nhìn qua rồi thì không thể không tin, lát nữa ta sẽ đưa ngươi sang đó xem.” Tương Hiếu Vũ nói, mẫu phi hoàng thượng thật là xinh đẹp, y chỉ nhìn tranh mà suýt nữa đã bị mê hoặc.

Hết đệ thất thập nhất chương

72. Chương 72

CHƯƠNG 72

Qua hai ngày nữa chính là ngày đại hôn của Mạc Dương Thần cùng Tương Hiểu Vũ, Lôi Hạo Nhiên cùng Lâm Tiểu Thiên tạm thời ở lại một cung điện của tần phụ trong hậu cung, ăn bữa tối với Mạc Dương Thần cùng Tương Hiểu Vũ xong, họ được Chu Tề đưa đến cung điện này, cung điện này chuyên dùng để tiếp khách quý từ nước khác tới chơi.

“Lôi bảo chủ, Lâm thiếu gia, mời vào, nô tài ở bên ngoài hầu hạ nước ấm đã chuẩn bị tốt, thỉnh chậm dùng.” Mạc Dương Thần đã phân phó thái giám bên cạnh mình đến hầu hạ hai người Lôi Hạo Nhiên, có thể tưởng được Mạc Dương Thần coi trọng họ tới mức nào.

Lôi Hạo Nhiên thản nhiên gật đầu.

“Ân, làm phiền Chu công công.” Lâm Tiểu Thiên có lễ nói.

Đợi Chu Tề đóng cửa phòng lại, song chưởng Lôi Hạo Nhiên dùng lực ôm Lâm Tiểu Thiên vào trong lòng, hôn một cái lên trán y hỏi: “Tiểu Thiên, chạy vài ngày đường, mệt không?” Hắn vốn tính toán ngồi xe ngựa, nhưng hình như ái nhân thích cưỡi ngựa hơn.

“Không sao mà.” Lâm Tiểu Thiên lắc đầu nói, “Trên đường đi nhìn thấy được nhiều phong cảnh như vậy, lại còn gặp được hảo hữu Hiểu Vũ, ta đã sớm quên từ ‘mệt’ viết thế nào rồi. Hạo Nhiên, người nói nếu chúng ta mang Sương nhi cùng Dương nhi đến thì tốt biết bao.” Nhìn ba hài tử đáng yêu của Tương Hiểu Vũ, y liền nhớ đến hai hài tử sắp tròn một tuổi của mình.

“Không còn cách khác mà, như lời nương nói bọn chúng còn quá nhỏ.” Lôi Hạo Nhiên bổ sung một câu nói: “Bất quá ta hoài nghi nương là muốn nhân cơ hội độc bá tỷ đệ Sương nhi.”

Lâm Tiểu Thiên cũng đồng ý với cách nói của ái nhân, bởi vì Lôi lão phụ nhân thật sự là rất sủng ái hai tỷ đệ kia, quả thật là ngậm trong miệng sợ tan, nâng trong tay sợ ngã a.

“Dù sao thời gian cũng còn sớm, người không mệt, vậy chúng ta vận động một chút đi.” Ra ngoài mấy ngày nay, hai người đều phải cưỡi ngựa, Lôi Hạo Nhiên không muốn làm ái nhân càng thêm mệt mỏi, đành phải tự mình chịu đựng dục vọng muốn ái nhân.

“Hảo.” Lâm Tiểu Thiên sáng khoái hồi đáp, y biết Lôi Hạo Nhiên vì mình, mấy ngày trước khi xuất môn cũng không dám chạm vào, từ Vân thành đến kinh thành cũng chưa từng chạm qua, họ suốt thời gian này chỉ có hôn môi, y cũng muốn hắn a.

Được Lâm Tiểu Thiên cho phép, Lôi Hạo Nhiên cởi bỏ đai lưng của y, kéo vạt áo ra, đôi môi nóng bỏng phun ra hơi thở đầy ***, khẽ cắn lên cổ như bạch ngọc, bàn tay hơi thô ráp từ vạt áo với vào hai đoá hoa đã đứng thẳng lên.

“Hạo Nhiên. Đừng. Đừng làm ở đây, sẽ bị. Nghe thấy.” Lâm Tiểu Thiên ngượng ngùng nói: “Vào. Trong phòng tắm đi.”

Hai người vừa đi vừa vừa cởi y phục của đối phương, khi bọn họ vào dục trì, thì toàn thân đã xích lô. Nhiệt độ cơ thể nhanh chóng tăng lên làm hai người toàn thân đầy mồ hôi, dục vọng ma sát vào nhau, tựa như muốn nói hết yêu thương cùng tưởng niệm với đối phương.

Lôi Hạo Nhiên để Lâm Tiểu Thiên cầm lấy dục vọng của hai người, sau đó vươn tay bao lấy tay của Lâm Tiểu Thiên, liên tiếp ma sát khiêu khích.

Khoái cảm nháy mắt xuyên qua đầu óc, cong người run lên, hai người đồng thời bắn ra chất lỏng nồng đậm.

Lôi Hạo Nhiên để Lâm Tiểu Thiên chống hai tay lên vách tường, kéo một chân y đặt lên tay mình, tay kia thì quét lấy ái dịch của hai người tiến vào mặt huyệt của y, quen thuộc tìm kiếm điểm mẫn cảm của y khi

nhANH khi chậm cỌ xát, có đôi khi hắN còn cong tay lên nhẹ nhàng bắN vào nội bích mắN cắM củA ái nhằN.
.....

“Aha. Hạo Nhiên.” Lâm Tiểu Thiên không tự chủ được nhếch mông cao lên, thân thể bị mồ hôi tắM ướt không ngừng vậN vẹo, miệng liên tục phát ra những tiếng rên rỉ vô cùng mất hồn.

Đội khi khuếch trương xong hậu huyết, Lôi Hạo Nhiên rút ngón tay ra, Lâm Tiểu Thiên còn chưa kịp bắt mắN rên rỉ thì hắN dùng sức đắN hạ thân lên, để dục vọng củA mình tiến vào nơi sau nhất bên trong ái nhằN.

“Ấn. A.” Lâm Tiểu Thiên ngắN đầu, môi đỏ ướt át phát ra từng tiếng thở dốc, cố gắN thả lỏng bản thân để thích ứng dục vọng trong cơ thể.

Bị nội bích mềm mại ướt át bao lấy, Lôi Hạo Nhiên rốt cuộc không nhắN nại được nữa bắt đầu luật động, một tay đỡ thắT lưng Lâm Tiểu Thiên một tay đỡ lấy chân y, nhẹ nhàng rút ra sau đó đắM mạnh vào, không ngừng kích thích nội bích mềm mại.

“Ngô. Hạo Nhiên. Hạo Nhiên. A.” cảm quan động mất hồn lòng người tập kích vào đầu óc củA Lâm Tiểu Thiên, làm y đạt đến đỉnh dục vọng, y kích động co rút nội bích, đầu đột nhiên trống rỗng, song phương lại đồng thời bắN ra yêu dịch.

Hai chân Lâm Tiểu Thiên mềm nhũn ngã ra sau, bị Lôi Hạo Nhiên ôm chặt vào lòng, hắN ôm ái nhằN đặt vào dục trì, hai người lắN lắN ngồi bên trong hưởng thụ khoảng khắc yên lắN sau cơn mây mưa.

Có một loại tình cảm khiến con người lưu luyến trần thế, có một loại ràng buộc có thể khiến con người đời đời kiếp kiếp truy tìm, lại không bao giờ hối hận, đó lại là tình yêu.

Hết đệ thất thập nhị chương

73. Chương 73

CHƯƠNG 73

Hoàng đế đại hôn, là buổi lễ long trọng nhất toàn quốc, ngày mà thần dân cùng nhau ăn mừng, nghi thức vô cùng hoành tráng long trọng, tam điện tam cung đều dán đầy chữ hỉ, đồ án cát tường chỉ cần ngắN đầu là có thể nhìn thấy. Ngày đó hoàng đế trao phượng ấn cho hoàng hậu, cũng là trao quyền quản lý hậu cung cho hoàng hậu.

Trước đại hôn, hoàng đế sẽ đưa sính lễ đắN hôn đến nương gia củA hoàng hậu đây gọi là lễ nạp thái, sính lễ là một số lớn ngựa, giáp trụ, ti bạch, đội ngũ đưa sính lễ do hoàng đế đặc biệt mệnh sứ giả đại hôn dẫn đầu, từ hoàng cung xuất phát, chậm rãi đi đến nhà nương gia củA hoàng hậu—— nhà Tương Hiểu Vũ ở Minh Hải Huyền, vốn Mạc Dương Thần tính để người nhà Tương Hiểu Vũ dọn đến kinh thành, nhưng Tương Hiểu Vũ cho rằng người nhà sống ở Minh Hải Huyền nhiều năm, hắN sẽ rất luyến tiếc người cùng sự vật ở đó, đặc biệt là lão nhân trong nhà, để họ vất vả lặN lặN đến kinh thành là chuyện rất vất vả, cho nên đành phải thôi.

Đại hôn ngày đó, Tương Hiểu Vũ mặc phượng bào do hơn hai mươi tú nữ củA Ti Y phòng dùng năm ngày may thành, dài ba thước rộng một thước, trên nền vải bằng tơ tắM màu đỏ là hình thêu phượng hoàng giương cánh tư thế oai hùng thêu từ tơ vàng. Sứ thần sắc phong tuyên bố sắc lập Tương Hiểu Vũ làm Cảnh Hiền hoàng hậu, trao kim ấn cùng kinh sách củA hoàng hậu cho Tương Hiểu Vũ, sau đó là đến lúc các đại thần yết kiến.

Triều kiến xong, sứ giả đại hôn đặt một thanh kim như ý để vào hỉ kiệu, Tương Hiểu Vũ ngồi lên hỉ kiệu do mười sáu người khiêng một đường từ đại điện đến Vân Thường cung, đoạn đường lót đá xanh trắng từ đại điện đến Vân Thường cung phủ kín hồng thắM, hai bên đường treo kín bốn trăm ngọn lộ đăng, thắM đăng các loại ba mươi đôi, tựa như cầu ô thước trên sông ngân hà

Trên phượng sàN củA Vân Thường cung rải đầy táo đỏ, đậu phộng, long nhằN, hạt sen, ngụ ý sớm sinh quý tử. Bận rộn cả ngày, Tương Hiểu Vũ thấy mình chẳng khác nào con búp bê mặc người định đoạt, sai, là như một con búp bê đứng trên võ đài, không chỉ mặc cho người khác định đoạt, mà nhất cử nhất động củA

y đều bị vắn vớ bá quan chú mục, hiện tại thân thể y cứng ngắt vô cùng, y cho mọi người trong phòng lui ra ngoài, mới dám thả lỏng mở hai chân nửa ngồi nửa nằm trên giường, đôi mắt mệt mỏi nhắm lại, may mà cả đời chỉ có một lần, bằng không y sẽ mệt chết.

“Mệt chết rồi đúng không?” Một thanh âm không cao không thấp, làm người ta nghe không ra ngữ khí từ bên cạnh truyền đến.

Tương Hiểu Vũ trực tiếp phản ứng gật đầu, là ai đang nói chuyện? Y lập tức mở mắt, khi y nhìn thấy người nọ đã là quá muộn. Trầm Viện mặc y phục của cung nữ, tay phải cầm một thanh chuỷ thủ đặt trên cổ y

“Quý phi nương nương? !” Tương Hiểu Vũ kinh ngạc nói.

“Đừng lên tiếng.” Trầm Viện dùng sức ép chuỷ thủ lên cổ y dùng ngữ khí châm chọc nói: “Bốn cung có tài đức gì mà có thể được Hoàng hậu nương nương gọi một tiếng quý phi nương nương a? Hôm nay rất phong quang (rạng rỡ, nở mày nở mặt) đúng không? Nhớ năm đó người chẳng qua là một tiểu thái giám quét rác cho bốn cung, vậy mà hôm nay người ngồi trên ngai vàng hoàng hậu, ngai vàng này là của bốn cung, người biết không? Vinh dự hôm nay vốn cũng là của bốn cung, là người! Là người tên nô tài này đã cướp đi tất cả của bốn cung! Ba hài tử kia bốn cung cũng có thể sinh cho hoàng thượng, mà không phải là một tên nô tài chết tiệt bất nam bất nữ như người sinh ra !” Nàng kích động xướt một đường trên mặt Tương Hiểu Vũ, thấm ra một đường máu, “Nếu không phải người, Hoàng Thượng đã không bỏ Phi Hà cung lâu như vậy; nếu không phải người, Hoàng Thượng vẫn sẽ thích ta như thế; nếu không phải người, hoàng hậu hôm nay chính là Bốn cung mà không phải người; nếu không phải người, thái tử hôm nay là hài tử của Bốn cung!” Nàng càng nói càng lớn tiếng, làm mọi người gác bên ngoài nghi hoặc bước vào.

“Hoàng hậu, có chuyện gì cần phân phó nô tài sao?” Người nọ vừa mở cửa ra đã nhìn thấy, quý phi nương nương đặt chuỷ thủ lên cổ hoàng hậu, “A! Người đâu a! Hoàng hậu bị quý phi nương nương uy hiếp !”

“Câm miệng!” Trầm Viện lớn tiếng kêu lên, nàng kéo Tương Hiểu Vũ phân phó y: “Ném chần đến trước mặt đi!”

Tuy không biết nàng muốn làm gì, nhưng kẻ thức thời là trang tuần kiệt, Tương Hiểu Vũ đương nhiên không phản kháng. Khi Tương Hiểu Vũ ném chần xuống, Trầm Viện một bên uy hiếp Tương Hiểu Vũ, một tay kéo y lại cạnh bàn, một tay ném nển long phượng xuống chần, chần nhất thời bùng cháy, như vậy hình thành một bức tường lửa ngăn cách Tương Hiểu Vũ với những người khác.

Chúng thái giám cung nữ không ngừng quát to: “Đi lấy nước mau! Vân Thường cung cháy rồi! Mau tới hỗ trợ a!”

Rất nhiều người cầm thùng gỗ đi múc nước dập lửa, đáng tiếc bởi vì bên trong Vân Thường cung có quá nhiều củi cùng vải, nên hỏa thế càng thêm lớn hơn, lửa bao vây lấy một phần ba Vân Thường cung, mà tấm phòng của hoàng hậu nơi lửa bắt nguồn thì hỏa thế càng thêm mãnh liệt.

Giờ này khắc này Tương Hiểu Vũ thấy phi thường may mắn ba hài tử của mình đều đang ở Vân Thường Cung, “Khụ khụ. Quý phi nương nương, hỏa thế càng lúc càng lớn , khụ. Chúng ta ra ngoài trước rồi nói sau.” Hít vào một lượng khói đặc làm y liên tục ho khan.

Đáng tiếc Trầm Viện không nhận tình của y, “Đi ra ngoài? Sau khi rời khỏi đây Hoàng Thượng còn chịu buông tha cho bốn cung sao? Dù sao ta cũng không chiếm được Hoàng Thượng, nếu Bốn cung không chiếm được, thì tên nô tài như người cũng đừng mong chiếm được! Cho dù chết, Bốn cung cũng muốn người làm đệm cho thi thể của bốn cung!” Nói xong, Trầm Viện ngửa đầu cười ha hả, “Đốt đi! Đốt chết chúng ta! Ha ha ha.”

Khi Mạc Dương Thần nhận được tin đến Vân Thường cung thì nhìn thấy rất nhiều hạ nhân đang dập lửa, nhưng không nhìn thấy ái nhân của mình, hắn bắt lấy một thái giám hỏi : “Hoàng hậu đâu?”

“Khởi bẩm Hoàng Thượng, hoàng hậu cùng quý phi nương nương đều ở bên trong.”

“Đây đến tột cùng là chuyện gì? Quý phi sao lại ở Vân Thường cung? Còn hoàng hậu sao cũng ở bên trong?” Mạc Dương Thần vẫn chưa biết chuyện Trầm Viện uy hiếp Tương Hiểu Vũ.

Thượng Đức từ trong đám người bước ra, kể lại chuyện Trầm Viên đột nhiên xuất hiện uy hiếp Tương Hiểu Vũ, phóng hỏa cản người tới cứu cho Mạc Dương Thần nghe, “Hoàng Thượng, là vì thế, cho nên nô tài mới không dám mạo muội bước lên cứu hoàng hậu, thỉnh Hoàng Thượng thứ tội.”

Tuy rằng đã biết Trầm Viên làm người ngoan độc, nhưng hãn trăm triệu không ngờ nàng dám to gan uy hiếp hoàng hậu, rồi phóng hỏa!”Nhanh! Nhanh vào trong tìm!”

Có thể là người làm quá nhiều chuyện ác, sẽ gặp phải báo ứng. Một tấm ván của ngăn tử đang cháy phi thường trùng hợp ngã lên lưng Trầm Viên, “A.” Trầm Viên thét lớn một tiếng, Tương Hiểu Vũ nhân cơ hội đó đoạt lấy chuỷ thủ trong tay nàng ném đi, nhìn hỏa thể trước mắt y biết rất khó chạy ra ngoài, chợt y nhìn thấy bình hoa cách đó không xa, y xé phượng bào vừa nặng vừa dài ra bớt, sau đó lấy hoa trong bình ra, đổ nước bên trong lên phượng bào, cuối cùng khoát phượng bào lên đầu chuẩn bị chạy ra.

Nhưng, y chợt nhìn thấy Trầm Viên lặn qua lộn lại dưới đất, cuối cùng cũng dập được lửa trên người nhưng cũng đã bất tỉnh, y cắn chặt răng, quên đi, cứu một mạng người còn hơn xây bảy tháp phù đồ. Tương Hiểu Vũ công Trầm Viên lên lưng mình, sau đó khoát phượng bào lên đầu hai người, chạy thật nhanh ra ngoài a!

“Sư huynh! Đừng cản ta, cho ta đi vào! Tiểu Ngư Nhi ở bên trong.” Mạc Dương Thần quát Lôi Hạo Nhiên đang kéo mình lại, nếu không phải bị cản, hãn đã sớm vọt vào trong.

“Hoàng Thượng, người thanh tỉnh một chút, Hiểu Vũ nhất định hồng phúc tề thiên, không có việc gì đâu!” Lôi Hạo Nhiên sao không biết tâm tình của hãn? Nếu ở người ở bên trong là Lâm Tiểu Thiên, hãn cũng sẽ vọt vào bên trong, nhưng Mạc Dương Thần là nhất quốc chi quân, nếu hãn xảy ra chuyện, đến lúc đó gặp tai chịu khổ chính là thiên hạ sinh linh.

Lúc này, trong biển lửa xuất hiện một thân ảnh, mọi người xa xa liền nhận ra Tương Hiểu Vũ một thân đồ hồng, họ nhìn không được kêu lên, “Là hoàng hậu! Hoàng hậu không có việc gì, hoàng hậu.”

Mạc Dương Thần lập tức chạy lên, đi đến cạnh ái nhân, Tương Hiểu Vũ một thân chật vật trầm tĩnh lại, Trầm Viên y công trên lưng cũng ngã xuống đất, Mạc Dương Thần kích động ôm y vào lòng, “Thật tốt quá, Tiểu Ngư Nhi không sao cả.”

“Hoàng Thượng! Lại khiến người lo lắng rồi , khụ.” Tương Hiểu Vũ nhẹ giọng tựa vào lòng Mạc Dương Thần nói.

Nghe tiếng ho khan của y, Mạc Dương Thần khẩn trương hô: “Thái y, thái y ở đâu? Mau đến xem xem!”

Các thái y bước lên chẩn bệnh cho Tương Hiểu Vũ, “Hoàng Thượng xin yên tâm, hoàng hậu không đáng ngại, chỉ vì hít vào quá nhiều khói mà thôi, hảo hảo nghỉ ngơi một thời gian sẽ hồi phục như thường.”

Một đôi ái nhân suýt nữa đã thiên nhân vĩnh cách ôm lấy nhau, hoa đào vẫn đang nở, thế gian vẫn đang xoay vần, mà tình yêu của ta chỉ có người mới hiểu được.

Nhìn đôi ái nhân trước mắt, Lôi Hạo Nhiên cùng Lâm Tiểu Thiên bội phần xúc động, bất luận có bao nhiêu quyền thế cùng tiền tài cũng chẳng bằng hai người yêu nhau khoẻ mạnh an khang cùng chung sống bên nhau!

Trận hỏa hoạn này ở Vân Thường cung sau hơn hai canh giờ mới bị dập tắt, thiêu huỷ hơn nửa Vân Thường cung, vì vậy không thể ở lại nơi này, Mạc Dương Thần đơn giản cho hạ lệnh không cần trùng kiến. Mà Trầm Viên phóng hỏa tuy được Tương Hiểu Vũ từ biển lửa cứu ra, nhưng vì bỏng quá nặng, mà nàng mất đi sắc đẹp trước kia, Mạc Dương Thần thấy vậy, cho rằng để nàng sống thì càng tàn khốc hơn giết chết nàng, vì thế không truy cứu, cuối cùng, hãn đuổi nàng về nường gia —— phủ Thừa tướng.

Những chuyện nữ nhi làm khiến Trầm Thừa tướng nản lòng thoái chí, không đến một tháng sau lão liền cáo lão hồi hương , sau đó nghe nói Trầm Viên tỉnh lại chịu không nổi chuyện mình bị đuổi về nường gia cùng bị huỷ dung, cuối cùng tự sát thân vong.

Trải qua việc này, Mạc Dương Thần quyết định giải tán hậu cung, dù sao ái nhân đã có, nữ nhi đủ đầy, những tần phi kia, ai muốn ra cung hãn sẽ chuẩn bị hậu lễ để tặng cho nàng, nếu không muốn xuất cung hãn cũng không miễn cưỡng, nhưng hãn nói trước các nàng không được có dị tâm, hãn cũng sẽ vĩnh viễn

không sung sướng các nàng. Sau đó hắn viết một phần thánh chỉ, bên trong nói hắn huỷ bỏ chuyện tuyển tú hằng năm.

“Àn a. Hoàng Thượng. Chậm. Chậm một chút.” Tương Hiểu Vũ thở dốc nói.

“Chậm? Tiểu Ngư Nhi càng ngày càng khó hầu hạ, vừa rồi ngươi muốn ta nhanh, ta đã nhanh, bây giờ lại muốn ta chậm, không bằng ngươi tự động đi?” Mạc Dương Thần điều chỉnh tư thế, đổi thành Tương Hiểu Vũ ngồi trên người hắn, hắn đỡ thắt lưng của ái nhân, hướng dẫn Tương Hiểu Vũ không ngừng cao thấp trái phải lắc lư eo của mình.

“Ngô. A.” Tương Hiểu Vũ hai tay chống lên vùng ngực dày rộng của Mạc Dương Thần, theo mỗi động tác y phát ra từng đợt rên rỉ lúc cao lúc thấp.

Đêm nay Vân Tường Cung vẫn tràn ngập xuân sắc như mọi khi, tuy rằng cửa phòng ngủ đã khép kín, nhưng vẫn có thể nghe được những tiếng rên rỉ từ bên trong truyền ra.

Hết đệ thất thập tam chương

(“•••••(“•••••— Toàn Văn Hoàn —•••••”)•••••)

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thien-tu-ky-duyen>